

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

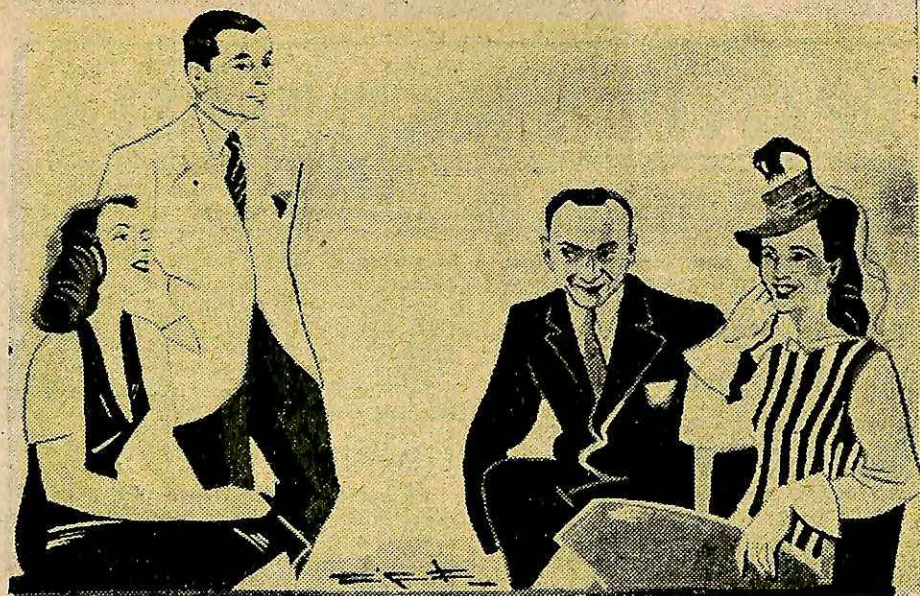

ΕΡΩΣ
ΣΤΗ
ΖΟΥΓΚΛΑ

ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΪ

№83 ΔΡΧ. 5

5 8

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΟΥΑΡΤΕΤΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ένα μικρό «σκέτς» σέ δύο «μεγάλα» μέρη
Υπό Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΥΠΟΘΕΤΙΚΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΑΙ

Ο Κ. ΓΚΥ ΛΑΣΑΛ (ώριμος, σοβαρός, συμπαθής)
Η Κ. ΖΕΡΜΑΙΝ ΛΑΣΑΛ (νεαρά, τσαχπίνια, πικάντικη)
Ο Κ. ΡΑΟΥΛ ΝΤΕΣΑΝΕΛ (κομψός, μάλλον νέος, πνευματώδης)
Η Κ. ΛΟΛΕΤ ΝΤΕΣΑΝΕΛ (πεταχτή, λαφρόμυαλη, προκλητική)

Β. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΝΔΡΕΑΔΗ

Ν. ΔΕΝΔΡΑΜΗΣ

Β. ΜΑΝΩΛΙΔΟΥ

(Η Σκηνή στο Παρίσι, στο άππαρτ-μάν των Λασάλ).

Σ η μ. σ υ γ γ ρ α φ έ ω ς: Μεταχειρίζομαι γαλλικά ονόματα, διότι έτσι τα πράγματα παίρνουν... κάποια αίσθηση! Άλλο να συμβαίνει ο διάλογος μεταξύ, π. χ., του ζεύγους Ζαφειροπούλου και του ζεύγους Δημητρακάρα και άλλο να έχουν στο αὐτὸ τοῦ θεατοῦ οἱ μελωδικοί φθόγγοι τοῦ γαλλικοῦ ὀνόματος: Λασάλ! Ντεσανέλ!... Δημιουργείται ἀμέσως ἡ ἐντύπωση τῆς παρφομαρισμένης ἀτμόσφαιρας!... Κι' ἔνα ἄλλο: Ἀνακατεύω στοὺς ὑποθετικούς ἐκτελεστές, τοὺς ἠθοποιούς πολλῶν θιάσων μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸ συνηθίσουν κι' αὐτοὶ καὶ νὰ πᾶσουν νὰ παίξουν τόνον... ἀραιωμένοι μεταξύ των.

(Στὸ ἀνοιγμα τῆς αὐλαίας εἰσέρχεται ὁ Λασάλ, μὲ τὴν Λολέτ Ντεσανέλ).

ΛΟΛΕΤ (μιλεῖ γρήγορα καὶ χωρὶς διακοπή): Τί σοῦλεγα, λοιπόν; Ἄ, ναί!... Γιά τὴν κυρία Ντελαρουά. Ὁ ἄντρας τῆς τὴν ἐπίασε ἐπ' αὐτοφώρῳ προχθές μ' ἔκλεινο τὸν κουτὸ τὸν Γκοντράν! Τί αἰσχος, ἔ; Ἐμένα, λοιπόν, ἂν μ' ἐπίανε ποτὲ ὁ ἄντρας μου ἐπ' αὐτοφώρῳ, θ' αὐτοκτονούσα!

ΛΑΣΑΛ (τὴν κυττάζει): Γιά στάσου, σέ παρακαλῶ. Γιατί εἶνε πεσμένη ἡ κάλ-τσα σου;

ΛΟΛΕΤ (τρομάζει): ὦ, Θεέ μου! Σέ-χασα τὴν κάλτσόδετα μου στὸ σπῆτι σου! Εὐτυχῶς ποὺ τὸ εἶδες! Τρέχω νὰ δάλω ἄλλη. (Φεύγει).

ΛΑΣΑΛ (ἀνάβει σιγαρότο—κυττάζει τὸ ρολόι του. Στὴ Λολέτ ποὺ μπαίνει μὲ τεταμένη πάλι τὴν κάλτσα): Ἐννὴ καὶ δέκα! Ἡ γυναίκα μου μὲ τὸν ἄντρα σου ἀγνοῦν πολὺ. Δὲ νομίζεις; Ἐχει γοῦ στο νὰ μᾶς σκαρώνουνε τίποτα.

ΛΟΛΕΤ (ἀποτόμως ἐξάλλη): Δὲν πα-

στεύω νὰ τὸ λές σοβαρὰ αὐτό; Χά! Τοῦ θγάξω τὰ μάτια τοῦ Ραούλ! Κι' ἂν ἡ γυ-ναίκα σου, ποὺ τῆς ἔχω δείξει τόση φιλία καὶ τόση ἐμπιστοσύνη, τάχη φτιάξει μὲ τὸν ἄντρα μου, θὰ τὴν ξεμαλλιάσω, στὸ λέω!...

ΛΑΣΑΛ: Ἄν συμβαίνει κάτι τέτοιο, μοῦ φαίνεται πὼς μάλλον θὰ φτιάξῃ ὁ Ρα-ούλ! Ὁπωσδήποτε, ἀπορῶ γιατί θυμώ-νεις! Μήπως τάχα κι' ἐμεῖς δὲν κάνομε τὸ ἴδιο;

ΛΟΛΕΤ: Δὲ μ' ἀρέσουν οἱ συγκρί-σεις! Κι' ἔπειτα δὲν εἶνε καθόλου «ζαν-τιγ» νὰ θημάσαι ὅτι ἔχεις σχέσεις μὲ μιὰ παντρεμένη γυναίκα ποὺ τὴν κατέκτησες ἐπάνω στὴν ἀδυναμία τῆς! Δὲν εἶνε κἂν ἀνδρικό! Κι' ἀπορῶ πὼς τὸ κἄνεις! Σέ-πεςες πολὺ στὴ συνείδησί μου μ' αὐτὸ ποὺ εἶπες.

ΛΑΣΑΛ: Παρντόν!
(Μπαίνει ὁ Ραούλ Ντεσανέλ μὲ τὴ Ζερ-μαίν).

ΖΕΡΜΑΙΝ: Γειά σας! Γυρίσατε, βλέ-πω, νωρίς.

ΛΑΣΑΛ: Καθόλου! Ἐσεῖς γυρίσατε ἀργά.

ΝΤΕΣΑΝΕΛ: Καλησπέρα, σερί.
ΛΟΛΕΤ: Τί ὥρα εἶν' αὐτὴ ποὺ ἤθα-τε;...

ΖΕΡΜΑΙΝ: Μιὰ κι' εἶχες ἐσύ νὰ πᾶς στὴ συναντιὰ μὲ τὸν Γκὺ, πῆγαμε κι' ἐ-μεῖς στὸ σινεμά! Δὲν πιστεύω νάχατε τὴν ἀξίωσι νὰ κάτσουμε ἐδῶ παίζοντας «πινάκ» τὲτ-ᾶ-τὲτ, οὕτε νάρθωμε μαζί σας νὰ ὑποστούμε πάλι Μπετόδεν! Εἶνε φοβερὸ ν' ἀκούς ἐκεῖνη ἐκεῖ τὴν ἐνάτη συμφωνία. Μὴν κυττάς. Ὁ Μπετόδεν ἤ-τανε κοφφὸς καὶ δὲν τὴν ἀκούγει!

ΝΤΕΣΑΝΕΛ: Λοιπόν, εἶδαμε ἕνα φίλμ χαριτωμένο!

ΛΟΛΕΤ: Τί ὑπόθεσι;
ΝΤΕΣΑΝΕΛ: Ένας ἀγαπάει μία. Αὐ-τὴ εἶνε ἡ βάσις ὅλων τῶν «υποθέσεων»! Αὐτὴ τὸν ἀπατᾷ. Ἐπειτα...
ΛΑΣΑΛ (κυττάζει μὲ γουρλωμένα μά-τια τὴ γυναίκα του): Ζερμαίν!
ΖΕΡΜΑΙΝ: Ἐ;
ΛΑΣΑΛ: Γιατ' εἶν' ἔτσι πεσμένη ἡ κάλ-τσα σου;
ΖΕΡΜΑΙΝ (ταραγμένη): Πόπω! Θὰ μοῦπιασε ἡ κάλτσόδετα μου στὸ δρόμο!
ΛΟΛΕΤ: Τί συμπτώσεις! Κι' ἐγὼ λοι-πὸν ἔπαθα τὸ ἴδιο σήμερα!
ΝΤΕΣΑΝΕΛ (μέσα του): Ἐλπίζω, ὅ-χι τὸ ἴδιο ὁ κ ρ ι δ ὼ ς!
ΛΑΣΑΛ: Ραούλ!
ΝΤΕΣΑΝΕΛ: Λέγε.
ΛΑΣΑΛ: Τίποτα. Θὰ σοῦ πῶ κάτι γιὰ μιὰ δουλειά, ἔπειτα... (στοὺς ἄλλους): Πάμε στὸ τραπέζι;
(Ριντώ).

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

(Ύστερα ἀπὸ δέκα μῆνες. Στὸ σπῆτι τῶν Λασάλ. Ἐπειτ' ἀπὸ μιὰ «πολιτισμέ-νη συνεννόηση», ὁ Γκὺ Λασάλ ἔχει παν-τρεντῆ τὴ Λολέτ, κι' ὁ Ραούλ Ντεσανέλ τὴ Ζερμαίν. Εἶνε κι' οἱ τέσσερις στὴ σκηνή. Οἱ ἄνδρες σουλατσάρουν συγχι-τημένοι. Ὁ Λολέτ στριφογυρίζει νευρικὰ στὰ χέρια τῆς τὸ χοντρὸ μεταξωτὸ κορ-δόνι τῆς πυτζάμας τῆς. Ἡ Ζερμαίν χτυ-πάει νευρικὰ τὸ τακουνάκι τῆς στὸ πάτω-μα).

ΡΑΟΥΛ: Μοῦ φαίνεται φοβερό! Καὶ συγχρόνως γελοίο! Ἐμεῖς χωρίσαμε κι' ἀλλάξαμε γυναίκες γιὰ νὰ ζήσουμε στὸ μέλ-λον εὐτυχέως! (Στὸν Λασάλ): Καὶ τώρα ἐσύ νὰ τάχης φτιάξῃ μὲ τὴ Ζερμαίν; Φρι-κτό!

ΛΟΛΕΤ (ἐξῶς φρενῶν): Αὐτὴ ἡ ὑπό-θεσις μὲ θίγει! Ἐμφανίζεται ἡ κυρία Ζερμαίν ὅτι ἔχει κατακτήσει καὶ τοὺς δυὸ σας! Τὸν πρώην ἐραστὴ καὶ ἤδη σύ-ζυγο, καὶ τὸν πρώην σύζυγο καὶ ἤδη ἐ-ραστὴ! Γι' αὐτὴν, δηλαδή, ἀπλῶς ἀλλά-ξατε ρόλους. (στὴ Ζερμαίν): Ὅχι ὅμως, χρυσό μου! Δὲν εἶν' ἔτσι! Κι' ὁ Ραούλ σὲ ἀπατᾷ μαζί μου!

ΖΕΡΜΑΙΝ (κατάπληκτη): Πῶς;

ΡΑΟΥΛ (διασκεδαστικά): Δηλαδή...

ΛΑΣΑΛ (φιλοσοφῶν): Ὡστε πάλι... «κίτς»!

ΖΕΡΜΑΙΝ: Εἶνε φοβερό!

ΛΑΣΑΛ: Καθόλου! Δὲ μᾶς γοητεύει βλε-πεις, τὸ άτομο! Ἀλλὰ ἡ ἀπιστία! Καὶ τὸ φοβερὸ ἦταν ἡ πρώτη ἀπιστία! Ἀπὸ καὶ κι' ἔπειτα ὅτι καὶ νὰ συνῆθῃ μεταξύ μας ἦταν ἀπλὴ ἐπανάληψις πραγμάτων ποὺ εἶ-χαν ἤδη γίνει! Ὑστερα... μετρεμένομα-στε, ἀδερφέ! Σχεῖναμε ποιά εἶνε ἡ γυναι-κα μας καὶ ποιά δὲν εἶνε. Προχθές στὸ «ρεβεγιόν» δὲν ἤξερα ποιά ἔπρεπε νὰ φι-λήσω γιὰ νὰ μ' ἐντάξει μὲ τὸν κόσμο! Καὶ φίλησα στὸ τέλος τὴ Ζερμαίν! Εὐτυ-χῶς, δηλαδή, ποὺ εἶχαν σβύσει τὰ φῶτα! (Μικρὴ σιγή).

ΡΑΟΥΛ: Τί προτείνεις λοιπόν;

ΛΑΣΑΛ: Ν' ἀνοίξωμε μιὰ σαμπάνια! Εἶνε φαίνεται μοραίο ν' ἀνταλλάσσουμε μεταξύ μας... μετωπικὲς περιποιήσεις! Σερί, πᾶς νὰ φέρουν ποτήρια!

ΛΟΛΕΤ: Ποιά «σερί» λές ἀπ' τίς δύο;

ΛΑΣΑΛ: Καὶ τίς δύο!

(Ἡ Ζερμαίν κι' ἡ Λολέτ δαγώνουν μα-ζί).

ΡΑΟΥΛ (στὸν Λασάλ): Οἱ γυναίκες μας!

ΛΑΣΑΛ: Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα! Ἐκεῖ-νο ποὺ τρέμω εἶνε... τὰ παιδιὰ μας! Ἄν κάνομε, θὰ πρέπει νὰ πᾶμε σὲ χαρτορά-χτρα γιὰ νὰ δοῦμε τὸν πατέρα!

ΟΝΕΙΡΑ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Παλαιὰ ἔθιμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ

Ἡ ἔμφυτη περιέργεια γιὰ τὴν πρόγνωση τοῦ μέλλοντος ἦταν πάντοτε πρᾶγμα κοινότα-το σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ζωηρότερο ὅμως τὸ συναίσθη-μα αὐτὸ συναντᾶται στοὺς ἀ-γάμους καὶ στὴ νεαρή ἡλικία καὶ τῶν δύο φύλων, ἰδιαίτε-ρως μάλιστα στὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα φλέγονται πάντοτε ἀπὸ τὸν πόθο νὰ γνωρίσουν τὸν σύν-τροφό τοῦ βίου ποὺ τοὺς ἐπι-φυλάσσει ἡ μοῖρα. Στὴν Ἑλλά-δα τοῦ περασμένου αἰῶνος ὁ πόθος αὐτός ἦταν φλογερότε-ρος, καθὼς ἐπίσης καὶ σήμε-ρα ἀκόμη στὰ χωριά τῶν ὀρει-νῶν περιφερειῶν, ὅπου διατη-ρεῖται ἀναλλοίωτὴ ἡ ἐθνικὴ πα-ράδοσις. Γεννήματα τῆς ψυχ-λογίας αὐτῆς τοῦ λαοῦ μας ἡ-σαν διάφορα ὠραϊότατα ἔθιμα ποὺ σόβονται ἀκόμη καὶ τὰ ὁποῖα εἶνε πιθανόν ὅτι ἐκλη-ρονόμησεν ὁ ἑλληνικὸς θηλυκὸς κοσμος ἀπὸ ἀρχαιοτάτην ἐπο-χή. Διότι ὁ Ἀριστοφάνης, γρά-φοντας στὴ «Λυσιστράτη» του γιὰ τίς γεροντοκόρες τῆς ἐπο-χῆς του, λέγει ὅτι: «Τῆς γυ-ναίκας ἡ νεότης εἶνε πολὺ μι-κρή. Κι' ἂν δὲν βρῇ τὴν εὐ-καιρία νὰ παντρευτῇ, κανεὶς δὲν τὴν ζητᾷ σὲ γάμο κατό-πιν κι' ἔτσι περνάει τὸν καιρὸ τῆς μὲ ὄνειρα...».

Ὅτι γίνεται σήμερα στὶς πόλεις μὲ τὰ μέντιον, τίς χαρ-τορίχτες καὶ τὴν καφεμαντεία γίνονται καὶ στὴν Ἑλλάδα τοῦ περασμένου αἰῶνος μὲ διάφο-ρες μαγικὲς τελετὲς ποὺ ἐπο-ρίζοντο τὰ μυαλοδάνια τῶν κοριτσιῶν γιὰ νὰ διακρίνουν κάπου ἐκεῖ στὸ σκοτάδι τοῦ μέλλοντος τὴν παρήγορη ὁπα-σία τοῦ μοραίου νυμφίου. Τὸ συνηθέστερο καὶ κοινότερο ἔ-δος τῆς μαντικῆς τοῦ γάμου ἡ-σαν οἱ «κλήδονες» ποὺ ἐγίνον-το κατὰ πολλοὺς τρόπους σ' ὅ-λα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ποὺ ἐξήραν τὸ ὄνομά τους ἀπὸ ἀρχαιοτάτην παράδοσι. Διότι καὶ στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ἐγί-νοντο τέτοιες μαντικὲς τελε-τὲς μὲ τὸ ὄνομα τοῦ «κλήδο-να». Ὑπῆρχαν ὅμως ἐκτὸς τοῦ κλήδονα καὶ ἄλλες μαντικὲς τελετὲς ποὺ ἐγίνοντο κατὰ τὸν Ἰανουάριο, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ νέου ἔτους, τὴν ἐαρινὴν ἱσημερία καὶ τίς ἄλλες μεγάλες θρησκευτι-κὲς ἑορτὲς τοῦ χειμῶνος. Στις τελετὲς αὐτὲς τὴν πρώτην θέσιν εἶχεν ἡ ὀνειρομαντεία τοῦ γά-μου. Ὅχι ἡ ἐξήγησις τῶν ὀ-νειρῶν, ἀπλῶς. Ἐγίνοντο μα-γικὲς τελετὲς ἀπὸ βραδὺς τῆς μεγάλῃς γιορτῆς καὶ τὴ νύχτα τὰ κορίτσια ἐπερίμεναν νὰ ἱ-δοῦν στὸ ὄνειρό τους ὁλοζών-τανο τὸν μέλλοντα σύντροφο.

Στὴ Μόλιθο, στὴν Κόλυθο, στὴν Τουρλομαγαροπηγή, ἐκεῖ εἶν' οἱ μοῖρες τῶν μοιρῶν ἐκεῖ εἶνε κι' ἡ δική μου.

Ἄν κάθεται νὰ σκηνοθετῇ κι' ἂν εἶν' ὀρθὴ νὰ δράμῃ, νάρθη ἀπόψε νὰ μοῦ πῇ ποῖον ἄντρα θὲ νὰ πάρω.

Ἐπειτα ἐπαλονόταν στὸ κρεβάτι τῆς κι' ἔπρεπε στὸν γλυκὺ ὕπνο μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ ἰδῇ ὄνειρο εἴτε μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ μέλλοντος συζύγου τῆς εἴ-τε μὲ τὸ πρόσωπο τῆς ἰδίας τῆς μοῖρας, ποὺ θὰ τῆς ἔλεγε τὸ ὄνομα τοῦ μέλλοντος εὐτυ-χισμένου ἢ... δυστυχισμένου.

Τὸ βράδυ τῆς Καθαροδευτέ-ρας, ἡ νέα ἔδενε δὲ χρυσομάν-τηλο μὲ τρεῖς ἐπίσης κόμπους καὶ σὲ κάθε κόμπο ἔλεγε:

κλήθῃ τὸ μαντικὸ ὄνειρο, γίνω-ταν τὸ κάλεσμα ἡ προσκάλεσσις ἡ δέσιμος τῆς μοῖρας. Λέγοντας μοῖρα ἐννοοῦσαν τὴ μεγάλη ἀ-γνωστὴ δύναμι ποὺ κρατεῖ στὰ χέρια τῆς τὸ μέλλον τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ ὁποία στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶχε θεοποιη-θῇ μὲ μορφὴ ἄλλοτε γελαστὴ καὶ ἄλλοτε σκληρὴ καὶ σκυ-θρωπὴ. Ἡ κοπέλλα ποὺ ἤθελε νὰ μάθῃ ποῖος θὰ εἶνε ὁ μέλ-λον σύζυγός τῆς, τὴν παραμο-νὴ τῆς μεγάλῃς γιορτῆς τοῦ χειμῶνος, ἔδενε στὴ μέση τῆς προτοῦ πέση νὰ κοιμηθῇ ἔνα μεταξωτὸ μαντήλι ποὺ λεγό-ταν χρυσομάντηλο. Τίς δύο ἀ-κρες τοῦ μαντηλίου αὐτοῦ τίς ἔδενε ἀπὸ πίσω σὲ τρεῖς κό-μπους κι' ἔλεγε:

Στὴ Μόλιθο, στὴν Κόλυθο, στὴν Τουρλομαγαροπηγή, ἐκεῖ εἶν' οἱ μοῖρες τῶν μοιρῶν ἐκεῖ εἶνε κι' ἡ δική μου.

Ἄν κάθεται νὰ σκηνοθετῇ κι' ἂν εἶν' ὀρθὴ νὰ δράμῃ, νάρθη ἀπόψε νὰ μοῦ πῇ ποῖον ἄντρα θὲ νὰ πάρω.

Ἐπειτα ἐπαλονόταν στὸ κρεβάτι τῆς κι' ἔπρεπε στὸν γλυκὺ ὕπνο μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ ἰδῇ ὄνειρο εἴτε μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ μέλλοντος συζύγου τῆς εἴ-τε μὲ τὸ πρόσωπο τῆς ἰδίας τῆς μοῖρας, ποὺ θὰ τῆς ἔλεγε τὸ ὄνομα τοῦ μέλλοντος εὐτυ-χισμένου ἢ... δυστυχισμένου.

Τὸ βράδυ τῆς Καθαροδευτέ-ρας, ἡ νέα ἔδενε δὲ χρυσομάν-τηλο μὲ τρεῖς ἐπίσης κόμπους καὶ σὲ κάθε κόμπο ἔλεγε:

Ἄγια Δευτέρα μπαίνοντας.

Ἄγια Τρίτη μπαίνοντας, Ἄγια Τετάρτη ἀληθινῇ, ὅπου σὲ στέλνω νὰ διαβῇς. Μήτε νὰ φᾶς, μήτε νὰ πιῇς, μήτε μ' ἄντρα νὰ κοιμηθῇς, τὴ μοῖρα μου νὰ πᾶς νὰ δοῦς, νάρθη ἀπόψε νὰ μοῦ εἰπῇ ποῖον ἄντρα θὲ νὰ πάρω.

Ἐτσι τὴν ἔπαιρνε μετὰ ὁ ὅ-πνος μὲ τὴν νοσταλγία τοῦ ὀ-ραίου ὄνειρου...

Η ΑΡΜΥΡΟΚΟΥΛΟΥΡΑ

Στὴν Κορόνη τῆς Μεσσηνίας ἦταν πολὺ ἐν χρήσει τὸ ἔθιμο τῆς ἀρμυροκουλούρας. Ὅποιο κορίτσι ἤθελε νὰ μάθῃ ποῖον ἄντρα θὰ πάρῃ ἢ πῶς θὰ τὸν λένε, ἐφτιαχνε τὴν ἀρμυροκου-λούρα. Γιὰ νὰ τὴν φτιάξῃ ἔ-πρεπε νὰ κλέψῃ τρεῖς κουτα-λιὲς ἀλεύρι ἀπὸ τρεῖς πρωτο-στέφανες γυναῖκες ποὺ νὰ ἔ-χουν τὸ ἴδιο ὄνομα οἱ ἄνδρες τους — τὸ καλύτερο ἦταν νὰ λέγονται Γιάννηδες. Ἐφίχνε μέσα καὶ τρεῖς κουταλιὲς ἀλά-τι καὶ τρεῖς κουταλιὲς νερό, τὴν ἐξέμωνε καὶ τὴν ἔψηνε ἡ ἰδία στὴ «γανιά» τοῦ σπιτιοῦ. Τὴν Καθαροδευτέρα νήστευε ὅ-λη τὴν ἡμέρα καὶ τὸ βράδυ ἔ-τρωγε ὅλη τὴν ἀρμυροκουλού-ρα ξερὴ, χωρὶς προσάγει ἢ νε-ρό. Στὸν ὕπνο τῆς ἔπρεπε νὰ ἰδῇ τὸν ἄντρα ποὺ θὰ πάρῃ καὶ ν' ἀκούσῃ τ' ὄνομά του. Ἄν τύχαινε τὸ ἐνδιαφερόμενο πρό-σωπο νὰ εἶνε χήρα, τὴν ἀρμυ-ροκουλούρα ἔπρεπε νὰ ζυμώσῃ ἀπάρθενο κορίτσι.

Στὰ μέρη τῆς Κυπαρισσίας καὶ τῆς Πύλου, ὅταν μιὰ κόρη ἤθελε νὰ μάθῃ ποῖον ἄντρα θὰ παντρευτῇ, φέταγε τὴν Καθα-ρὴ Δευτέρα ποὺ γίνονται τὰ κούλουμα καὶ δὲν ἔπινε καθό-λου νερό ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἐ-

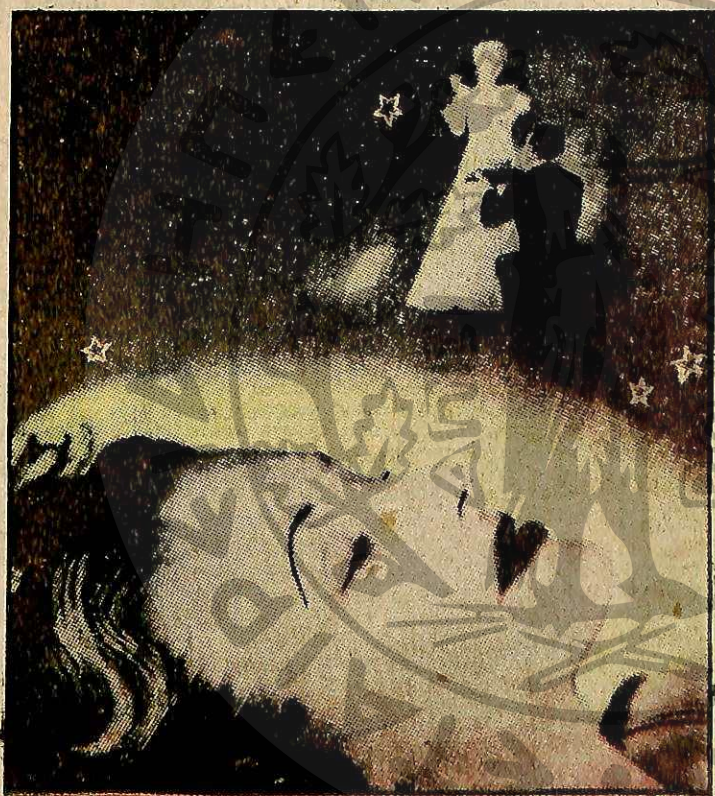
τρωγεν ὅμως ὅσο μπορούσε ἀ-πὸ τὰ σαρακοσιανὰ φαγητά, τὰ ὁποῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦσαν ἀρμυρὰ καὶ ἐφίχναν δι-ψα. Ὅποιος λοιπὸν τὴ νύχτα φαίνονταν στὸν ὕπνο τῆς καὶ τῆς πρόσφερε κρέο καὶ δροσε-ρὸ νερό, αὐτὸς θὰ ἦταν ὁ κα-λὸς τῆς.

Στὴν Ἀθήνα ἦταν ἐν χρήσει τὸ ἔθιμο τοῦ ἀρμυροκουλούρου. Μιὰ γερὰ συγγενὴς τοῦ κορι-τσιοῦ ἐφίχναινε τὸ βράδυ τῆς τελευταίας Κυριακῆς τῆς Ἀ-ποκριᾶς σὲ τρία σπῆτια «μονο-στέφανα» καὶ «ἀπρίκατα». Μο-νοστέφανα λεγότανε τὰ ἀν-τρώγινα ποὺ εἶχαν στεφανωθῇ γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ποὺ κα-νένας ἀπὸ τοὺς δυὸ συζύγους δὲν εἶχεν ἔλθει σὲ δεύτερο γά-μο. Ἀπρίκατα λεγότανε ὅσα δὲν εἶχαν πρόσφατο πένης. Ἡ γορὰ συγγενὴς ζητοῦσε καὶ τῆς ἔδιναν λίγο ἀλεύρι καὶ ἀ-λάτι καὶ τὰ ἔσερνε στὴν κόρη ποὺ ἤθελε νὰ ἰδῇ στὸ ὄνειρο τὸ νυμφίό τῆς. Ἐκεῖνη ἐδάγαε μόνη τῆς ἀμίλητο νερό ἀπὸ τὸ πηγάδι τοῦ σπιτιοῦ καὶ κατό-πιν ἐξέμωνε τὸ ἀρμυροκούλου-ρο καὶ τὸ ἔψανε στὸ μανταλίδι τῆς παραφωτιστὸς τοῦ σπιτιοῦ. Μόλις ψηνόταν τὸ ἔκοβε στὴ μέση καὶ τὸ μισὸ τὸ ἔτρωγε τὸ βράδυ, χωρὶς νὰ φᾶν τίποτε ἄλλο καὶ τὸ ἄλλο μισὸ τὸ ἔβα-ζε κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι τῆς, τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου. Προτοῦ πλανιάσῃ ἔκανε τὴν προσευχή τῆς καὶ μετὰ ἔλεγε: «Ἐλᾶ μοῖ-ρα τῶν μοιρῶν καὶ δική μου μοῖρα καὶ πᾶς μου ποῖον ἄντρα θὲ νὰ πάρω, ἢ νὰ τὸν ἰδῶ στὸν ὕπνο μου ἢ ν' ἀκούσω τ' ὄνο-μά του».

Τὸ ἔθιμο τοῦ ἀρμυροκουλού-ρου ὑπῆρχε καὶ στὴν Αἴγινα. Ἡ νέα ποὺ ἤθελε νὰ προμαν-τέψῃ τὴν τύχη τῆς, πῆγαινε σὲ τρία σπῆτια μονοστέφανα ἀπὸ βραδὺς καὶ ζητοῦσε νερό, ἀλά-τι καὶ ἀλεύρι. Προτιμότερο ἡ-ταν ἂν εὑρίσκε «ἀλάσι» ἀπὸ μακαρόνια, ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ ἔ-φτιαχναν τὰ χωριάτικα σπῆτια τῆς ἐβδομάδας τῆς Τυροφάγου. Γυροῦσε σπῆτι τῆς καὶ τὰ ζύ-μωνε, προσέγοντας τὸ ἀλάτι νὰ εἶνε περισσότερο τοῦ κανονι-κοῦ. Τὸ σκεῦος ποὺ τὰ ζύμωνε τὸ τοποθετοῦσε στὸ κατώφλι τῆς πόρτας τοῦ σπιτιοῦ, στὸ «ἐμπὰς» ἢ στὸ «ἐβγὰς» τοῦ σπι-τιοῦ, καθὼς τὸ ἔλεγαν. Ἦταν ὅμως ἀπαραίτητο νὰ τὸ ζυμώ-σῃ μὲ πίσω τὰ χέρια, χωρὶς δηλαδὴ νὰ τὸ κυττάξῃ τὴν ὥρα ποὺ γίνονταν ζύμη. Ὑστερα τὸ ἐφτιαχνε κουλούρι καὶ τὸ ἔψη-νε στὴ φωτιά, τὴν ὁποῖαν ἀ-ναβε στὸ «τοῖστρατο», σὲ μέ-ρος δηλαδὴ ὅπου νὰ συναντών-ται τρία μονοπάτια. Προτοῦ πέση νὰ κοιμηθῇ ἔτρωγε τὸ ἀρμυροκούλουρο αὐτὸ καὶ πε-ρίμενε στὸν ὕπνο τῆς νὰ ἰδῇ τὸν μέλλοντα γαμπὸ ποὺ θὰ τῆς ἔδινε νερό νὰ ξεδιψάσῃ.

ΙΩ. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

Στὴν Αἴγινα, γιὰ νὰ προ-

ΤΡΥΦΕΡΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ Ε-
ΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΛΩΝ ΚΑΙ
ΚΛΕΦΤΩΝ
Υπό ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥ-
ΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

μυαλό του περνούσαν τα λόγια κι' η εικόνα της Μαντώ... Λεβέντισσα, όπως είχε πη η μάνα του, αλήθεια. Έξυπνη κι' ετοιμόλογη. Δεν έμοιαζε με τις άλλες κοπέλλες του χωριού τις χαμηλοβλεπούσες. Αυτή έσερνε στα πανηγύρια το χορό, τραγουδούσε σαν το πουλί, το ελεύθερο. Είχε το καμάρι της πλούσιας και το ελεύθερο φέροισμο της έξυπνης. Κοντά σ' αυτά, τη γυναίκα συναίσθησι της ομορφιάς της.

Ήταν αληθινή η πρώτη νύφη του τόπου... Μια ευωδία από γαζία έκανε το Μπουκουβάλα να ζυγνήσει από τους στοχασμούς του. Ή γαζία του έλεγε πάντα πως έφθανε στο σπίτι της Άρετης. Ήταν ένα χαμηλό σπιτάκι, δυο καμαρούλες και μια κουκλίστικη αυλή. Μα στα λίγα αυτά μέτρα της γής η κοπελλίτσα είχε φυτέψει διάφορα λουλούδια και έτσι το σπίτι της, όποια εποχή, ήταν ζωμένο από ευωδίες.

—Καλημέρα, καπετάνιε μου!
Ή γρήγα Κρυστάλλω, η δαγία της Άρετης, υποδεχόταν τον αρχηγό με φανερά χαρά. Ήταν ο μόνος άνθρωπος στον κόσμο που ήξερε καλά την αγάπη της μικρής για τον Μπουκουβάλα. Και μεγαλύτερο πόθο δεν είχε στη ζωή, παρά να ιδεί την Άρετη νύφη στο πλευρό του ένδοξου αρχηγού. Την αγαπούσε σαν παιδί της, γιατί η Άρετη είχε μείνει από μωρό πεντάρφην. Ο πατέρας της, παλληκάρι, είχε σκοτωθεί σε μια συμπλοκή κι' η μάνα της, λίγες μέρες μετά, πέθανε στη γέννα ενός δεύτερου παιδιού, που δεν έζησε κι' αυτό.

—Αν δεν ήταν η Κρυστάλλω να καθήση στο σπίτι, δίχως να συλλογιστή πως θα μοιραζόταν μονάχα φτώχεια με το μωρό, η Άρετούλα, δυο χρόνια τότε, θα είχε ανατραφεί σαν ζητιανούλα. Μα η Κρυστάλλω κατάφερε να κρατήσει το σπιτικό και ν' αναστήσει το παιδί.

—Ήρθε για την Άρετη, γιε μου; ρώτησε τώρα η γερόντισσα.
—Ναί, δαγία, αποκρίθηκε ο Μπουκουβάλας και προχώρησε σαν άνθρωπος του σπιτιού μέσα.

Ή Άρετη είχε ακούσει από την αρχή και τα δημάτα του Λάμπρου και τη συζητήσει με τη δαγία της. Έκανε να τρέξει να τον καλωσορίσει, μα τα πόδια της έλυσσαν και καρφώθηκαν στη γή.

Κι' άλλες φορές είχε περάσει από το σπίτι της ο Μπουκουβάλας. Πότε σταλμένος από τη μάνα του να τι, μηνύση να πάη να της κάνει συντροφιά, πότε με κάποια πρόφασι, που δεν δυσκολευόταν η κοπελλίτσα να καταλάβει πως έκρυβε μονάχα την πρόθεσι να την ιδεί. Τον υποδεχόταν πάντα με παιδική χαρά, γελώντας, χοροπηδώντας. Τώρα τελευταία όμως, δε μπορούσε να καταλάβει κι' αυτή γιατί, σάσιτιζε μπροστά του. Κι' ενώ όταν ήταν μακριά τι, δεν είχε σκέψη πιά γλυκεία παρά να τον ιδεί, μόλις βρισκόταν μπροστά του ήθελε ν' ανοίξει η γή να την καταπιεί.

Καθώς έδιδε ο Λάμπρος το κατώφλι, άστραψε όλη η φωχική κάμαρα.

Ή Άρετη στεκόταν στη μέση του δωματίου, χλωμή, τρεμάμενη.

—Καλημέρα, Άρετη, έκανε ο Λάμπρος γλυκά. Τι έπαθες; Δε με καλωσορίζεις;

—Καλημέρα, είπε η κοπελλίτσα σιγά.

—Ήλθα να σε ιδώ λιγάκι, είπε ο Λάμπρος γρήγορα... να ιδώ το δαχτυλίδι στο δαχτυλό σου άλλη μια φορά

Της έπιασε μαλακά το χέρι. Τόνοιωσε παγωμένο στη φούχτα του, τρεμάμενο.

Τα μάγουλα της μικρής έγιναν κόκκινα φωτιά. Ώστόσο του ψιθύρισε ευγενικά.

—Κάθισε.

Έκάθισε σε μια χαμηλή καρέκλα το παλληκάρι κι' η Άρετη πήρε θέσι κοντά του, χαμηλοβλεπούσα, ταραγμένη.

—Μοσχοβολάν οι γαζίες στην αυλή σου, είπε ο Μπουκουβάλας.

—Ναί, αποκρίθηκε η μικρή.

—Φαίνεται πως τις ποτίζουν τα δικά σου τα χέρια, εξακολουθούσε το παλληκάρι. Τον εκύτταζε μια στιγμή στα μάτια. Τα βελουδένια της μάτια ήταν όπως πάντα ύγρα, τρυφερά σαν της ελαφίνας τα μάτια. Οι καστανοχρυσές μουκλίστες γύρω από το παιδικό του μέτωπο της έφαιναν σαν άχτιδες ήλιου. Στα μάγουλά της έρχόταν κι' έφευγε το αίμα και τα δλικά χείλη της όλο έτοιμάζονταν κάτι να πούν κι' όλο σάπαιναν, με ένα σούφρωμα παιδικό, παρθενικό. Με δυσκολία κατάρθωσε ο Λάμπρος να εξακολουθήσει κάμποση ώρα μια αδιάφορη κουβέντα. Θάθελε να της πη άμέσως το σκοπό του. Μα φοβόταν μην τρομάξει η μικρή. Αυτή τη δικαιολογία έδινε στον έαυτό του για την αργοπορία τυ. Μέσα του όμως, καθώς του άρεσε πάντα να εξετάσει τον έαυτό του θαθειά, ένιωσε πως δεν ήταν αυτή η μόνη αίτια. Ήθελε να κερδίσει κι' ο ίδιος, έστω και λίγες στιγμές. Τώρα, που επρόκειτο να προτείνει πια στην Άρετη να γίνη γυναίκα του, ήθελε να ξεδιαλύνει καλά-καλά με τον έαυτό του πόσο την αγαπάει.

Ή εικόνα της Μαντώ περνούσε τότε-τότε στη σκέψη του. Τάχα αυτή τον έκανε να διατάξει; Αν δεν είχε ιδεί τη Μαντώ, θα ήταν ίσως πιο εύκολα τα πράγματα.

—Ίσως... Γιατί όταν ζητούσε στη μάνα του αναβολή για να μιλήσει της Άρετης, δεν συλλογιζόταν καθόλου τη Μαντώ. Αυτό το θυμόταν καλά. Τότε, λοιπόν, τι συλλογίζόταν.

—Ό, τίποτα, τίποτα... Άλλη κοπέλλα δεν είχε στην καρδιά του. Ήταν ανάξιος του κουταμάρες όλες αυτές οι σκέψεις. Να κάθεται να ζυγίζει έτσι τα πράγματα σά να ήταν κανένας μεσόκοπος γαμπρός... Και νάχη μπροστά του αυτό το λουλουδάκι, που κοκκίνισε και χλωμάισε προσμένοντας μια του λέξι...

Ήταν καλή η Άρετη. Ή καλωσύνη της έδινε μια ανείπωτη γλυκά. Κι' έμορφη. Τέλεια γυναίκα... Χαρά στον άντρα που θα φιλούσε αυτό τον χιονάτο παχουλό λαιμό, που θάκλεινε στα χείλη του αυτό το μπουμπουκένιο στόμα... Τι τον εμπόδιζε να δοκιμάσει αυτός, τώρα άμέσως τον άνεργό γιχτο παρθενικό αυτόν καρπό; Σταμάτησε με μιάς τις άσκοπες κουβέντες και την εκύτταζε ολόκληρη, από την κορφή ως τα κτύπαζε ολόκληρη, από την κορφή ως τα νύχια. Σά να καταλάβαινε τη σκέψη του η κοπέλλα, ενώπιος κι' αυτή, και το στήθος της άρχισε ν' ανεβοκατεβαίνει γοργά, σαν νάχε λαχανιάσει. Τότε ο Μπουκουβάλας σηκώθηκε. Ήρθε κοντά της, της πήρε το χεράκι της, που έτρεμε μέσα στα δικά του, και της είπε μαλακά:

—Άρετη... δεν ήρθα μονάχα για να σε ιδώ σήμερα. Μ' έστειλε η μάνα μου κάτι να σου πω.

—Είμαι οτίς προσταγές της, έτραύλιζε η μικρή σαστισμένη.

—Άκου, λοιπόν... Σε ρωτάει, θέλεις να γίνης νύφη της;

—Όλο το αίμα έφυγε με μιάς από το πρόσωπο της μικρής. Ένοιωσε ο Λάμπρος το χεράκι της μέσα στη φούχτα του να σπαρταράει.

—Ανάδενε τα χείλη της για να πη κάτι, μα λέξι δεν άκούστηκε. Μόνο τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

—Τι έχεις; ρώτησε ο Λάμπρος γλυκά. Κλαίς; Γιατί; Αν δεν θέλεις, Άρετούλα, δεν είναι ανάγκη να κλαίς. Πές το μου απλά.

Μετά κάμποση ώρα, με κόπο, κατάρθωσε η κοπελλίτσα να ψιθύριση.

—Είμαι εύχισμένη.

—Ένα γλυκό χαμόγελο εφώτισε το πρόσωπο του παλληκαριού. Έσκυψε κοντά της και τη ρώτησε σιγά.

—Μ' αγαπάς;

Χαμήλωσε η Άρετη τα μάτια. Μα το χαμήλωμα αυτό ήταν πιο ευλωτό από χίλια λόγια. Τόνοιωσε ο Μπουκουβάλας κι' η ψυχή του πλημμύρισε με μια πρωτόγνωρη χαρά. Ένοιωσε τον πόθο να φωνάξει στο νεανικό κορμί του. Θάθελε να σφίξει επάνω του το παχουλό κορμάκι, αυτό που στεκόταν τρεμάμενο μπροστά του. Ώστόσο

σο η κοπέλλα αυτή ήταν ίερη γι' αυτόν από εκείνη τη στιγμή. Ήταν η αρραβωνιαστικιά του, η γυναίκα που θάπαιρνε σε λίγο ν' όνομά του. Γι' αυτό, συγκρατώντας τον πόθο του, έσκυψε μονάχα και τη φίλησε ανάλαφρα στο λείο, κατάλευκο μέτωπο. Έγινε κόκκινη, παπαρούνα η παιδούλα, και για μια στιγμή το φάνηκε του Λάμπρου πως έκανε να γείρει στην άγκαλιά του. Μα συγκρατήθηκε κι' αυτή και στάθηκαν ο ένας αντίκρυ στον άλλον, σαν δυο παιδιά που δεν ξέρουν τί να πούν και τί να κάνουν.

—Άρετούλα, φώναξε σε λίγο ο Μπουκουβάλας ζωηρά για να κόψει τη στενόχωρη σιγή. Έλα, πάρε τη δαγία σου, να πάμε στις μάνες μου. Έτσι σου παραγγέλνει.

—Στις προσταγές της, ψιθύρισε η Άρετη και έτρεπε φωνάζοντας την κυρά Κρυστάλλω: Βάγια, βάγια! Έλα γρήγορα, θά πάμε στις κυρά-Ευγενίας.

Μπήκε η δαγία ριχνώντας τους και των δυο μιάν έρωτηματική ματιά. Τότε ξεθάρρεψε η Άρετη και χαμογέλασε. Κι' από το χαμόγελό της αυτό, κατάλαβε η Κρυστάλλω, και το αίμα φούντωσε στα γεροντικά της μάγουλα, και τα μάτια της άστραψαν χαρούμενα. Μα δεν είπε λέξι, περιμένοντας να της το αναγγείλει η Άρετη όταν θά ήθελε.

Εκίνησαν κι' οι τρείς χαρούμενοι και σοδαροί

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Στο καπετανέικο, τους υποδέχτηκε η κυρά-Ευγενία δακρυσμένη από τη συγκίνησι.

—Δώσε μας την ευχή σου, μάνα, είπε ο Λάμπρος απλά, γονατίζοντας μπροστά στη μητέρα του. Τον μιμήθηκε κι' η κοπέλλα κι' η Μπουκουβάλα ακούμπησε τα δυο της χέρια στα δυο νεανικά κεφάλια και ψιθύρισε:

—Με την ευχή του Θεού και της Παναγίας. Να ζήσετε εύχισμένοι.

Επειτα τους σήκωσε και τους δυο, και ένωνοντας τα χέρια τους, είπε συγκινημένα:

—Τίποτα στη ζωή να μη σας χωρίσει, και να ιδείτε τ' άγγονια των παιδιών σας.

Κι' έπειτα έσφιξε την κοπέλλα τρυφερά στην άγκαλιά της.

—Άρετη μου, είπε βραχνή από τη συγκίνησι. Μου δίνεις την πιο μεγάλη χαρά της ζωής μου. Βλέπω μια λαμψή στα μάτια σου, όπως δεν την είχα ιδεί ποτέ, και νοιώθω πως είσαι εύχισμένη.

—Ναί, μάνα, είμαι εύχισμένη, μουμούρισε η μικρή χώνοντας το κεφάλι της στην άγκαλιά της αρχόντισσας.

—Κι' ο Λάμπρος μου είνε εύχισμένος, έ; ρώτησε η μάνα κυττάζοντας το μοναχογιό της στα μάτια.

—Ναί, μάνα, αποκρίθηκε σοδαρά το παλληκάρι τυλίγοντας με μια τρυφερή ματιά την αρραβωνιαστικιά του.

—Είσαστε λοιπόν αρραβωνιασμένοι ενώπιον του Θεού, είπε η μάνα. Τώρα, να όρίσωμε ποτέ θα γίνουν τα επίσημα αρραβωνιάσματα, για να το μάθουν κι' οι άνθρωποι και ποτέ θα γίνουν κι' οι χαρές.

—Κυρά-Ευγενία, άρχισε η κοπελλίτσα σιγά.

Μα η καπετάνισσα την έκοψε.

—Γιατί δεν με φωνάζεις μάνα;

—Μάνα, ψιθύρισε η μικρή κι' έκανε να εξακολουθήσει, μα η φωνή της κόπηκε από τα δάκρυα.

—Τι έχεις, μικρούλα μου; Έκανε η κυρά-Ευγενία ανήσυχη.

—Τίποτα, μουμούρισε η Άρετη... Μα ποδούσα τόσο να σε φωνάξω, μάνα! Μου φαίνεται τόσο όμορφο νάχω κι' εγώ τώρα μάνα!

—Ναί, δεν είσαι πια όρφανούλα, είπε η γερόντισσα γλυκά. Σε λίγο, θά είσαι η πιο εύχισμένη γυναίκα της Άράχωδας... Μα τώρα σάς άόηγο για δυο λεπτά, πάω να έτοιμάσω κεράσματα.

Σαν έμειναν μόνοι, οι δυο νέοι κυττάχτηκαν για μια στιγμή στενοχωρημένοι. Μα έξαφνα ο Μπουκουβάλας, δε δαστάχτηκε. Σφίγγοντας την όρμητικά στα δυνατά του μπράτσα, πήρε τα χείλη της στα δικά του, χαρίζοντας της το πρώτο έρωτικό φιλή.

Έκανε να τραβήχτεί η μικρή ντροπισμένη, μα ανατριχιάζοντας ήδονικά και νικώντας την κάποια ντροπή της, έμεινε άσάλευτη κάμποση ώρα στην άγκαλιά του. Έπειτα του ψιθύρισε:

—Λάμπρο, μ' αγαπάς; Μ' αγαπάς στ' αλήθεια;

—Δεν το καταλαβαίνεις; αποκρίθηκε αυτός όρμητικά. Για να θέλω να σε παντρευτώ, θά πη πως σ' αγαπώ. Σ' αγαπώ από παιδί.

—Θάμαστε εύχισμένοι; ψιθύρισε η κοπέλλα.

—Γιατί δεν θάμαστε; Έσύ είσαι άγγελος και θά κάνης ύπομονη αν έχω και καμιά παρανενία, ξέροντας πως πρώτ' απ' όλα θά νοιάζομαι για την ευτυχία σου.

Σφίχτηκε η μικρή επάνω του κι' έκλεισε τα μάτια της για μια στιγμή. Όχι, δεν το φανταζόταν πως ο κόσμος όπου ζούνε τόσο όρφανα, όπου χύνονται τόσα δάκρυα, μπορούσε να κρύβει και τόση ευτυχία.

—Όχι, δεν μπορούσε άλλη γυναίκα να ήταν ποτέ στον κόσμο πιο εύχισμένη, παρά αυτή, στην άγκαλιά του Λάμπρου.

Όταν μπήκε η μάνα με τα κεράσματα, χαμογέλασε πονηρά, καθώς τους είδε κόκκινους και τους δυο, ξαναμμένους και τόσο εύχισμένους. Κι' η Κρυστάλλω, που μπήκε κι' αυτή ξοτίσση, άγκάλιασε την Άρετη μ' ευχές και με δάκρυα χαράς.

—Λοιπόν, είπε η μάνα όταν ήσυχασαν, δεν όρίσαμε τ' αρραβωνιάσματα και τίς χαρές.

—Μάνα, είπε ο Λάμπρος σοδαρά. Οι καιροί δεν είνε για ξεφαντώματα... Άσε να ιδούμε τι θά κάνει ο Σελήμ, πως θά πάρη το κακό που του κάναμε δυο φορές. Καλύτερα να μην κάνωμε φασαρίες με διπλά γλέντια. Τώρα μπήκε ο Νοέμβρης. Μια και καλή, αν θέλη κι' η Άρετη, να παντρευτούμε τα Χριστούγεννα.

—Άς ετοιμάζεται, αλλά δεν είναι ανάγκη να το μάθω όλος ο ντουινας πως αρραβωνιαστήκαμε. Την ίδια μέρα ο παπάς θά μάς αλλάξει και τα στέφανα και τα δαχτυλίδια.

—Όπως θέλετε, αποκρίθηκε η καπετάνισσα. Έχεις δικιο, οι καιροί είνε σκληροί. Όσο λιγότερο ξεφαντώνεις, τόσο λιγότερο μπαίνεις στη μύτη του κατακτητού. Μα προσέξτε, είσαστε νέοι... Την Άρετη δε θά τη βλέπης πια άλλου, παρά εδώ στο σπίτι μας.

—Ένοιω σου, μάνα, είπε ο Λάμπρος σοδαρά. Τη γυναίκα μου θά την πάρω τιμηνά. Μα τώρα θά με συμπαθάς έμένα... Πρέπει να ιδώ τα παλληκάρια μου... Θά φύγω για λίγο.

—Πήγαινε στο καλό, είπε η μάνα, και χαμογελώντας επρόθεσε: Δε θέλεις να φιλήσεις την αρραβωνιαστικιά σου;

Κυττάχτηκαν τα δυο παιδιά κι' άθελα χαμογέλασαν. Αλήθεια, έπίστευε η μάνα πως δεν είχαν φιληθεί ακόμα; Κι' ο Λάμπρος έσκυψε κι' έκανε να ξαναφιλήσει την αρραβωνιαστικιά του στο στόμα. Βλέποντας όμως τη ματιά της κυρά-Ευγενίας καρφωμένη επάνω τους, κοκκίνισε κι' ακούμπησε μόλις τα χείλη του στο βελουδένιο μάγουλο της κοπελλίτσας. Έπειτα έφυγε με δόγμα φτερωτό.

ΛΟΓΙΑ ΣΤΟΡΓΙΚΑ ΚΑΙ ΣΟΒΑΡΑ

—Άρετη, είπε η Μπουκουβάλα, σαν έμειναν οι δυο γυναίκες μόνες, κάθισε λίγο τώρα κοντά μου. Θέλω να ιδώ τη χαρά στα μάτια σου, και θέλω να σου πω λίγα λόγια.

—Τη χαρά στα μάτια μου θά τη βλέπης τώρα πάντοτε, μάνα, αποκρίθηκε η μικρή. Πάντα ήταν όμορφη, μα η χαρά την είχε κιόλας μεταμορφώσει, είχε απλώσει γύρω στο γλυκό πρόσωπό της τη φωτερή της αίσλη. Το παρηγόρησε η μάνα κι' είπε τρυφερά:

—Όμορφη που είσαι! Κορούλα μου, γλυκεία μου κορούλα! Χρόνια, καθώς σ' έβλεπα θλιμμένη στην όρφανεία, άνιερνέ μου τη στιγμή αυτή, που θ' αντίκρυζα το πρόσωπό σου εύχισμένο. Μα έλα, κάθισε κοντά μου. Κάθε χαρά έχει και τις έγνοιες της. Απ' αυτή τη στιγμή έπαφες πια να είσαι παιδί.

Την επρόβλεπε κοντά της, σε μια χαμηλή κασέλα, σκεπασμένη με χοντρές κουβέρτες, επέρασε το χέρι γύρω από τους ώμους της κοπελλίτσας κι' άρχισε:

—Άρετη! Η ζωή μου έμένα ήταν εύχισμένη. Μούδωσε ο Θεός καλόν άντρα και καλό παιδί. Μη νομίζης όμως πως δεν ήρδον και δύσκολες στιγμές. Ο μακαρίτης ο Στέργιος ήταν λεβέντης κι' όμορφος σαν το Λάμπρο. Όλες οι κοπέλλες του τόπου

τόν γλυκοκύτταζαν.

—Κι' αυτός; ρώτησε η μικρή τρομαγμένα.

Χαμογέλασε η γερόντισσα κι' αποκρίθηκε άργά.

—Εγώ, έμαθα σιγά-σιγά, πως η γυναίκα πρέπει να κάνει ύπομονη... Άρετη, και το Λάμπρο τον γλυκοκύττανε οι κοπέλλες. Μα αυτός έδιάλεξε έσένα. Αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάς ποτέ. Ό,τι και να σταθή, έσύ είσαι τώρα η αρραβωνιαστικιά του και σε λίγο η γυναίκα του...

—Αν καταλάβω πως δε μ' αγαπάει ο Λάμπρος, θά πεθάνω, ψιθύρισε η παιδούλα.

—Ο Θεός να δώση να μη σου περάση ποτέ τέτοια σκέψη, αποκρίθηκε η κυρά Ευγενία. Πρέπει όμως να ξέρης από τώρα, πως θά τύχη περίστασι που θά χρειαστείς να κάνης ύπομονη. Και κάτι άλλο... Ό,τι και να σταθή ανάμεσα σας, να ξέρης πως από σήμερα έγώ είμαι και δική σου μάνα αληθινή. Μη δειλιάσης ποτέ νάρθης σ' έμένα. Να έτοιμάσεις γρήγορα, να γίνουν χωρίς άλλο τα Χριστούγεννα οι γαμοί. Μακροί αρραβώνες δεν μ' άρέσουν. Ο κόσμος μπορεί να πάρη είδησι πως κάτι τρέχει ανάμεσά σας και ν' άρχιση να μιλάη. Ποτέ δεν πρέπει να μιλούν για μια κοπέλλα.

Σού λέω λόγια πολύ σοδαρά, κι' είσαι μόλις δεκάξι χρονών. Μα είπαμε, από σήμερα δεν είσαι πια παιδί. Είσαι η καπετάνισσα, που θάργωνται σ' έσένα μάνες και γυναίκες κι' άδερφάδες παλληκαριών, να λένε τον πόνο τους... Βλέπω όμως, πως σοδαρέφεις, Άρετούλα μου. Τα λόγια μου σε πίκραναν.

—Όχι, μάνα, είπε η κοπέλλα γλυκά. Ή χαρά με σοραίνει. Είμαι βλέπεις άσυνήθιστη...

—Κακόμοιρη μικρή...

—Δεν ξέρεις πόσο μου κόστιζε πως ήμουν όρφανή. Όταν με κύτταζε ο κόσμος με συμπόνια, ήθελα ν' άνοιξη η γής να με καταπιεί. Είχα δορεθί πια τη συμπόνια.

—Από τώρα, θά συνηθίσω σ' άλλες ματιές. Σε ματιές ταπεινές, γεμάτες θαυμασμό, μα και ζήλεια... Ναί, γλυκειά μου κοπελλίτσα, δε μπορεί να λείψη η ζήλεια όπου είνε δόξα κι' ευτυχία.

—Θά είμαι τόσο καλή, τόσο ταπεινή με τους φτωχούς, γιατί κι' εγώ γνώρισα φτώχεια, που κανένας δε θά με ζηλεύη..., είπε ζωηρά η αρραβωνιασμένη.

—Μακάρι να δώση ο Θεός, αποκρίθηκε η κυρά-Ευγενία. Άλλά όπως και νάρθουν τα πράγματα όταν έχης την αγάπη του Λάμπρου, δεν μπορείς να φοβηθής τίποτα. Την αγάπη του άνδρός σου πρέπει να πασχίσης να κρατήσεις. Μα γι' αυτό φόβο δεν έχω, μακάρι να ήταν όλες οι κοπέλλες σαν τη γλυκεία μου τη νυφούλα.

Λέγοντας τα τελευταία λόγια, η καπετάνισσα άγκάλιασε και φίλησε την Άρετη. Κι' αυτή έδάκρυσε πάλι, κι' ένιωσε την ίδια σχεδόν ευτυχία όπως στην άγκαλιά του Λάμπρου. Γιατί είναι γλυκεία και μιάς μάνας η άγκαλιά.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΑΤΥΧΗΜΑ

Είχε σουρουπώσει σχεδόν και τα παλληκάρια, συναγμένα έξω από το χωριό, σε μια πλαγιά, εαποδοιανών από τα άγωνίσματα και κουβέντιασαν. Είχαν τρέξει, είχαν πηδήσει, είχαν ρίξει το λιθάρι κι' είχαν διαγωνιστή στη σκοποβολή. Αυτή ήταν η συνήθεια των κλεφτών. Όταν δεν είχαν πόλεμο, δεν άφηναν το κορμί τους να σκουριάζει. Όλο και το γύμναζαν με διάφορες άσκήσεις.

Αυτή ήταν και η διαταγή του Μπουκουβάλα, που πρώτος άρχισε πάντα τις άσκήσεις και τελευταίος τελείωνε.

Έτσι και σήμερα, την ήμερα του αρραβώνα του, δεν είχε αλλάξει συνήθεια. Ίσα-ίσα, είχε άγωνιστή με μανία, κι' άκόμα, ενώ οι άλλοι είχαν πια σταματήσει, αυτός συναγωνιζόταν με το Θάνο τον Κατρά στο τρέξιμο.

Δίχως να το όμολογή στον έαυτό του, τον επείραζε που το παλληκάρι του τον περνούσε σ' αυτό το άγώνισμα.

—Άσφαινα, ενώ έτρεχαν κι' οι δυο σαν άστραπη, κι' οι στερνές άχτιδες του ήλιου χρούσαν τα ταπαράσια στα στήθια τους εσκόταψε ο Θάνος κι' έπεσε με όρμη στο χώμα. Σταμάτησε ο Μπουκουβάλας κι' όλοι περίμεναν πως θά σηκώνόταν άμέσως

ΕΙΜΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ!

Δίχως να το καταλάβη, έφθασε στο σπίτι της Άρετης ο Μπουκουβάλας. Τα πόδια του προχωρούσαν άσυναίσθητα, ενώ στο

δ Κατράς. Μά το παλληκάρι ζεινε σάν καρφωμένο στη γή κι' έπιασε το πόδι του μ' έναν μορφοσμο πόνι.

—Όλοι έτρεξαν γύρω του, πρώτος δ αρχηγός.

—Τί έπαθες, Θάνο; ρώτησαν.
—Τίποτα, αποκρίθηκε αυτός. Νά, στραμπουλήξα το πόδι μου...ή τώβγαλα.

Τόν έβόηθησαν να σηκαθή.
—Πονάς; ρώτησε ο Μπουκουβάλας στοργικά.

—Άρετά, αποκρίθηκε ο Κατράς.

Κι' ο Δήμος, εξετάζοντας το πονεμένο πόδι, είπε.

—Είνε βγαλμένο. Δέ θα μπορέση να περπατήση. Πρέπει να πάη ένας στο χωριό να φέρη ζώο.

—Εκεί που έτοιμαζόταν ένα παλληκάρι να ξεκινήση, ένα ποδοβολητό τους έκανε όλους να γυρίσουν τα κεφάλια τους. Έβδαν από μακριά έναν ίππεια να έρχεται πρέχοντας προς το μέρος τους και πρώτος ο Μπουκουβάλας έφώναξε:

—Είνε η Μαντώ του Ζαχαριά.

Στ' όνομα αυτό, όλα τα πρόσωπα φωτίστηκαν. Μά ο Μπουκουβάλας, παρά να κυττάη την κοπέλλα που ζύγωνε γρήγορα, παρατηρούσε τη φυσιογνωμία του Θάνου. Το αίμα είχε άναψει τα χλωμά πάντα μάγουλα του παλληκαριού. Έκανε να σικωθή, μά ο πόνος τόν εκάρφωσε πάλι στην πέτρα όπου τόν είχαν καθήσει.

—Γιά σας! έφώναξε ζυγώνοντας η Μαντώ. Γιατί είσατε έτσι μαζεμένοι, σάν λυπημένοι;

—Ρωτούσε όλους, μά τα μάτια της πρωτοκαρφώθηκαν στον Μπουκουβάλα.

—Ένα μικρό ατύχημα, είπε ο Λάμπρος δείχνοντας τόν Κατρά.

Σβέλτα, ξεκαβαλλίκεψε η κοπέλλα.

—Τί τρέχει; ρώτησε σκύδοντας άπάνω στο Θάνο.

Χαμογύλασε αυτός, με το περίεργο χαμόγελο του, και αποκρίθηκε:

—Τό ποδάρι μου...

—Στείλαμε να φέρουμε ένα ζώο για να καβαλλίκεψη, είπε ο Δήμος.

Μά η Μαντώ τόν δέκωσε ζώηρά:

—Και δέν παίρνει το δικό μου το έλλογο;

—Σ' ευχαριστώ, Μαντώ, αποκρίθηκε ο Θάνος.

Κι' ο Μπουκουβάλας, που τόν παρατηρούσε, είδε για πρώτη φορά μίαν έκφραση καλωσύνης και τρυφερότητας στην κλειστή πάντα φυσιογνωμία του παλληκαριού.

—Δε φοβάσαι που γυρίζεις έτσι μόνη, Μαντώ; ρώτησε με χαμόγελο ο γέρο-Δήμος.

—Τί να φοβηθώ; Έκανε ζωηρά η κοπέλλα. Τους Ρωμηούς ή τους Τούρκους; Οι Ρωμηοί με σέβονται κι' οι Τούρκοι δε ζυγώνουν όσο ξέρονται πώς βρίσκεται εδώ ένας Μπουκουβάλας.

Τά είπε άπλά αυτά τα λόγια, μά ο αρχηγός ένοιωσε πως κοκκινίσε από ευχαρίστηση. Όταν όμως η ματιά του γλύστρησε άδεια στο Θάνο πάλι, παραξευεύτηκε με το σκοτεινισμό που είχε πέσει με μιάς στη φυσιογνωμία του.

Δυό παλληκάρια δοήθησαν τόν πληγμένο να καβαλλίκεψη κι' ένα κοτέλλι έπιεσε το χαλινάρι.

—Νά τόν πάτε στο σπίτι μου, διέταξε η Μαντώ. Η Χρύσω, η δάγια μου, θα του δάλα το πόδι του, είνε μαστόρισα σ' αυτά.

—Δέ θάρης κι' εσύ μαζί; ρώτησε ο Θάνος κυττάζοντας την στα μάτια.

—Εδίστασε η κοπέλλα μιά στιγμή. "Άθελα ή ματιά της έπεσε στον Μπουκουβάλα, έρωτηματική, σάν να τόν ρωτούσε τί θα-κανε αυτός.

Η πρώτη ιδέα του Λάμπρου ήταν να της άποκριθί στη βουή της έρώτησι:

—Θάρω κι' εγώ μαζί...

Μά έξαφνα είδε τα μάτια του Κατρά καρφωμένα επάνω του. Κι' η ματιά αυτή δέν ήταν προκλητική, ούτε κι' ειρωνική. Ήταν μόνάχα τρωαγμένη και θλιμμένη.

Κι' ο Μπουκουβάλας επέταξε γρήγορα:

—Βέβαια, να πάς κι' εσύ Μαντώ μαζί, μη χρειάστη τίποτα.

Τόν έκύτταξε για μιά στιγμή η κοπέλλα, παραξευεμένη. "Επειτα, έφώναξε ειρωνικά:

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

ΜΑΡΘΑ ΕΓΚΕΡΟ

Πρό όκτώ ετών έγύριζα στο Βερολίνο την γαλλική θεατρίν μιάς ταινίας, στην γερμανική θεατρίν της οποίας πρωταγωνιστούσε μιά νεωρτάτη ξανθή ήθοποιος. Ήταν λεπτή, λυγρή, δειλή και πολύ ευγενική. Μιλούσε γερμανικά με Ούγγαρέζικη προφορά και φαίνόταν ότι δέν είχε παρά μιά μόνο επιθυμία: να περάση όσο το δυνατόν πιδ άπαρατήρητη.

Κάθε πρωί, η μητέρα της την άδηγούσε στο στούντιο κρατώντας την από το χέρι και το θράδυ, όταν η εργασία έτελειωνε έρχόταν πάλι και την έπαιρνε.

Κανείς δέν έπρόσεχε ούτε την μιά ούτε την άλλη. "Ασφαλώς, ο παραγωγός θα είχε κάνει τα άδύνατα δυνατά για να δώση έναν τόνον ενδιαφέροντα ρόλο σ' ένα πλάσμα τόνον άσημαντο. Μιά μέρα μάλιστα η μικρούλα ετόλμησε να πηδή ήξερε να τραγουδή. Κανείς όμως δέν την άκουσε. "Εβρισκαν ότι ήταν αρκετό που την άφηναν να μιλά. Δέν έπρεπε δέβαινα να παίρνη τούς ανθρώπους για ήλιθιους...

Η άσημαντή εκείνη μικρούλα όνομαζόταν Μάρθα "Εγκερό.

Είχε τελείως λησμονήση την άσημαντή αυτή ήθοποιό όταν δυό χρόνια άργότερα, σ' ένα στούντιο του Βερολίνου με παρουσίασαν σε μιά πρωταγωνίστρια που γύριζε ένα φιλμ μαζί με τόν διάσημο τενόρο Ζαν Κεπούρα.

—Πού έχω ξαναδύ το πρόσωπο αυτό; διερωτήθηκα χωρίς να κατορθώνω να θυμηθώ.

Την στιγμή εκείνη διέκρινα κοντά της την μητέρα της, η οποία δέν είχε άλλωστε καθόλου, άν και τώρα φαίνόταν πιδ νέα. Χάρις στην μητέρα της, έγγωρισα την Μάρθα "Εγκερό. Είχε γίνει μιά πολύ ώραια γυναίκα και μιά πολύ ένδοξη στή, γιατί το τρίτο της φιλμ «Η Σερνέντα Σουμπερτ» την είχαν άποκαλύψει με μιάς στο παγκόσμιο κοινό.

Προσάβησα να της θυμίσω την παλαιά μας συνεργασία, σ' ένα φιλμ μέτριο. "Εκείνη όμως μου άπάντησε:

—Νομίζω ότι κάνετε λάθος. Δέν ήμουν εγώ. Το πρώτο μου φιλμ ήταν «Τό άθος της Χαβάης».

Κατάλαβα ότι δέν ήθελε να γίνεται λόγος για το ταπεινότατο ντεμπούτο, και ότι δέν της άρεσε να γίνεται λόγος για τις ταινίες που έγύρισε πρό του «Άνθους της Χαβάης» που την άνέδειξε άριστική και στην οποία είνε πράγματι υπέροχη.

Ήταν πολύ υπερήφανη για την πρόσφατη δόξα της. Φιλόδοξη, έργατική και έπιμονη όπως είνε οι περισσότερες Ούγγαρέζες, δέν παραμελούσε τίποτα για την έπιτυχία της. Στο στούντιο συμπεριφερόταν υποδειγματικά, δέν φλερτάρι-

ζε με κανένα, άκουγε με θρησκευτική ευλάβεια όλες τις υποδείξεις του σκηνοθέτου της και όταν τελείωνε το έγύρισμα κάθε σκηνής έπήγαινε και καθόταν κοντά στην μητέρα της. Όταν η Μάρθα έγύριζε η μητέρα της στεκόταν σε μιά γωνιά του στούντιο, από την όποια με το βλέμμα μπορούσε να έπικοινωνή με την κόρη της. Τα βλέμματά τους διαρκώς διασταυρωνόντουσαν και έδλεπε κανείς σ' αυτά άφωνες έπιδοκιμασίες, νεύματα και άτελείωτα χαμόγελα.

Έκ πρώτης όψεως θα έπίστευε κανείς ότι η μητέρα "Εγκερό άγρυπνούσε σάν άγιος Κέρβερος στην άρετή της κόρης της. Μερικές κουβέντες όμως που άλλαξα με την ευγενική αυτή κυρία με έβγαλαν από την πλάνη μου.

—Πόσο τυχερή είσθε, της είπα, που έχετε μιά τόσο φρόνιμη κόρη.

—Ναί, μου άπάντησε, η κόρη μου είνε τρομερά φρόνιμη. Καταντάει άπίστευτο. "Α! έγώ ήμουν διαφορετική όταν είχα τα χρόνια της. Δέν θέλει να διασκεδάση! Πιστεύετε, καλέ μου κύριε, ότι...

—Γιατί μιλάτε; μάς δέκωσε την στιγμήν εκείνη η κατηγορούμενη, πλησιάζοντάς μας.

—Γιά τόν έρωτα.

—Ούφ! Έκανε η Μάρθα μορφαζοντας κωμικά. "Ο έρωας;... Μά μήπως υπάρχει;

Και ενώ η μητέρα της κοιλούσε το κεφάλι της, η Μάρθα έξηκολούθησε με το βλέμμα χαμένο στο κενό.

—Οι άνδρες;... Οι περισσότεροι άπ' αυτούς είνε φρικτοί. Και έπειτα, μόλις μιά γυναίκα διαλέξη έναν που της άρέσει, αντίλαμβάνεται άμέσως ότι άρέσει και σε πολλές άλλες. Τότε, για ποιο λόγο να άγαπήση κανείς;

Και άφού είπα τα λόγια αυτά, η μικρούλα Μάρθα έφίλησε με πάθος την μητέρα της, η όποια έψιθύριζε λυπημένη:

—Είνε αδιόρθωτη.

Σε λίγο είδα τόν Κεπούρα να τραγουδά εμπρός στο μικρόφωνο και να άρνιηται στην Μάρθα να τραγουδήσει και αυτή μαζί του, όπως άπαιτούσε το φιλμ.

—"Ας μάθη πρώτα τί θα πη τραγουδή! έφώναξαν ο τενόρος έξαλλος.

—"Ο γελοίος! Τόν τενόρο παριστάνει αυτός ο κακομαθημένος ήλιθιος! έστέναξε η Μάρθα έξω φρενών.

Τά έλεγε αυτά, γιατί από τότε, χωρίς να το ξέρη και η ίδια, είχε άρχισει να τόν άγαπά.

Ένα καλοκαίρι, δυό χρόνια άργότερα τούς ξαναείδα όλους στην Βιέννη. Η Μάρθα είχε παντρευθί έν τώ μεταξύ τόν Κεπούρα. Ήταν τώρα μιά υπέροχη! Το στούντιο όλόκληρο έλγυγιζε μπροστά στην θέλησή της. Έξα-σκούσε σε όλους και σε όλα με το άξιολάτρευτο χαμόγελό της μίαν άπόλυτη δικτατορία.

Η καλή της μητέρα, πιστή στο καθήκον της ήταν πάντοτε εκεί κοντά της. Η οικογένεια είχε όμως μεγαλώσει κατά μιά θεία, μίαν άδελφή, ένα μικρό έξάδελφο, μιά μεγάλη έξάδελφη, τόν μνηστήρα της έξάδελφης αυτής και όλοι αυτοί όταν έραδούαζε έδιναν σάν έιδικοί την γνώμη τους για την εργασία της ήμέρας. Γιατί η τρυφερή και πνευματική Μάρθα δέν ξεχνάει τούς δικούς της στην ευτυχία της.

Άργότερα η Μάρθα έφυγε για την "Αμερική. Τελευταίος όμως έπέστρεψε στην Γαλλία με τόν σύζυγό της για να γυρίσουν μερικές ταινίες, μεταξύ τών οποίων η «Μανόν Λεσκώ». Ο πόλεμος όμως κατέστρεψε όλα αυτά τα σχέδια και ο Ζαν Κεπούρα εύρίσκεται τώρα στην "Αμερική τραγουδώντας υπέρ τών δυστυχισμένων συμπατριωτών του (Πολωνών) ενώ η Μάρθα άναμένει στο Παρίσι την έναρξιν τών εργασιών στα γαλλικά στούντιο.

ΡΟΜΑΝ ΝΤΕΒΙΛΜΕΡΣ

ΤΑ ΣΟΣΟΝΙΑ

—Υπάλληλε!

—Παρακαλώ;...

—Έχετε σοςόνια;...

—Μάλιστα, μαντάμ. Καθήστε, παρακαλώ μαντάμ... Τί σούμερο φοράτε μαντάμ; Νά σας δώσω άμέσως, μαντάμ...

Με πόσα είχε μπη μέσα στο μαγαζί. Με πόσα άπρηθύνη στον υπάλληλο. Με πόσα έναέθησε στο καθίσμα κι' έπερίευνε. "Ο υπάλληλος, νέος δραστήριος και περιποιητικός, έτασκόλησε να την έξυπνητήση.

—Ενατέβασε κουτιά έπί κουτιών, τα άνοιξε, έδγαλε από μέσα λογής-λογής σοςόνια.

—Σας άρέσουν αυτά;

—Μπαρτονό;

—Σας κάνουν μαντάμ;

—Νά τα δοκιμάσω...

—Άλλά εκεί έδημιουργήθηκε σοβαρώτατον ζήτημα. Η Σουσου, για να φτάση στην όδον Σταδίου προς άγοράν σοςονιών, είχε διατρέξει πεζή χιλιομέτρο όλόκληρο από το σπίτι της και λόγω του καιρού τα γοβάκια της ήταν βουτηγμένα στη λάσπη. Χωρίς όμως καμιά συναίσθηση της αξιοθρήνητου καταστάσεως εις την όποιαν εύρίσκοντο τα παπούτσια της, η Σουσου έπρότεινε το δεξί της πόδι στον υπάλληλο, που έστάθηκε διστακτικά:

—"Ελα λοιπόν!

—Άλλά μαντάμ, με συγχωρείτε...

—Τί συμβαίνει;

—Τα γοβάκια σας, μαντάμ, έχουν λίγη λασπίτσα—περί βορβόρου επρόκειτο—και ξέρετε, μαντάμ, δέν μπορείτε να

μυαλωμένη από αυτές—έγινόνταν θηρίο που τις έδλεπε.

—Τίς σαγλές! Δέν τ' άποχωρίζονται πιδ ούτε στον ύπνο τους! Νομίζεις και φορούν τίποτε... δέν ξερωτί!

Εννοείται ότι όλα αυτά η Σουσου τα έλεγε από ζήλεια, γιατί άν είχε θα τα φορούσε όχι μόνο τις άνοιξιάτικες ήμερες του χειμώνας, αλλά ήταν

ικανή να τα δάλη και μέσα στην καρδιά της άνοιξιας άκόμα. Όσο δέ έδλεπε έξω να κυκλοφορούν σοςόνια σε κάθε είδους πόδια, χοντρά, κοντά, λιγνά, στέκες, στραβοδοσυνιάδες, στάμνες, καρεκλοπόδαρα, κοντοπιθαρα, τόσο έτρώγονταν με τα ρούχα της κι' έψπνε έκείνον, τόν καυμένο, τόν Παναγιωτάκη:

—Σοςόνια Παναγιώτη!

—Τί λές μωρή;

—Σοςόνια! Δέν μπορεί να τα δάλη ή τσοκαρία και να μη τα φορά μιά κυρία καθώς προέπει! Είνε ντροπής!

—Με παρατς χάμω;

—Βλάε!

—Ζαργάνα!

—Ηλίθιε!

—Στραβαρίδα!

—Σαγλέ!...

Τό πανηγύρι αυτό είχε άρχει από πέτσι. Έφτασε ο Μάιος και μόλις άπεφάσισε να παραιτηθί τών άξιώσεών της η Σουσου και να άφίση ήσυχο τόν πολυπαθή και ταλαίπωρο Παναγιωτάκη. Άλλά με τούς πρώτους μήνες του φθινοπώρου, φέτος, επάνηλθε δορυμνέρα, και περισσότερο αδιάλλακτη από πέτσι. "Αμετάπειστος όμως και ακλόνητος παρέμενε ο Παναγιωτάκης. Έως ότου η Σουσου άναγκάστηκε να καταφύγη εις τέχνασμα:

Κατάφερε να καταστρέψη το ταχύτερον τα παπούτσια της για να ζήτηση πίστωσι για νέα παπούτσια. Εννοείται ότι ο Παναγιωτάκης έμεινε κατάτληκτος πως είχαν ξεχειλώσει τόσο γρήγορα τα παπούτσια, αλλά εύρεθείς πρό καταφανούς ανάγκης έκάμφθη. Αλλά τα λεφτά άρπαξε και έσπευσε άμέσως στα καταστήματα να εκπληρώση τούς πόθους της.

Έτσι έξευλιχθησαν τα γεγονότα. "Απέκτησε μόν σοςόνια η Σουσου, δέν είχε όμως πλέον παπούτσια. Για το τελευταίον αυτό όμως δέν έδινε

πεντάρα, διότι έφ' όσον υπήρχαν σοςόνια να καλύπτουν τα παπούτσια, τα τελευταία αυτά δέν ήταν άπαραίτητα. Η τακτική αυτή δέν συναντάται ποτέ... δέν ξερωτί!

Εννοείται ότι όλα αυτά η Σουσου τα έλεγε από ζήλεια, γιατί άν είχε θα τα φορούσε όχι μόνο τις άνοιξιάτικες ήμερες του χειμώνας, αλλά ήταν

ικανή να τα δάλη και μέσα στην καρδιά της άνοιξιας άκόμα. Όσο δέ έδλεπε έξω να κυκλοφορούν σοςόνια σε κάθε είδους πόδια, χοντρά, κοντά, λιγνά, στέκες, στραβοδοσυνιάδες, στάμνες, καρεκλοπόδαρα, κοντοπιθαρα, τόσο έτρώγονταν με τα ρούχα της κι' έψπνε έκείνον, τόν καυμένο, τόν Παναγιωτάκη:

—Σοςόνια Παναγιώτη!

—Τί λές μωρή;

—Σοςόνια! Δέν μπορεί να τα δάλη ή τσοκαρία και να μη τα φορά μιά κυρία καθώς προέπει! Είνε ντροπής!

—Με παρατς χάμω;

—Βλάε!

—Ζαργάνα!

—Ηλίθιε!

—Στραβαρίδα!

—Σαγλέ!...

Τό πανηγύρι αυτό είχε άρχει από πέτσι. Έφτασε ο Μάιος και μόλις άπεφάσισε να παραιτηθί τών άξιώσεών της η Σουσου και να άφίση ήσυχο τόν πολυπαθή και ταλαίπωρο Παναγιωτάκη. Άλλά με τούς πρώτους μήνες του φθινοπώρου, φέτος, επάνηλθε δορυμνέρα, και περισσότερο αδιάλλακτη από πέτσι. "Αμετάπειστος όμως και ακλόνητος παρέμενε ο Παναγιωτάκης. Έως ότου η Σουσου άναγκάστηκε να καταφύγη εις τέχνασμα:

Κατάφερε να καταστρέψη το ταχύτερον τα παπούτσια της για να ζήτηση πίστωσι για νέα παπούτσια. Εννοείται ότι ο Παναγιωτάκης έμεινε κατάτληκτος πως είχαν ξεχειλώσει τόσο γρήγορα τα παπούτσια, αλλά εύρεθείς πρό καταφανούς ανάγκης έκάμφθη. Αλλά τα λεφτά άρπαξε και έσπευσε άμέσως στα καταστήματα να εκπληρώση τούς πόθους της.

Έτσι έξευλιχθησαν τα γεγονότα. "Απέκτησε μόν σοςόνια η Σουσου, δέν είχε όμως πλέον παπούτσια. Για το τελευταίον αυτό όμως δέν έδινε

πεντάρα, διότι έφ' όσον υπήρχαν σοςόνια να καλύπτουν τα παπούτσια, τα τελευταία αυτά δέν ήταν άπαραίτητα. Η τακτική αυτή δέν συναντάται ποτέ... δέν ξερωτί!

Εννοείται ότι όλα αυτά η Σουσου τα έλεγε από ζήλεια, γιατί άν είχε θα τα φορούσε όχι μόνο τις άνοιξιάτικες ήμερες του χειμώνας, αλλά ήταν

ικανή να τα δάλη και μέσα στην καρδιά της άνοιξιας άκόμα. Όσο δέ έδλεπε έξω να κυκλοφορούν σοςόνια σε κάθε είδους πόδια, χοντρά, κοντά, λιγνά, στέκες, στραβοδοσυνιάδες, στάμνες, καρεκλοπόδαρα, κοντοπιθαρα, τόσο έτρώγονταν με τα ρούχα της κι' έψπνε έκείνον, τόν καυμένο, τόν Παναγιωτάκη:

—Σοςόνια Παναγιώτη!

—Τί λές μωρή;

—Σοςόνια! Δέν μπορεί να τα δάλη ή τσοκαρία και να μη τα φορά μιά κυρία καθώς προέπει! Είνε ντροπής!

—Με παρατς χάμω;

—Βλάε!

—Ζαργάνα!

—Ηλίθιε!

—Στραβαρίδα!

—Σαγλέ!...

Τό πανηγύρι αυτό είχε άρχει από πέτσι. Έφτασε ο Μάιος και μόλις άπεφάσισε να παραιτηθί τών άξιώσεών της η Σουσου και να άφίση ήσυχο τόν πολυπαθή και ταλαίπωρο Παναγιωτάκη. Άλλά με τούς πρώτους μήνες του φθινοπώρου, φέτος, επάνηλθε δορυμνέρα, και περισσότερο αδιάλλακτη από πέτσι. "Αμετάπειστος όμως και ακλόνητος παρέμενε ο Παναγιωτάκης. Έως ότου η Σουσου άναγκάστηκε να καταφύγη εις τέχνασμα:

Κατάφερε να καταστρέψη το ταχύτερον τα παπούτσια της για να ζήτηση πίστωσι για νέα παπούτσια. Εννοείται ότι ο Παναγιωτάκης έμεινε κατάτληκτος πως είχαν ξεχειλώσει τόσο γρήγορα τα παπούτσια, αλλά εύρεθείς πρό καταφανούς ανάγκης έκάμφθη. Αλλά τα λεφτά άρπαξε και έσπευσε άμέσως στα καταστήματα να εκπληρώση τούς πόθους της.

Έτσι έξευλιχθησαν τα γεγονότα. "Απέκτησε μόν σοςόνια η Σουσου, δέν είχε όμως πλέον παπούτσια. Για το τελευταίον αυτό όμως δέν έδινε

πεντάρα, διότι έφ' όσον υπήρχαν σοςόνια να καλύπτουν τα παπούτσια, τα τελευταία αυτά δέν ήταν άπαραίτητα. Η τακτική αυτή δέν συναντάται ποτέ... δέν ξερωτί!

Εννοείται ότι όλα αυτά η Σουσου τα έλεγε από ζήλεια, γιατί άν είχε θα τα φορούσε όχι μόνο τις άνοιξιάτικες ήμερες του χειμώνας, αλλά ήταν

ικανή να τα δάλη και μέσα στην καρδιά της άνοιξιας άκόμα. Όσο δέ έδλεπε έξω να κυκλοφορούν σοςόνια σε κάθε είδους πόδια, χοντρά, κοντά, λιγνά, στέκες, στραβοδοσυνιάδες, στάμνες, καρεκλοπόδαρα, κοντοπιθαρα, τόσο έτρώγονταν με τα ρούχα της κι' έψπνε έκείνον, τόν καυμένο, τόν Παναγιωτάκη:

—Σοςόνια Παναγιώτη!

—Τί λές μωρή;

—Σοςόνια! Δέν μπορεί να τα δάλη ή τσοκαρία και να μη τα φορά μιά κυρία καθώς προέπει! Είνε ντροπής!

—Με παρατς χάμω;

—Βλάε!

—Ζαργάνα!

—Ηλίθιε!

—Στραβαρίδα!

—Σαγλέ!...

Τό πανηγύρι αυτό είχε άρχει από πέτσι. Έφτασε ο Μάιος και μόλις άπεφάσισε να παραιτηθί τών άξιώσεών της η Σουσου και να άφίση ήσυχο τόν πολυπαθή και ταλαίπωρο Παναγιωτάκη. Άλλά με τούς πρώτους μήνες του φθινοπώρου, φέτος, επάνηλθε δορυμνέρα, και περισσότερο αδιάλλακτη από πέτσι. "Αμετάπειστος όμως και ακλόνητος παρέμενε ο Παναγιωτάκης. Έως ότου η Σουσου άναγκάστηκε να καταφύγη εις τέχνασμα:

Κατάφερε να καταστρέψη το ταχύτερον τα παπούτσια της για να ζήτηση πίστωσι για νέα παπούτσια. Εννοείται ότι ο Παναγιωτάκης έμεινε κατάτληκτος πως είχαν ξεχειλώσει τόσο γρήγορα τα παπούτσια, αλλά εύρεθείς πρό καταφανούς ανάγκης έκάμφθη. Αλλά τα λεφτά άρπαξε και έσπευσε άμέσως στα καταστήματα να εκπληρώση τούς πόθους της.

Έτσι έξευλιχθησαν τα γεγονότα. "Απέκτησε μόν σοςόνια η Σουσου, δέν είχε όμως πλέον παπούτσια. Για το τελευταίον αυτό όμως δέν έδινε

Μίσση, ραδιουργίες, δολοφονίες, έγκληματα
αυτοθυσίες, ήρωισμοί, ίπποτικοί έρωτες!
ΟΛΑ ΣΥΝΤΩΝΟΤΑΙ & ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΝΟΝΤΑΙ
στο άριστο έργο των ίπποτικών
μουσιστορημάτων του
ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ
«ΡΟΜΠΙΣΤΑΝ»
που άρχίζει στο έρχόμενο τείχος μας.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ 'Ανεμώνης

ΕΞΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

Η Λευκή 'Ανεμώνη άνασπ-
κώθηκε λιγάκι από την
ψάθα, όπου ήταν ξαπλωμένη
εσπώντας με χάρη τα χέρια για
να καρφώση καλυτέρα μια
μεγάλη δελόνα στον κότσο
των γυαλιστερών μαλλιών της.
Κι έπειτα έμεινε κάμποση ώ-
ρα σκεπτική, με τα χέρια
σταυρωμένα στην πούλα.

Είχε ιδή ένα πολύ παρα-
ξενο όνειρο. Της παρουσιάστη-
κε ένα αλλόκοτο όν, με πελώ-
ρια άσημένια φτερά, και της
είπε:

— Πάρε ένα νόμισμα χρυσό
και σφίξε καλά στο χέρι σου.
Πήγαινε μ' αυτό στο γιάλο,
έκεί όπου ή άμμος είνε πιο λε-
πτή και καθαρή και άφου προ-
χωρήσης λιγάκι μέσα στο νε-
ρό, πέταξε το νόμισμα μακριά
προς τη θάλασσα. Ύστερα
ξαναγύρισε πίσω με τα μάτια
κλειστά και άνοιξε τα μονάχα
όταν τα πόδια σου πατήσουν
τη στεγνή άμμο. Τότε θα ι-
δής...

Και ή αλλόκοτη όπτασία
με τα πελώρια, άσημένια φτε-
ρά έχάθηκε άπότομα χαμογε-
λώντας, δίχως ν' άποτελειώ-
ση τη φράση.

Η Λευκή 'Ανεμώνη εκύττα-
ξε γύρω της, σαστισμένη. Η
μητέρα της, που ήταν σοφή
σε τέτοια ζητήματα, είχε πει
στο μεγαλύτερο παιδί της,
που έμεινε σε ένα άλλο χωριό
έκεί σιμά, και θα επέστρεφε
την επομένην.

Από ποιον, λοιπόν, θα
ζητούσε την εξή-
γηση του παράξενου όνειρου;
Η υπηρέτριά της, ή Μιμού-
ζα, κοιμόταν στο διπλανό δω-
μάτιο, και ή Λευκή 'Ανεμώ-
νη έτεινε την άκοή για ν' α-
κούση την άνοψη της. 'Η-
ταν άκόμη λιγάκι τρουμαγε-
νη. Γιατί το άπόγευμα, σαν
έφυγε ή μητέρα της, μια δυ-
νατή θύελλα είχε τραντάξει το
σπίτι, και ή θάλασσα έμouγ-
γριζε, θυμωμένη. Κατά το δει-
λινό, ό άνεμος, ό δρόκοντας
αυτός με τα πέντε κεφάλια, έ-
φθασε ούρλιάοντας και άφου
έφόρτωσε στη ράχη του τα ά-
πειρητικά άκόμη σύννεφα, τα
πήρε μαζί του, μακριά, άφη-
νοντας τον ουρανό έλεύθερο.

Η Λευκή 'Ανεμώνη, ήσυ-
χασμένη κι αυτή, ήπια τότε
το τσάι της, που είχε το ά-
ρωμα του γιασεμιού, κι άφου
έτραγουδισε ένα παλιό τρα-
γουδί, ξαπλώθηκε στην άπα-
λη ψάθα για να κοιμηθώ. 'Α-
κούμπησε το ώραιο της κεφάλι
στο κούλωμα του έβένινου
στηρίγματος που της χρησι-
μευε για προσκεφάλι, και ό
ύπνος δέν άργησε να της κεί-
ση τα μάτια. Ύστερα όμως,
το άπαλό χάδι του φεγγα-
ριού την έξυπνησε πάλι.

Εφόρεσε μια ρούπα μαδιά
κεντημένη με άνθισμένα κλω-
νάρια άμυδαλιάς, έξύγωσε
στο παράθυρο, κι έτέντωσε
τα λεπτά της μπράτσα προς
τον έναστρο ουρανό, προς τη
θάλασσα, που λαμποκοπούσε
λίγο πάρα κάτω, πίσω απ' τις

μυτέρες στέγες των σπιτιών
και της μεγάλης παγόδας. Κι
έφθασε ως την άκοή της ή
πλατειά και ήρεμη άνάσα των
κυμάτων.

Η Λευκή 'Ανεμώνη ήταν
μικρούλα και λεπτή. Μονάχα
δεκαοκτώ άνοιξεις είχαν άνοι-
σει γι' αυτήν, και όμως πόσο
ύπέφερε κι' έκλαψε!

Όταν ήταν άκόμη δεκαπέν-
τε χρονών, ένας ύπερσοχος καλ-
λίτεχνος, που είχε γίνει πασί-
γνωστος για τις περίφημες
ζωγραφίες του, την έκανε γυ-
ναίκα του. Κι' ένα δρόδυ, (τέσ-
σερα φεγγάρια είχαν περάσει
άπό το γάμο τους) ό νέος ξε-
ψύχισε στην άγκαλιά της, ενώ
αυτή, νομίζοντας πως είνε κοι-

μισμένος, τον έναυούριζε μ' έ-
να τραγουδί γλυκό.

Όταν συνήλθε από τον ύ-
πνο της, ή Λευκή 'Ανεμώνη
δέν έζησε παρά για το παιδά-
κι που γεννήθηκε από τον έ-
ρωτά τους, για το ζωντανο
κουκλάκι, που είχε καταμαυρα
μάτια, λαμπερά, σ' ένα άχνό
προσωπάκι.

Τρία χρόνια είχαν κυλίσει
γοργά, αλλά και άργά, στο
πέρασμα των εποχών που ε-
διάδθηκαν μονότονα και θλιβε-
ρές... Τρία χρόνια! Και το
παιδάκι της, ό χαριτωμένος
Κιρόσι, είχε χαθή κι' αυτό
τραγικά.

Ένα καλοκαιρινό άπομεση-
μερο, όταν ό ήλιος έγεννε κα-
τά τη δύση, σέρνοντας πίσω
του τη βασιλική πορφύρα που
έκυμάτιζε στον ουρανό, ένα ά-
πό τ' άδέρφια της Λευκής 'Α-
νεμώνης, έπήρε τον μικρό στην
πλάτη του, και τον πήγε πρω-
τα στην άμμουδιά κι' έπειτα,
πηδηχτά επάνω στους δρό-
χους που προχωρούσαν θαθεία
μέσα στη θάλασσα. Ό μικρός
γελούσε, κουνώντας τα χεράκια
του, και τα φαρδελά μαλλάκια
του γαλάζιου κιμονό έμοιάζαν

με φτερούγες. Έξαφνα, δίχως
να προσθήσει καν να ξεφωνί-
σι, ό νέος έγλύστρησε και
δρέθηκε στη θάλασσα, που ή-
ταν πολύ βαθιά σ' αυτό το
μέρος, μαζί με το παιδάκι.

Η νεαρή μητέρα, που τους
παρακολουθούσε με το βλέμμα
απ' την άκρογιαλιά, τους είδε
να πέφτουν στη θάλασσα, είδε
τις γαλάζιες φτερούγες του
παιδιού της να χτυπούν μια
στιγμή τ' άπαλά κυματάκια,
κι' ύστερα να χάνονται για
πάντα...

Τό κορμί του άδελφού της
δρέθηκε, την άλλη μέρα, άλ-
λά τον μικρό Κιρόσι τον κρά-
τησε ή θάλασσα.

Η Λευκή 'Ανεμώνη δέν έ-
κλαψε, δέν χτυπήθηκε για το
νέο πένθος της. Η Ύπερτάτη
Δύναμις που ρυθμίζει τα πάν-
τα της είχε χαρίσει μιάν ήρεμη
και άκίνδυνη τρέλλα...

Επ'ε-
στρεψε, λοιπόν, τραγουδών-
τας στο σπίτι της, που ήταν
κρυμμένο πίσω απ' τα δένδρα
του κήπου. Και στη σοφή μη-
τέρα της, που έτρεξε να την
προύπαντησει, άφηγήθηκε σι-
γανά, σαν να της έμπιστευο-

φιλιά στις άμυδαλιές που έ-
ρχιναν διαρκώς μια βροχή λευ-
κών πετάλων.

Ξαναμπήκε μέσα εύτυχισμέ-
νη, γλύστρησε πίσω από ένα
παράθυρο, όπου ένα σμήνος
γλάρων φαινόταν έτοιμοι να
πετάξουν, από ένα μικρό έπι-
πλο έπήρε ένα σμαλτωμένο
κουτάκι και άδειασε το περιε-
χόμενό του στο πάτωμα.
Μικρά χρυσά νομίσματα, έκύλι-
σαν έδώ κι' εκεί κι' έσταμά-
τησαν σαν μικροί ήλιοι. Άρπα-
ξε ένα, το πιο μεγάλο, τώσφι-
ξε δυνατά στο χέρι, έβγήκε
έξω, κατέβηκε τα σκαλοπάτια
που άδηλούσαν απ' τη θερμά-
τα στον κήπο, κοντοστάθηκε
κάτω απ' τις άνθισμένες άμυ-
δαλιές έμάεψε από γάμο
μια φούχτα μυραδάτα πέταλα
κι' έβγήκε στον έρημο δρόμο
που άδηλούσε στη θάλασσα.

Η Λευκή 'Ανεμώνη έτρεχε.
Τα γυμνά ποδαράκια της μό-
λις άγγίζαν τη γή. Σαν έφθα-
σε στην άκρογιαλιά έπροχώρη-
σε προς έναν κολπίσκο, όπου ή
άμμος ήταν λεπτότατη και κα-
θαρή.

Η θάλασσα, ήρεμη και γα-
λανή, άναπαύοταν ύστερα απ'
τον άγώνα του άπογευμάτος,
σαν άσημένιος καθρέφτης μ' έ-
λαφρότατες ρυτίδες στην έπι-
φάνεια. Οι δρόχοι στους οποί-
ους ό μικρός Κιρόσι είχε κου-
νήσει για τελευταία φορά τα
γαλάζια φτερά του, έμοιάζαν
με πελώρια κρύσταλλα, κάτω
απ' το φως του φεγγαριού.

Η νέα γυναίκα έπροχώρησε
μέσα στο νερό που της φιλού-
σε τα πόδια μ' ένα γλυκό μου-
μουρητό. Έπέταξε μακριά το
χρυσό νόμισμα που έσπασε
ένα μικρό συνταίριάνι και χά-
θηκε μέσα στο νερό... Έπέταξε
μακριά και τα μυροδόλα πέ-
ταλα που ξανάβρυν με το νε-
ρό στα πόδια της.

Στάθηκε μια στιγμή χαμο-
γελώντας προς τον άσημένιο
καθρέφτη, έχαιλωσε τα βλέ-
φαρα κι' έστράφηκε άπότομα
για να γυρίσει πίσω. Όταν
τα πόδια της έπάτησαν τη στε-
γνή άμμο, άνοιξε τα μάτια και
είδε στο γιάλο κάτι γαλάζιο...

— Κιρόσι! έφώναξε άνατρι-
χιάζοντας κι' έγονάτισε στην
άμμο.

Ένας άντρας ήταν πεσμένος
μπρούμπα και ή άμμος τουχε
ρουφήξει όλο το αίμα που δη-
χό από μια πλατεία πληγή,
στο μέτωπο. Ό άνθρωπος, έ-
νας ναυαγός που είχε φθάσει
με κόπο στην άκτή για να πε-
θάνει, είχε φέρι με μαζί του και
το παιδάκι, ζωντανό, ίσως λι-
πόθυμο, ίσως κοιμισμένο, ποιος
ξέρει!

Η Λευκή 'Ανεμώνη το σή-
κωσε στην άγκαλιά, τώσφιξε
στην καρδιά της, και του μου-
μούρισε τα γλυκύτερα λόγια
που μπορούν να βγούν από
τα χείλη μιάς μητέρας.

Ξαναγύρισε τρέχοντας στο
σπίτι, διέσχισε τον άνθισμένο
κήπο, έμπηκε στο δωμάτιό της.
Από ένα πανεράκι έπήρε ένα
γαλάζιο κιμονό, το ώραιότερο,
το φόρεσε του μικρού, που ά-
νοίξε τα κατάμαυρα ματάκια
του, έκρυψε το κεφάλι στο
θερμό στήθος της κι' έψιθύρισε
μια βεία λέξι: «Μητέρα».

Εκείνη τη στιγμή ή Ύπερ-
τάτη Δύναμις που ρυθμίζει τα
πάντα, ξανάδωσε το λογικό
στη νεαρή μητέρα. Άλλά, κα-
θώς είνε εύσπλαχνική, δέν της
ξανάδωσε τη θύμισι του τραγι-
κού παρελθόντος. ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

Παραδόσεις του λαού μας
που δέν έσβυσαν άκόμη

Οι καλικάντζαροι

Οι άνεπιθύμητοι φανταστικοί επισκέπται του 12ημέρου
που κατατροπώνονται την άγία ήμέρα των Φώτων

Την πρωτάγιστη, που τελειώνει το δω-
δεκάημερο, φεύγουν επί τέλους και οι
ποντικονούρηδες πειρασμοί του σκότους,
που έρχονται μια φορά το χρόνο, σταλμέ-
νοι ίσως—ίσως από τη σοφή πρόνοια για
να δοκιμασθή ή εύσέβεια μας κατά τις ά-
γιες ήμέρες. Στην Πελοπόννησο τους λέ-
νε «κατσιμπουχέρηδες» και κατσιμπουχέ-
ρια, στην Ήπειρο καφούρηδες, στην Ά-
θίνα καλικάντζαρους, στα νησιά του Αι-
γαίου ξωτικά. Είνε όργανα του Έσχα-
του, έκτροδοσμοί του σπνεύματος του κα-
κού, που ή λαϊκή ψυχή τους έζήτησε φαί-
νεται μονάχη της από την προαιώνια πα-
ράδοση για να της δείχνουν ποιά δεινά θα
είχε να υποφέρει, αν δέν ήταν ώπλισμέ-
νη με την πίστι και τη λατρεία στο σταυ-
ρό!...

Για τους καλικάντζαρους είνε πολλά
γραμμένα και —στ' αλήθεια— δέν θα εύ-
ρισγε κανείς τίποτε καινούργιο αν έψα-
χνε στα λαογραφικά μας διβλία. Είνε ό-
μως ανεξάντλητη σε ποιητικά και φαντα-
στικά πλάσματα ή ελληνική ψυχή: Ένας
Ήπειρώτης κι' ένας Σαμιώτης, γέροι ά-
ξιοπιστοί κι' οι δύο, είχαν να μας πούν
για τους καλικάντζαρους ιστορίες χωρίς
τελειωμό. Στην Ήπειρο τα παλιότερα
χρόνια, τα παιδιά που θα γεννιόντανε τα
Χριστούγεννα, έζηρώνοντας, ήταν καλι-
κάντζαροι, δαιμονικά, τέκνα του σατανά
κι' αν ζούσαν το σάτι αυτό θα ήταν κα-
ταδικασμένο στον όλεθρο. Έπρεπε, βλέ-
πετε, να είχε γίνει ή σύλληψη στις 25
Μαρτίου, του Ευαγγελισμού κι' όσα παι-
διά συλληφθούν τη μέρα του Ευαγγελί-
σμου της Παρθένου είνε άντίχριστοι. Γι'
αυτό, αν οι μανόδες κι' οι πατέρες τους
δέν τύχαινε να τους την σκληρότητα να τα
πετάξουν στον γκρεμό, έκαναν προσευχές
στο Θεό να τους στείλν άδερφάκητη ά-
ρώστεια να πεθάνουν για να γλυτώση το
σάτι από το δαιμονικό! Είχε, φαίνεται,
κάποια θαύτορη θρησκευτική σημασία
ή δεισιδαιμονία αυτή κι' ήθελε να μένουν
ανάμεικτα τα άντρώπινα την ήμέρα που
θα ευαγγελιζόταν ή Παναγία την άσπορη
σύλληψη του σωτήρος του κόσμου.

Τα καλικάντζαρια στην Ήπειρο έθεω-
ρούντο και θεωρούνται άκόμη και σήμερα
κίνδυνος μεγάλος για τα πρόβατα και τα
γίδια. Από τα Χριστούγεννα έως την
πρωτάγιστη οι... τραγομένηδες πειρασμοί
πηδούν μέσα στις στάνες και μπαί-
νουν μέσα στα πρόβατα. Τότε γεννιούν-
ται άσπρά και κασταύρα, τέρατα με μορφή
ήλιόδουλου και φέρουν γρουσουζιά στη
κατάλη και πέφτει αρρώστια και τα δε-
καίνουν. Για να γλυτώσουν από την κατα-
στροφή τα κατάρια οι Ήπειρώτες κτηνο-
τρόφοι έφτιαχναν μέρες πριν από τα Χρι-
στούγεννα, γύρω από τις στάνες, φρά-
γες από άσπασθιά και άγκυθιάς. Πί-
στευσι ότι οι φούχτες αυτές θα ήταν ένα

είδος σινικού τέλους για τους καφούρη-
δες, οι οποίοι χωρίς στις μαγικές ιδιότη-
τες της άγκυθιάς, δέν θα μπορούσαν να
μπούν στη στράγγα.

Πιστεύουν άκόμη πως οι καλικάντζαροι
μπαίνουν στις στάνες και μολύνουν το
νερό κι' όποιος πη άρρωσταίνει. Γι' αυ-
τό, μόλις οι βλαχοπούλες έφερναν νερό
από την κρήνη με τη βαρέλα ή το σταμνί,
του έβαζαν στο στόμιο ένα άναμμένο κάρ-
βουνο. Ό καλικάντζαρος, πηγαίνοντας
να μπη στο νερό καίγεται στο κάρβουνο
ή αναγκάζόταν να φύγη. Βάζουν, έπίσης,
σε πειρασμό τους τσοπάνους που νυχτο-
δόσκουν τα πρόβατά τους. Και για το λό-
γο τουτο σε όλο το δωδεκάημερο δέν γί-
νεται στην Ήπειρο νυχτοδόση. Ό γέ-
ρος που μας διηγόταν αυτά, μας είπε κι'
έναν ώραιο ήπειρώτικο θρύλο, που τον
άκουσε, λέει, ό ίδιος από το δασκώ, Ξη-
μέρανε Χριστούγεννα κι' ό τσοπάνος δρέ-
θηκε σε χιονοθύελλα που δέν τον άφησε
να τραβήξη το δρόμο του και να φέρη τα
πρόβατα στη στράγγα. Έτσι τα έβαλε
κι' έλουφάζαν σε μια σπηλιά πλάι κι' σύ-
τος ζώθηκε την κάπα του και κόνιασε κά-
τω από ένα δέντρο, ώσπου να ξεμερώση.
Για να συντροφέη την ψυχή του άρχισε
να παίζη τη φλογέρα του και τότε είδε
να συνάξονται γύρω του τα καλικάντζα-
ρια, που θα τους έρεσε φαίνεται ή... μου-
σική. Τον έβαλαν να παίζη αδιάκοπα τη
φλογέρα κι' εκείνα έκαναν τρελλά πηδή-
ματα και μαγικούς χορούς, που δέν τους
φαντάστηκε ποτέ μυαλό άνθρώπου. Κου-
ράστηκε ό δασκός κι' όμως εκείνα δέν
τον άφησαν να ησυχάση: Έ'αν πάμης να
παίξης θα σε φάμε». Έτσι έπαψε ως το
πρωί και τότε οι καλικάντζαροι τον εύ-
χαρίστησαν κι' έφυγαν. Τόσο, λέει, κου-
ράστηκε φυσώντας το καλίκι, ώστε... έ-
στράβωσε το στόμα του και τον έμαθαν
σ' όλα γύρω τα χωριά και σ' όλη του πιά
τη ζωή τον έλεγαν «δαιμονοσταρμένο».

Και το νυχτοπερπάτημα λένε πως είνε
κακό στο δωδεκάημερο. Ένας Ήπειρώ-
της στα Τζουμέρκα, που γυρνούσε κα-
βάλλα στο ζώο του και νύκτωσε την πα-
ραμονή των Χριστούγεννων, δέν δέθηκε
χάνι να ξεμερωθώ. Κι' αναγκάστηκε να
συνεχίση το δρόμο του. Περνώοντας από
ένα γιοφύρι άκουσε γλάματα μικρού παι-
διού. Κάποιο νόθο, είπε, θάνα, ξεπέζεψε
και το πήρε στην άγκαλιά του να το πή
στο χωριό. Έκείνο έλάιγε και νιαούρι-
ζε κι' αυτός το χάιδεσε και τούλεγε «κού-
πα, μωρό μου». Καθώς όμως έλεγε τη
φράσι αυτή, στην κάθε φορά, άκούγε
και μια ξωτική φωνή να επαναλαμβάνη
τα λόγια του. Περνούσε μέσα από φαλα-
κρά βράχια και το γιδόστρατο κλεινόταν
από δρόμους πανύψηλους δρόχους. Ή-
ταν, θές, αντίλαλος, ποιος ξέρει! Όμως
εκείνος δεδαίωσε πως το μωρό έβγαζε

χοντρή άντρική φωνή και ξανάλεγε τα
λόγια του. Έτσι πίστεψε πως ήταν κα-
λικάντζαρος κι' άρχισε να λέη το «πι-
στεύω». Τότε, λέει, άκουσε ένα χοντρό
μουγκρητό και το ξωτικό έφυγε από τα
χέρια του και χάθηκε στους λόγγους και
στα φαράγγια.

Στη Σάμο, το νησί με την άτέλειωτη
λαογραφική παράδοση, οι καλικάντζαροι
γίνονται τραγιά, δουβάλια, τσακάλια.
Ποιά πολύ διως γίνονται... γυναίκες!
Ποιές σχέσεις, άρα γε, να φαντάζονται
μεταξύ της γυναίκας και του διαβόλου.
Στα χωριά του νησιού, μόλις δραδυάση,
κανείς δέν πάει στη δούση για νερό, γι-
ατί εκεί φωλιάζουν τα δαιμόνια. Μια κο-
πέλλα που έκανε το λάθος να πάη, είδε
ώραίες νεράιδες να έχουν στήσει χορό
τριγύρω στην κρήνη. Άλλοτε είδαν μια
ώραία νεράιδα με άσπρα κρέπια να κνήη
μαγικούς χορούς γύρω στο κεφαλόδεντρο
και να δαγίη από το στόμα της φλόγες!
Ένας στρατολάτης που δρόδυσε στο
δρόμο, καθώς περνούσε από ένα σταυρο-
δρόμι είδε ένα τεράστιο δουβάλι που έ-
βγαζε από το στόμα του φωτιά και γύ-
μιζε να τον σκοτώση. Εκείνος έκαψε το
σταυρό του και είπε το «Πιστεύω» και
τότε το ξωτικό χάθηκε κι' έγινε καπνός!

Στην όρεινή Πελοπόννησο, τα «κατσι-
μπουχέρια» μοιάζουν με ποντικούς που
μπαίνουν τη νύχτα στ' άμάρια και τρώ-
νε τα τρόφιμα. Γι' αυτό σφαλίζουν οι νοι
κοκυρές από δραδυά τα έμαρία και τα
κλειδώνουν. Τρώνε άκόμη τις μυτούλες
και τ' ατιά των παιδιών έκείνων που
έζηχούν, πριν κοιμηθούν, να κλείουν την
προσευχή τους. Γι' αυτό σαν ξυπνήση
κανένα παιδί ένα πρωί του δωδεκαήμερου
με ματομένη μύτη, λένε πως τόφραγε τα
δαιμονικά και πρέπει να κνήη πολλές προ-
σευχές για να μην το ξαναφάνε. Όμορ-
φοι καιροί που φεύγουν άνεπιστορεπί
και μας αφήνουν σαν μια διασκεδαστική
ιστορία την άσπληνη τους. Την άνάμνη-
σι μιας εποχής, που οι άνθρωποι είχαν
θαθεία ριζωμένη την πίστι στην παράδοση
και τάδιαν όλα και τα καλά και τα κα-
κά, στο Θεό! Και που έτσι, ίσως-ίσως με
καθαρά την ψυχή και με ήμερο το νού,
είχαν άνακαλύψει το μυστικό της εύτυχί-
ας...

Η έλευθερία των καλικάντζαρων κλει-
νει το πρωί της πρωτάγιστης. Τότε φεύ-
γουν λέγοντας το παράνομό τους: «Πάμε
να φύγουμε γιατί' έχομαι ό ζουρλόπαστας
με την άγιαστούρα του και με την πλα-
στούρα του». Για να ξαναγυρίσουν την
άλλη χρονιά, όχι σ' όλους τους άνθρώ-
πους, αλλά σ' εκείνους, φυσικά, που τους
...πιστεύουν!

Κ. ΙΩΑΝΝΙΑΗΣ

★

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο κύριος: Θά μαγειρεύς, λοι-
πόν, κορίτσι μου, και θα φροντίξης για
το σπίτι μου. Όσο για την συμφωνία
μας, λεπτά δέν θα σου δώω. Θά τρώς
καλά, θα πίνης καλά, και θαχης καμ-
μιά φορά και τα δώρα σου.

Η μαγειρίσσα: Αυτούμαι,
αφεντικό, μα δέν με συμφέρει. Μαύ είνε
λίγο. Δέν πιστεύω δά' έτσι, με τέτοιες
συμφωνίες να δρής καλή μαγειρίσσα. Το
πολύ - πολύ, μ' αυτά που δίνετε μπορεί-
τε να δρής μια γυναίκα που να την
πανδρευθήτε.

Λευκή ντε Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

40ον

Μα ανακαλώντας άμέσως τη φράση του:

—Δηλαδή... το άξιζε...

—Ο Μαρσιάλ μόλις κατέπνιξε ένα «ά!»

—Γιατί έτροποποιήσατε έτσι την σκέψη σας, κύριε Σιμόν; Μήπως θέλετε να πείτε μ' αυτό ότι η δεσποινίς Μενιέ, έκαμε σφάλμα τόσο σοβαρό που να μην είναι πια άξια της αγάπης ενός τίμιου άνδρα;

—Δεν λέγω αυτό! Δεν θέλησα να πω αυτό! τραυλίζε ο θυρωρός κατασπασμωγμένος γιατί έδλεπε ότι θα λυπόυσε τόσο την μητέρα όσο και τον γιο.

—Τότε έξηγηθήτε! είπε η τυφλή.

—Νά τι είνε, κυρία Μπερέν, έκαμε ο Σιμόν πούχασε ξαφνικά την όρμη του. Έέλησαν να κάμουν κακό... στην δεσποινίδα Τζέννη! το ξέρω αυτό έγώ, γιατί... είχα δεχθί σε μία στιγμή που είχα πih ένα ποτήρι παραπάνω, ναί, είχα δεχθί να βοηθήσω αυτούς τους ανθρώπους σ' εκείνο που ήθελαν να κάμουν!

—Και τί ήθελαν λοιπόν, να κάμουν; ρώτησε με ζωρότητα ο νεαρός δικαστής.

—Νά καταστρέψουν την δεσποσύνη Τζέννη.

—Νά την άτιμάσουν, χωρίς άλλο; ρώτησε με κίνηση θυμού η τυφλή.

—Αυτό είνε, μάλιστα. Και να γιατί την έστειλαν στο Μεγάλο Δάσος. Ήταν ένας γρόπτος για να την παραδώσουν άλυτρώσπστη σ' αυτό τον μασκαρά τον κ. Έδουάρδο, φίλο του άλλου, και που είνε άπ' εκείνους τους ανθρώπους τους ίκανούς για όλα! Το ξέρω αυτό έγώ, γιατί κατά δυστυχίαν όταν έχω πih ένα ποτήρι περισσότερο δεν άρχει πια τίμιος άνθρωπος και ο Σιμόν χάνει σιγά τον μπουσουλά και γίνεται παλάνθρωπος σαν τους άλλους.

—Εσείς!... φώναξε ο Μαρσιάλ.

—Μάλιστα, έγώ, δεν πρέπει να το κρύψω, και θα σας τα διηγηθώ όλα με το νι και με το σιγά.

Και ο θυρωρός άρχισε να διηγείται τότε λεπτομερώς στον Μαρσιάλ τις σχέσεις του με την Λευκή ντ' Ωμόν, το άθλιο μέρος που ως κατάσκοπος της έπαιξε, την συνδρομή του στην ένδρα για την άτιμωσι της Τζέννης και τέλος, πώς μετανόησε και διηγηθή το πράγμα στον Μενιέ και στον μπάρμπα Βισέτρ, που με την παραφορά του άρμωσε φεύγοντας για το Μεγάλο Δάσος.

Ο Μαρσιάλ και η Φραγκίσκα τον άκουσαν καταπληκτικοί, και μάλιστα όταν άκουσαν τον Σιμόν να τους λέγει ότι η Τζέννη ήταν έκθετο, που βρήκε και έσωσε ο Μενιέ, η συγκίνησι τους ήταν μεγάλη. Ίδιως της τυφλής που έτρεμε σύγκορμη. Ο Μαρσιάλ την άδίκησε σ' ένα κάθισμα.

—Α! σ' ευχαριστώ, παιδί μου, έτραυλίσε η τυφλή, τα πόδια μου δεν μπορούσαν πια να με κρατήσουν. Ο,τι έχω άκούσει μ' έσυγκίνησε υπερβολικά...

Στο διάστημα αυτό ο Σιμόν είχε πάει στο παράθυρο. Εφώναξε τον Μαρσιάλ και δείχνοντάς του το άπεναντι παράθυρο:

—Κυτάξτε τον! Κλαίει! Κυτάξτε τον κ. Μαρσιάλ, πώς φιλεί το κέντημα που άφησε η δεσποινίς Τζέννη στο τραπέζι! Τον βλέπετε; Είνε σαν τρελλός! Περιμένει να γυρίσω... Γιατί, δεν σας είπα πώς μούδωσε μία παραγγελία...

—Για ποιον; Όχι για μένα βέβαια.

—Όχι, κ. Μαρσιάλ, γιατί δεν ήξερε πώς είσθε εδώ, τόσο κοντά του. Μ' έστειλε στον άδβά για να τον παρακαλέσω νάρθη να τον δώ...

—Τον άδβά Μουριέ; ρώτησε με κατάπληξι ο Μαρσιάλ.

—Άκριβώς! Σ' αυτόν, μάλιστα.

—Και τί τον θέλει;

—Δεν ξέρω ακριβώς. Άπό την στιγμή όμως που μου είπε την αλήθεια για την δεσποινίδα Τζέννη, τον έπιασε μελαγχολία σαν να σκεπτόταν και νόαιρνε συμβουλή

άλλοτε όταν ήταν φοιτητής και παρεδόθηκα στις σκέψεις του.

Σε λίγο πήρε τρεις κόλλες χαρτί για να γράψω σ' αυτές χωριστά τις σημειώσεις που άπέδλεπαν στις τρεις διάφορες υποθέσεις στις όποιες ήθελε να έπιδοθι συγχρόνως.

Άφου κατέστρωσε σ' αυτές με λεπτομέρειες τα διάφορα θέματα που έπρόκειτο να έξακριβώσει σχετικώς προς τις τρεις υποθέσεις, δηλ. της όδου Άγίου Δομινίκου, της επαύλεως του Μεγάλου Δάσους και της εύρεσεως της Τζέννης, σηκώθηκε κι' έμεινε συλλογισμένος.

Ξαφικά χτυπήματα στην πόρτα τον έκαμαν να συνέλθω. Έπηρε και την άνοιξε.

Ήταν ο Σιμόν που είχε έπιστρέψει.

—Έρχομαι να σας ειδοποιήσω, κύριε Μαρσιάλ, είπε τραυλίζοντας, ότι έφερα τον άδβά... Ναί, ο κύριος Μουριέ είνε την στιγμή αυτή με τον φίλο μας Ζακόμπ Μενιέ και είνε πιθανόν ότι αυτός θα έξομολογηθή! Άλλά, λέν ήρθα μονάχα για να σας πω αυτό. Στον δρόμο που πήγαινα θυμήθηκα ένα σωρό πράγματα που μου ήρθαν στο μυαλό...

—Και τί άφορούν οι άναμνήσεις σου αυτές; ρώτησε ο Μαρσιάλ, που το στεναχωρημένο ύφος και ο διατακτικός τόνος του θυρωρού τον είχαν έκπληξει.

—Άφορούν την δεσποσύνη Τζέννη και τον μπάρμπα Βισέτρ.

—Τί θέλεις να πής; Έξηγησού!

—Αυτό δοκιμάζω να κάμω, αλλά τα μπερδεύω, δηλαδή έχω ένα σωρό πράγματα να πω, αλλά δεν ξέρω από που ν' άρχισω.

—Ελάτε, κύρ Σιμόν, ήσυχαστε κι' έλάτε να καθήσετε κοντά μου.

Ο θυρωρός έπληρώσε στο γραφείο και τα βλεμματά του έπεσαν τυχαία επάνω στις τρεις κόλλες.

—Τί, φώναξε, κάματε κιόλας την έκθεσί σας, άφου βλέπω εκεί «ν π ο θ ε σ ι ς τ η ς ό δ ο υ Ά γ ί ο υ Δ ο μ ι ν ί κ ο υ»; —Δηλαδή, φίλε μου, έχάραξα διακριτά μερικες σημειώσεις που άποδλέπουν στην υποθεση αυτή.

—Κι' αυτό «ν π ο θ ε σ ι ς τ ο υ Μ ε γ ά λ ο υ Δ ά σ ο υ»; Τί γίνηκε λοιπόν εκεί κάτω; Έμπρησε κ. Μαρσιάλ, άφου έφάνηκα είλικρινής μαζί σας πρέπει να φανήτε κι' εσείς μ' έμένα!... Άν συνέβη τίποτε στην έπαυλι πρέπει να μου το πih. Μήπως ο μπάρμπα Βισέτρ έκαμε καμμία κακοκεφαλιά;

—Ο Μαρσιάλ αντί ν' άποκριθί άρχισε ν' άνακρίνη τον συνομιλητή του.

—Γυρίσατε εδώ, γιατί ίσχυρίζεσθε ότι έχετε να μου κάμετε μία σπουδαιοτάτη άνακοίνωσι.

—Είνε αλήθεια.

—Τότε περιμένω, είπε ο δικαστής.

—Νά, λοιπόν, τί είνε, κύριε Μαρσιάλ: Θυμήθηκα ότι όταν ο γέρο Μενιέ είπε στον μπάρμπα Βισέτρ την ιστορία της Τζέννης, αυτός έδειξε του γέρο Μενιέ κάτι πράγματα.

—Τί πράγματα ήσαν;

—Ένα μικρό μενταγιόν κρεμασμένο σε μία λεπτή άσημένια αλυσίδα.

—Και που είνε αυτά τα αντικείμενα;

—Ο μπάρμπα Βισέτρ τα πήρε μαζί του.

—Είσαι βέβαιος γι' αυτό;

—Είνε αλήθεια όπως με βλέπετε και σε βλέπω.

—Όλο αυτό είχατε να μου πih;

—Όχι! Είνε ακόμη και κάτι άλλο: Οταν ο Μενιέ είπε στον μπάρμπα Βισέτρ πώς η μικρή που βρήκε στην βάρκα, στον Σηκουάνα, είχε επάνω της αντικείμενα που μπορούσε να την κάμουν ν' άναγνωρισθί, πιστέψαμε πώς ο γέρο κλειδαράς τρελλάθηκε στην στιγμή. Έβγαλε άμέσως από την τσέπη του τα αντικείμενα και τα έδειξε στον Μενιέ φωνάζοντας: «Νά τα! Νά τα!... Έπειτα άνοιξε τα μάτια του μέγαλα-μεγάλα κι' έφώναξε: «Αυτά είνε... Αυτά είνε, ναί!... Τότε δεν υπήρχε πια άμφιβολία πώς ο δυστυχισμένος άνθρωπος είχε χάσει στα καλά τα λογικά του. Αυτό τουλάχιστον σκεφθήκαμε άμέσως κι' έγώ και ο Μενιέ... Και να γιατί έγύρισα, κ. Μαρσιάλ, γιατί σκέφθηκα πώς αυτό θα σας ήταν χρήσιμο να το ξέρετε, άν θα φροντίσετε για την υποθεση αυτή...

Και ο μπάρμπα Βισέτρ θα γυρίση άποψε;

—Όχι, κύρ Σιμόν,

Ο θυρωρός τινάχθηκε.

—Τί! έκαμε, συνέβη κανένα δυστύχημα σ' αυτόν τον δυστυχισμένο;

—Όχι, κύρ Σιμόν, ήσυχαστε, άποκρίθηκε ο Μαρσιάλ, ο μπάρμπα Βισέτρ θα λείψη λίγες μόνον μέρες από το Παρίσι.

Την στιγμή εκείνη η τυφλή κινήθηκε επάνω στο κρεβάτι της και ο Μαρσιάλ έπτε χαμηλόφωνα:

—Μιλάτε σιγώτερα, κύρ Σιμόν, η μητέρα μου κοιμάται και πρέπει ν' άποφύγωμε τον θόρυβο για να μη την ξυπνήσωμε.

—Πολύ καλά, κύριε Μαρσιάλ, έγώ θα γυρίσω άλλωστε κοντά στον Μενιέ και θα σας άφήσω να κοιμηθήτε κι' εσείς.

Ο Μαρσιάλ συνόδευσε τον θυρωρό ως την πόρτα επαναλαμβάνοντάς του την σύσταση να έπιστρέψι στο θυρωρείο του και να συνεχίση την υπηρεσία του σαν να μην είχε συμβή τίποτε το έκτακτο.

—Θυμηθήτε, πρό πάντων, Σιμόν, ότι δεν πρέπει να πih σε κανένα ότι με είδατε εδώ...

—Όποτε στην δεσποινίδα ντ' Ωμόν;

—Σ' αυτούς πρό πάντων δεν θέλω να το πih!

—Αυτό άρκει, κ. Μαρσιάλ, υποσχέθηκε ο θυρωρός. Μπορείτε να βασισθήτε στον λόγο μου... Θα γίνω όπως το επιθυμήτε.... Άλλά η κυρία Μπερέν; ρώτησε ο Σιμόν.

—Η μητέρα μου θα έξακολουθήση να μένη στο δωμάτιο αυτό ώσότου ν' άποφασίσω άλλοιώς. Άλλά θυμηθήτε καλά ότι με καμμία πρόσφα δεν πρέπει ν' άφήσετε κανένα ν' άνεβή στο δωμάτιο αυτό. Άν ο κ. ντ' Ωμόν και η δεσποινίς Λευκή σας ρωτήσουν μπορείτε άφοβα να πih, ότι δεν με είδατε.

—Δεν θα ξεχάσω, κ. Μαρσιάλ. Άπό την στιγμή που θα έργασθήτε για την δεσποινίδα Τζέννη μπορείτε να βασισθήτε πώς θα σας δοθήσω όσο μπορώ.

.....

Ο Μαρσιάλ πέρασε την υπόλοιπη νύχτα σκεπτόμενος τί άπόφασι θάπαιρνε ως προς την Τζέννη. Οι σκέψεις του όμως συγκρούονταν. Τώρα ένοιωσε, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, πόσο αγαπούσε την νέα.

Ο έρως του άναγεννίωταν ζωηρότερος. Κι' έβασάνιζε το μυαλό του προσπαθώντας να βρη έναν τρόπο όπως τακτοποιήση τα πάντα.

Ένοιωσε τον εαυτό του κυριευμένο άπρ τον πόθο να σώση την Τζέννη. Πώς όμως; Το καθήκον του ως δικαστού το έπέβαλλε να φανή άμερόληπτος.

Άφου άνώφελα κούρασε το μυαλό του για να βρη έναν τρόπο να συμβιάση τα πράγματα, στο πέρασε η ιδέα να πάη να βρη τον άδβά Μουριέ, να του άναπτύξει τις προθέσεις του και να πάρη συμβουλή άπ' αυτόν.

.....

Ευπνώντας το πρωί η Φραγκίσκα Μπερέν άφου κοιμήθηκε βαθείά όλη την νύχτα, φώναζε κοντά της τον Μαρσιάλ.

—Μαρσιάλ, του είπε, δεν ξέρω τί έκαμες, τί άπόφασι πήρες, κι' άν η τόσο μεγάλη λύπη της καρδιάς σου σ' άφησε να άναπαυθής λίγο. Πρέπει όμως να σου πω, παιδί μου, ότι νοιώθω μία άπειρη άνακούφισι και σχεδόν σαν μία καλή διάθεσι... Ναί, Μαρσιάλ μου, ο Θεός μου έστειλε ένα όνειρο για να με παρηγορήση χωρίς άλλο, για τα βάσανα που υπέφερα τόσο χρόνια...

—Άλλοίμονο, καυμένη μητέρα μου, δεν είνε παρά όνειρο! ψιθύρισε ο Μαρσιάλ άγκαλιάζοντας με διάχυσι την τυφλή.

—Είνε αλήθεια, παιδί μου, αλλά μου φαίνεται ότι από την στιγμή αυτή η ψυχή μου είνε πιο ήσυχη σαν να με συγκρατήι υιά έλπιδα.

—Άλλά τί όνειρεύθηκες, μητέρα;

—Θά σου το διηγηθώ, παιδί μου. Άκουσε.

Ο νέος γονάτισε μπρός στο κρεβάτι και στήριξε το μέτωπό του στα χέρια της τυφλής.

—Φαντάσου, Μαρσιάλ, άρχισε η Φραγκίσκα, ότι βρισκόμουν στο μέγαρο Μοράν στην σέρα που ήταν κοντά στο γραφείο του κόμητος, καθώς άλλοτε όταν άποκαίμιζα την άγαπητή μου Λευκή κυτάζοντας την προσωπογραφία της δεσποινίδος κομήσης...

Κρατούσα τα μάτια μου προσηλωμένα στην εικόνα αυτή, που μου χα-

μογελοόσε και μου φάνηκε ότι έμψυχώνονταν κι' αυτή η ίδια κόμηση Μοράν που είχα μπρός στα μάτια μου. Ξαφικά άκούσθηκε η φωνή της κόμησης και η φωνή αυτή μούλεγε: «Καλή μου Φραγκίσκα, τί έκαμες τό μενταγιόν που σου δώσα; Γιατί δεν τό δάξεις στον λαμό της Λευκής;... Θά της φέρη ευτυχία άργότερα!...».

—Ένα μενταγιόν! έκαμε ο Μαρσιάλ, σηκώνοντας το κεφάλι.

—Μη με διακόπτης, παιδί μου. Ναί, ήταν ένα μενταγιόν, που η κόμηση ντε Μοράν μου είχε δώσει ως ένθυμο. Το πήρα, πάντοτε ένοιείται στ' όνειρό μου, και τόβαλα με την άσημένια αλυσιδίτα του στον λαμό της μικρής μου Λευκής...

Στον μικρό όμως κρότο πούκαμε όταν έκλεισε η μικρή άλυσιδίτα μου φάνηκε ότι άποκρίθηκε ένας μικρός στεναγμός. Όταν έσηκωσα τα μάτια η εικόνα είχε πάρει και πάλι την άκίνησία της...

—Και τότε ξυπνήσα χωρίς άλλο; ρώτησε ο Μαρσιάλ συγκινημένος.

—Όχι!... κοιμώμουν πάντοτε και τ' όνειρό μου έξακολουθούσε και είδα ότι βρέθηκε στο περίπλοκο όπου κατοικούσα, στο Μεγάλο Δάσος. Σ' έπερίμενα, Μαρσιάλ, καθισμένη στην πολυθρόνα με κλειστά μάτια. Σκεπτόμουν ότι θ' άρχόσσουν με τον κ. Βαλινύ και ότι ίσως θ' άπεράσιζε να μου κάμη την έγγαλησι που φοδόμενα τόσο...

Ξαφικά άκουσα να περπατούν.

—Έσύ είσαι, Μαρσιάλ; έρώτησα...

—Όχι, έγώ είμαι, έπτε μία φωνή που μ' έκαμε ν' άνασκιρτήσω.

Ήταν η φωνή της κομήσης ντε Μοράν.

—Δεν μ' άναγνωρίζεις, λοιπόν; μου είπε.

... Συγχρόνως έσκυψε επάνω μου και μου φάνηκε ότι το πρόσωπό της ήταν τόσο κοντά στο δικό μου, ώστε τα χείλη της άγγιζαν τα μάτια του το ένα ύστερα από τ' άλλο. Ξαφικά, ένα φώς πέρασε ανάμεσα από τα βλεφαρά μου: «Έδλεπα! Τα φίλια της κομήσης μούχαν δώσει με μία την δρασι.

Έβλεπα και θαμνωμένη από το φώς ζητούσα την άγαπητή κόμηση που είχε μαζεψή και κρύφθηκε πίσω από μία πολυθρόνα... Έπροσπαθούσα να την πιάσω με τα χέρια μου και το κατώρθωσα ύστερα από πολλούς κόπους. Άλλά δεν ήταν πια η ίδια...

—Δεν μ' άναγνωρίζεις πια, Φραγκίσκα μου; μου είπε αυτή. Κυτάξτε το μενταγιόν που έχω στο λαμό μου και που μου τόδωσες έσύ... Άλλά κύταξέ με, λοιπόν, είμαι η Λευκή!...

Η τυφλή άνασηκώθηκε λίγο στο κρεβάτι της και πιάνοντας με τα δυό της χέρια το κεφάλι του Μαρσιάλ:

—Παιδί μου! φώναξε, εκείνη που μου μιλούσε, που είχε όλα τα χαρακτηριστικά της κομήσης Μοράν, που είχε την φωνή της την γλυκειά και που είχε στον λαμό την άλυσιδίτα με το μενταγιόν που μούδειχνε χαμογελώντας... Ήταν... η Τζέννη! Ναί, η Τζέννη που αγαπούσε, η Τζέννη με την όποια ήσουν άρραβωνισμένος! Η Τζέννη, εκείνη, που χέες άκόμα την όνομαζε Τζέννη Μενιέ!...

Ο Μαρσιάλ άφισε μία δυνατή φωνή κι' έπεσε στην άγκαλιά της μητέρας του.

—Α! ναί, έτσι όπως νοιώθω έσένα, έτσι την έβλεπα στο όνειρό μου, παιδί μου, γιατί το άγαπημένο μου κορίτσι είχε πέσει στην άγκαλιά μου και μούλεγε:

—Μ' άναγνωρίζεις καλά τώρα, δεν είνε αλήθεια, μαρία Μπερέν;... Κι' έγώ πνιγόμενα, Μαρσιάλ, από ευτυχία, έκλαια από χαρά, δεν μπορούσα να παύσω άπότο να την

φιλώ... Ά! πόσο ήμουνα εύτυχισμένη, παιδί μου!...

—Μητέρα, λατρευτή μου, μητέρα, έβελιζε ο νέος κυριευμένος από άνεκράστι συγκίνησι, μητέρα, μη σκέπτεσαι πια ό,τι είδες στον ύπνο σου, μητέρα, σε ίκετεύω...

—Άφσέ με να τελειώσω, Μαρσιάλ, έπέμενε η τυφλή... Ευχαριστιέμαι πολύ να μιλώ γι' αυτούς που άγαπούσα τόσο. Ναί, παιδί μου, ενώ κρατούσα στην άγκαλιά μου την Λευκή, ένοιωσα να μ' άγγιζουν εις τον όμο. Έγύρισα και είδα τον κόμητα ντε Μοράν, που μου είπε: «Βρήκα την κόρη μου, Φραγκίσκα, κι' έγώ την έστειλα κοντά σου για να της χρησιμεύσει ως μητέρα! Άγάπα την Φραγκίσκα, όπως αγαπούσες την κόμηση! Σου την έμπιστεύομαι! Την έμπιστεύομαι επίσης και στον γιο σου Μαρσιάλ για να την προστατεύση άπό...».

Η τυφλή σταμάτησε ξαφνικά και φώναξε:

—Μαρσιάλ, ο κόμης έπρόφερε ένα όνομα που δεν τολμώ να επαναλάβω...

—Γιατί, μητέρα;

—Γιατί τ' όνομα αυτό είνε του ευεργέτου μας!

—Του κ. ντ' Ωμόν; ψιθύρισε ο Μαρσιάλ.

—Ναί, παιδί μου, ο κόμης ντε Μοράν μου είπε: «Ο γιός σου Μαρσιάλ να προστατεύη το παιδί μου από τον Γκοντράν ντ' Ωμόν, άπ' αυτόν τον άθλιο. άπ' αυτόν τον... δολοφόνο!».

.....

Ο Μαρσιάλ άνεσκήρτισε.

Εσφίξε με δύναμι τα χέρια της μητέρας του χωρίς να μπορεί να προφέρη λέξι.

Έπεκράτησε λιγδοτιγμη σιωπή, ύστερα από την όποια η Φραγκίσκα ξανάρχισε την διήγησι της που διεκόπη.

—Όταν ο κ. ντε Μοράν έπαυσε να μου μιλή με θυρωμένο τόνο όπως όταν μιλούσε για τον Γκοντράν, τον είδα να διευθύνεται στην αίθουσα του περιπτέρου του Μεγάλου Δάσους. Πήρε ένα χαλύβδινο κουτί και το άκούμπησε επάνω στα γόνατά του:

—Νά, είπε, ένα κουτί που είχα έμπιστευθί στον συμβολαιογράφο μου και στο όποιο είχα κλειμένο ένα γράμμα που έπρεπε να δοθί στην κόρη μου. Έχει επίσης μέσα το νυφικό δαχτυλίδι της κομήσης. Κανείς δεν μπορούσε ν' άνοιξη το κουτί, αυτό, γιατί έγώ τόκλεισα μ' ένα έλα τήριο που μόνο έγώ ξέρω το μυστικό του.

...Λέγοντας αυτά έπιασε το έλατήριο και άνοιξε το κουτί από το όποιο πήρε το γράμμα και το διάδασε στην Τζέννη... Και θυμάμαι άκόμα τί έγραφε το γράμμα, Μαρσιάλ μου: «Κόρη μου, έγραφε, θέλησα να είσαι ένλικη όταν θα διαβάσες το γράμμα αυτό, που περιέχει και την τελευταία μου θέλησι. Δεν πρέπει να ξεχάς ότι εκείνη που σ' άνέβρεψε και σου χρησιμεύσε ως μητέρα δέχθηκε τον τελευταίο στεναγμό της κομήσης ντε Μοράν. Σου συνιστώ να έπαγρυνής όπως η καλή αυτή φίλη μας, ζήση εύτυχισμένη, όσο θα είνε στον κόσμο αυτό και να μεταφέρης στον γιο της Μαρσιάλ Μπερέν την αγάπη που έχεις γι' αυτήν. Πρέπει να θεωρής τον Μαρσιάλ ως φίλο, γιατί είμαι βέβαιος πώς η μητέρα του θα τον έδιδε να σ' αγαπά ως άδελφή. Άν ποτέ έχης ανάγκη από άφωσιωμένο προστάτη, άγαπητή μου κόρη, μη διστάσης να άποταθής στον γιο έκείνης που σ' άνέβρεψε και θα τον βρης έτοιμο να υπερασπίση και να προστατεύη τα συμφέροντά σου. Γιατί, παιδί μου, έχεις έναν έχθρο, έναν φοβερό έχθρο που, όταν δεν θα βρίσκωμαι πια σιγά σου, θα στραφί ίσως εναντίον σου: Είνε συγγενής άνδρας για τ' όνομα αυτό, που άρκίσθηκε εναντίον μου άγριο μίσος. Κράτησε στο μυαλό σου το όνομά του: Είνε ο Γκοντράν ντ' Ωμόν!...».

Ο κ. ντε Μοράν παρέδωσε το γράμμα στην Τζέννη κι' έπειτα, γυρίζοντας σ' έμένα: «Άκουσε, Φραγκίσκα, μου είπε, πρέπει ο γιός σου Μαρσιάλ να μ' άντικαταστήη κοντά στην κόρη μου όπως έσύ αντικατέστησες την κόμηση... Μου το ύπόσχεσαι, Φραγκίσκα!...».

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Τό μυθιστόρημα - έκπληξις

που σάς έπιφυλάσσομεν:

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

«Ρομπιστάν»

Στό προσεχές

Ο Κ. Αλκιβιάδης είναι από τους ανθρώπους εκείνους που δεν ένοιον να παύσει ποτέ κανένα από τα έργα του. Είπε τυπικότητας στις επισκέψεις του στις ελπίδες του και γενικά σε κάθε τι που πρέπει να τηρήσει ένας καλός άνθρωπος κύριος.

Για να κατορθώσει μάλιστα να είναι πάντα συνεπής στις υποχρεώσεις του κρατάει ειδικό καρτέρι, όπου έχει σημειωμένα όλα τα όνοματά των γνωστών και φίλων, με τις ημερομηνίες που έορταζαν.

Σημειώνει κάθε επίσκεψη που έδωκε, ώστε να μην του διαφύγει το χρονικό όριον που πρέπει να ανταποδώσει την επίσκεψη. Σημειώνει ακόμη αρραβώνες, γάμους, γεννήσεις και θανάτους. Έτσι μπορεί να είναι βέβαιος ότι δεν θα του διαφύγει ποτέ τίποτα.

Οι στενότεροι φίλοι του σ' εκείνον συνήθως καταφεύγουν για να τον συμβουλευθούν πως πρέπει να ευχθούν κανένα εορταζόμενο ή καμιάν που να παντρευτεί.

Έτσι, πριν από την Πρωτοχρονιά έδωσε το καρτέρι του στο ξεφύλλισμα, καλό είδε πως σε πρωτοχρονιάτικες επισκέψεις είχε να κάνει και ξεκίνησε.

Ανάμεσα στις διάφορες επισκέψεις, ξέχασε το φίλο του Σ. Βασιλή που είχε και τη γιορτή του Σ. αυτόν, εκτός του ότι ήταν φίλος του είχε και μερικές υποχρεώσεις.

Ήθελε λοιπόν να τον περιποιηθεί κάπως. Διατίετα Γι' αυτό πέρασε από ένα ανθοπωλείον παρήγγειλε μια καλή ανθοδέσμη από κόκκινα γαρφαλάκια και έδωσε τη διεύθυνση που φίλου του για να την στείλουν. Έπειτα άφωτο έκαμε μερικές τυπικές επισκέψεις, πήγε και σ' ένα καλό ζαχαροπλαστείο κι αγοράσε έναν δίσκο γλυκά και αυτά για τον φίλο που το Βασίλη.

Με το δίσκο στο χέρι—έπρεπε μάλιστα να μην κολλήσει το σπινθηρί στο χαστί—δύσε τον φίλο στο σπίτι του Βασιλή.

Η ερώτηση ήταν άνοιξη κι' έμεινε. Στις σκάλες συναντήθηκε με δύο τρεις κυρίες που κατέβαιναν και τον εκύττασαν περιέργως. Στό κεφαλόκαλο, βρήκε μπροστά σε μερικούς κυρίους, που συζητούσαν σιωπηλά και έκαπνιζαν.

Μεγάλη κίνηση έπαισσεύον, έσέκθησε ο Αλκιβιάδης. Φαινόταν πως είχε πάσει πολλούς κόσμο που δεν χωρεί στο σαλόνι κι' έβγινε, με στο διάδρομο.

Καθώς είχε οικειότητα με το σπίτι έβγινε, με το παλτό του στο πόρτο—ισαντώ και με το δίσκο με τα γλυκά πάντα στο χέρι, προχώρησε.

—Ε, καί ποί χρόνου! Χρόνια πολλά, Βασιλή! φώναξε γελώντας, μόλις έφτασε μπροστά στην πόρτα του σαλονιού και άνοιξε τις πόρτες με το βλέμμα του την οικοδέσποινα.

Το σαλόνι όμως ήταν γεμάτο από κόσμο οι περισσότεροι έπαιναν καφέ και μια τραγική διαστροφή έχυθηκε στα πρόσωπα όλων από τις πίκρες του Αλκιβιάδη.

—Εσάστισε... Κάτι άρχισε να καταλαβαίνει αλλά και αυτό το κάτι ήταν πολύ συγκεκριμένο. Όποιοδήποτε έκαμε δυο δέματα προς το κέντρο του σαλονιού και στάθηκε σε μια μπαλκονάκι.

Ένας αυγός που άκούστηκε από κάποιον γωνία της αίθουσας, τον έκαμε να στρέψει το βλέμμα του προς τα εκεί.

Χωμένη σε μια πολυθρόνα, ντυμένη στα μαύρα η οικοδέσποινα κρατούσε ένα μαύρο ηλιόλιθο πένθιμο στα χέρια της και σκούπιζε τα δάκρυά της. Δεν έμεινε καμιά αμφιβολία για στον καμμένο τον Αλκιβιάδη πως κάποιος είχε πεθάνει.

Μα ποιος; Η μητέρα της γυναίκας που φίλου του άσφαλας, που έμεινε στο σπίτι και όπως ήξερε, έπαιζε. Πρωτοχρονιάτικα έρχετο η Χριστιανή να πεθάνει; Ο Αλκιβιάδης άρχισε δεν να έλασσε... Σκέφθηκε πως έπρεπε να απολαύσει πρώτα απ' το δίσκο με τα γλυκά και που κρατούσε στο χέρι. Τον άκούμπησε λοιπόν σ' ένα τραπέζι και προχώρησε να σφίξει το χέρι της οικοδέσποινας και να την συλλυπηθεί.

—Ε, τί να γίνει; έπαι με όφους λυπημένο. Ζωή σε σάς... Καλύτερα που την άναψαν. Ο Θεός! Υπέφερε τόσο η καμμένη!

Και προσπαθώντας να βρή λόγια παρηγορητικά για να σταματήσει ο σπαραγμός της κυρίας, η οποία είχε άρχει τώρα να κλαίει έντονα, έπρόσθεσε:

—Μην κάνετε έτσι, κυρία μου... Μην κλαίτε. Ο Βασιλάκης νάναι καλά και θα σας μαλακώσει τον πόνο σας.

—Αχ! που έινε... που έινε... Μπαρσέ! ν' άρρωσθη ανάμεσα από καινούργια άναψα, λητά η θορυπνισμένη οικοδέσποινα.

Ο Αλκιβιάδης έκαμε μια κτυπή για ν' άνακαλύψει που έρισκόταν επί τέλους ο φίλος του.

—Βασίλη... Βασιλάκη... Πού είσαι, θρέ αδερφέ; φώναξε.

Σε γνωστόν όμως, το τραγικό από το κάμικον δεν άπαιε παρά ένα έλαχιστο δη ματάκι. Έκείνο που είχε άποσπείδη μέχρι της στιγμής, παρ' όλη την έμφανση του Αλκιβιάδη με το δίσκο, τα γλυκά στο θλιβερόν αυτό περιβάλλον, δεν άπεσείδη μέχρι τέλους.

Στό άκουσμα του «Βασιλάκη που είσαι» κάποιος από τους παρευρισκόμενους δεν μπόρεσε να συγκρατήσει το γέλιο του και το γέλιο όπως έζορμε έινε μεταδοτικό. Έντός ο λίγων δευτερολέπτων όλη η αίθουσα ζεστού

ΤΕΧΝΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΑΚΤΗΤΗ ΤΟΥ ΧΕΡΟΣ

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΦΥΓΗ

Κρατώντας τούς άναμμένους δαυλούς στα τρεμάμενα από συγκίνηση χέρια τους και άργοβαδίζοντας οι άνακτορικοί ύπηρέτες του Αθάμαντα, του βασιλιά του Βοιωτικού Όρχομενου, προχωρούν αμίλητοι άνάμεσα στα δένδρα, που στο σκοτάδι φαντάζουν σαν πελώρια φαντάσματα.

Λίγα δέματα πίσω τους άκολουθούν οι άνακτορικοί Ιερείς κι' άνάμεσα σ' αυτούς δυο ξανθά άγγελούδια, ένα άγόρι κι' ένα κορίτσι, που περιέργα άναρωτιούνται για τον λόγο της νυχτερινής αυτής πορείας.

Η συνοδεία φθάνει ως τις πύλες του ναού της θεάς Δήμητρας και οι μυστηριώδεις Ιερείς της παραλαμβάνουν τα δυο παιδιά που έξακολουθούν να μη νοιάζονται τίποτα.

Ούτε ο Φρίξος ούτε η άδελφή του Έλλη, τα δυο αυτά άγγελούδια του Αθάμαντα και της Νεφέλης, μπορούν να μαντεύσουν ότι η μητριά τους Ι.Ι. να, που τους έστέρησε από την γλυκειά τους μάνα, ξελογιάζοντας τον πατέρα τους με τα προκλητικά της κάλλη, έστειλε τώρα κι' αυτά στον θάνατο, έξαπατώντας τον πατέρα τους και σύζυγό της μ' έναν ψεύτικο χρυσόμο.

Οι μυστηριώδεις Ιερείς του ναού της Δήμητρας έτοιμάζαν ώστόσο τον δώμο, έπάνω στον όποιον θα έβυσσάντο τα δυο άμοιρα παιδιά, που καθισμένα παράμερα παρακολουθούσαν περιέργως τις προετοιμασίες, όποτε, ξαφνικά, μια γνώριμη γλυκειά σιγαλή φωνή έκαμε τον Φρίξο να στραφή πίσω του.

—Μητέρα! φωνάζει τρελλός από χαρά ο γυιός της Νεφέλης και τρέχει με άνοιχτή την άγκαλιά προς την έλεια που βλέπει κρυμμένη πίσω από μια κολώνα.

Εκείνη, που δεν ήταν άλλη από την ίδια την Νεφέλη, τον τραβά με λαχάρια στην άγκαλιά της και κάτι του ψιθυρίζει στ' αυτή.

Βήματα, που πλησιάζουν, άκούονται σιμά τους, κι' ενώ η έλεια χάνεται διαστική μέσα σε μια στενή πύλη, ο Φρίξος ξαναγυρίζει στην άδελφή του.

Οι πρώτες άκτίνες του ήλιου χρυσίζουν το πλακόστρωτο του ναού και τα δυο άδελφά, που για ώρες έμειναν μόνα άγκαλιασμένα, κτυάζοντας με προσοχή γύρω τους και πατώντας στις μύτες των σανδαλιών τους, προχωρούν προς την πύλη απ' όπου είχε

καθή η μητέρα τους.

Εκεί απέξω περιμένει η Νεφέλη. Τα πιάνει σφιχτά από τα χέρια και, σέρνοντάς τα σχεδόν, τα παρασύρει προς τον άγρο που άπλώνεται πιο πέρα. Στη μέση σχεδόν του άγρου, χρυσίζοντας κάτω από τις άκτίνες του ήλιου, έρίσκειται ένας περιεργός όγκος σε σχήμα κριού.

Φθάνοντας πλάι του η Νεφέλη σηκώνει στα χέρια της τον Φρίξο, τον σφίγγει σφιχτά στην άγκαλιά της και, βρεχοντας με δάκρυα το πρόσωπό του, τον τοποθετεί έπάνω στον κριό.

Η Έλλη κρατιέται περισσότερο στην άγκαλιά της μητέρας της, τα δάκρυα και των δυο πλημμυρίζουν τα πρόσωπά τους και με μιάν ύστατη προσπάθεια η Νεφέλη καθίζει την κόρη της πίσω από τον Φρίξο.

—Στό καλό! κατορθώνει ν' άρθώσει άνάμεσα στους λυγμούς της η δυστυχ η μητέρα και πέφτει εξαντλημένη από την συγκίνηση στα γόνατα...

...Μιά βοή σαν μούγγρισμα άκούεται ξαφνικά σιμά της κι' η Νεφέλη, σηκώνοντας τα δακρυμένα μάτια της, βλέπει τον κριό να χάνεται προς τα ύψη... Σε λίγο παύει να τον διακρίνει. Τα άγαπημένα της άγγελούδια είχαν σωθή από την μανία της Ι.Ι. νους...

—Πρόσχε, Έλλη! έπαναλαμβάνει ο Φρίξος στη μικρούλα άδελφή του καθώς ο κριός λίγιοδρομεί μέσα στο άπειρο.

Εκείνη σφίγγει δυνατά τον άδελφό της, μα νοιάζει τη ζάλη του λίγιο του να πιέξει το κεφάλι της. Τώρα, ο κριός πετά έπάνω από ένα στενό θαλάσσης. Απρόσεκτα και έλαφρα ζαλισμένη η Έλλη, σκύβει να δη... Δεν άντέχει. Τα μικρούλια της χέρια αφήνουν το σώμα του άδελφού της και η Έλλη πέφτει σαν βολίδα στο κενόν...

Μόνος ο Φρίξος κι' άνισχυρος να βοηθήσει την άδελφούλα του, που από τότε έδωσε το όνομα της στη θάλασσα εκείνη, συνεχίζει το ταξίδι του προς την Κολχίδα...

Τί σημαίνει αν η μυθολογία έδωσε στο πεπτικό αυτό κηλάνημα που άναφέρει την μορφή κριού; Στό ένεργητικό του έινε ότι ο άνθρωπος μπόρεσε να ξεφύγει από την γη, αδιάφορο αν πλήρωσε με την ζωή του την προσπάθεια αυτή...

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΕΡΩΤΕΣ... ΠΟΝ ΠΑΡΑΣΥΝΟΝ ΒΟΥΡΚΟ

ΜΟΙΡΑΙΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Στό δικηγορικό γραφείο μπήκε με πρόσχαρη ζωηρότητα ένας νεαρός άεροπόρος. Είθε την δακτυλογράφο μόνη, καθισμένη στο τραπέζι και της, και ρώτησε:

—Δεν έινε κανείς εδώ;

—Αν έμένα δεν με ύπολογίζετε, άπήντησε η νέα, τότε θέβαια δεν έινε κανείς εδώ...

—Εμένα έινε χαμηλώσει τα μάτια. Έκανε πως τακτοποιούσε μερικά έγγραφα. Μα όταν σε λίγο έβριζε ένα πλάγιο βλέμμα στον νέο, τον είδε να την κυττάει.

—Λοιπόν, τί λέτε για την προφητεία; την ρώτησε.

—Δεν πιστεύω στις προφητείες, άπήντησε.

—Και όμως, σε όσα είπε η ταίγγάνα ύπάρχει κάτι σωστό.

—Τί;

—Τό ότι πρέπει να διαστούμε, δεσποινίς...

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο δικηγόρος. Χαιρέτισθηκε θερμά με τον γυιό του. Και μίλησαν για διάφορα οικογενειακά μικροζήτηματα. Έπειτα ο νέος σηκόθηκε να φύγει. Περνώντας μπροστά από το τραπέζι της δακτυλογράφου, έστάθηκε λίγιο. Ο πατέρας του έκλεινε την στιγμή τηλεφώνου. Έξεμεταλλεύθη την περιστάση και σκύβοντας, ψιθύρισε στην δακτυλογράφο:

—Μην ξεχνάτε, δεσποινίς, ότι πρέπει να διαστούμε. Απώφε στις έφτα θα σας περιμένο στο ρολόι του Συντάγματος.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ

Κριβώς στις έφτα συντήθηκαν. Η Αλεξάνδρα—έτσι την έλεγαν τη δακτυλογράφο—παρενεύονταν και η ίδια, που τόσο γρήγορα έδέχθηκε να πάη στο ραντεβού που της έπρότεινε σχεδόν σ' άστεία, έντελως επιτόλαια, ένας νέος. Μα θαρρούσε πως τον έγνωριζε από χρόνια. Μυστήριο! Την ίδια έντύπωση έινε κι' ο νεαρός άεροπόρος.

Ήταν κάτι σαν άδισθησις, που έσπρωξε άποτομα την μα ψυχή κοντά στην έλλη. Τό Περωμένο, θαρρείς, συνέδεσε με τα άνεξήγητα, μυστηριώδη νήματά του τις δυο έκτενες νεανικές καρδιές. Τό είδυλλίο τους από την πρώτη στιγμή έπαιζε την νότα του Μοιραίου

—Να σάς πω τη μοίρα σας; καλέ; έπαι μαινοντάς.

Η δακτυλογράφος σηκόθηκε να την διώξει. Μα ο νέος έπενεθ.

—Μην την διώχνετε, έπαι. Έμεις οι άεροπόροι είμαστε λίγο προληπτικοί...

Και άπλωσε το χέρι του στην ταίγγάνα. Εκείνη τό πήρε, τό κύτταξε με βαθύ, μυστηριώδες βλέμμα, έκούνησε δυο—τρείς φορές το κεφάλι και άρχισε το χερσμά της:

—Μεγάλη άγάπη, βλέπω. Μα να διασθής, γυιόκα μου...

—Εδώ έινε ζωή και θάνατος... Άνθρωποι είμαστε. Να κάμετε γρήγορα τό γάμο σας, παι.

—Ποιος να κάμη τό γάμο μου;

—Εσύ και η κοπέλλα, γυιόκα μου...

Οι δυο νέοι έγέλασαν.

—Άρραβωνιασμένοι δεν είμαστε; ξανάτε η ταίγγάνα. Γι' αυτό σάς λέω, να παντρευτείτε γρήγορα.

—Καλά, καλά! Πήγαμε τώρα, της έπαι ο νέος. Και την έσπρωξε προς την πόρτα.

—Εμειναν μόνοι. Η δακτυλογράφος είχε χαμηλώσει τα μάτια. Έκανε πως τακτοποιούσε μερικά έγγραφα. Μα όταν σε λίγο έβριζε ένα πλάγιο βλέμμα στον νέο, τον είδε να την κυττάει.

—Λοιπόν, τί λέτε για την προφητεία; την ρώτησε.

—Δεν πιστεύω στις προφητείες, άπήντησε.

—Και όμως, σε όσα είπε η ταίγγάνα ύπάρχει κάτι σωστό.

—Τί;

—Τό ότι πρέπει να διαστούμε, δεσποινίς...

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο δικηγόρος. Χαιρέτισθηκε θερμά με τον γυιό του. Και μίλησαν για διάφορα οικογενειακά μικροζήτηματα. Έπειτα ο νέος σηκόθηκε να φύγει. Περνώντας μπροστά από το τραπέζι της δακτυλογράφου, έστάθηκε λίγιο. Ο πατέρας του έκλεινε την στιγμή τηλεφώνου. Έξεμεταλλεύθη την περιστάση και σκύβοντας, ψιθύρισε στην δακτυλογράφο:

—Μην ξεχνάτε, δεσποινίς, ότι πρέπει να διαστούμε. Απώφε στις έφτα θα σας περιμένο στο ρολόι του Συντάγματος.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ

Κριβώς στις έφτα συντήθηκαν. Η Αλεξάνδρα—έτσι την έλεγαν τη δακτυλογράφο—παρενεύονταν και η ίδια, που τόσο γρήγορα έδέχθηκε να πάη στο ραντεβού που της έπρότεινε σχεδόν σ' άστεία, έντελως επιτόλαια, ένας νέος. Μα θαρρούσε πως τον έγνωριζε από χρόνια. Μυστήριο! Την ίδια έντύπωση έινε κι' ο νεαρός άεροπόρος.

Ήταν κάτι σαν άδισθησις, που έσπρωξε άποτομα την μα ψυχή κοντά στην έλλη. Τό Περωμένο, θαρρείς, συνέδεσε με τα άνεξήγητα, μυστηριώδη νήματά του τις δυο έκτενες νεανικές καρδιές. Τό είδυλλίο τους από την πρώτη στιγμή έπαιζε την νότα του Μοιραίου

—Να σάς πω τη μοίρα σας; καλέ; έπαι μαινοντάς.

Η δακτυλογράφος σηκόθηκε να την διώξει. Μα ο νέος έπενεθ.

—Μην την διώχνετε, έπαι. Έμεις οι άεροπόροι είμαστε λίγο προληπτικοί...

Και άπλωσε το χέρι του στην ταίγγάνα. Εκείνη τό πήρε, τό κύτταξε με βαθύ, μυστηριώδες βλέμμα, έκούνησε δυο—τρείς φορές το κεφάλι και άρχισε το χερσμά της:

—Μεγάλη άγάπη, βλέπω. Μα να διασθής, γυιόκα μου...

—Εδώ έινε ζωή και θάνατος... Άνθρωποι είμαστε. Να κάμετε γρήγορα τό γάμο σας, παι.

—Ποιος να κάμη τό γάμο μου;

—Εσύ και η κοπέλλα, γυιόκα μου...

Οι δυο νέοι έγέλασαν.

—Άρραβωνιασμένοι δεν είμαστε; ξανάτε η ταίγγάνα. Γι' αυτό σάς λέω, να παντρευτείτε γρήγορα.

—Καλά, καλά! Πήγαμε τώρα, της έπαι ο νέος. Και την έσπρωξε προς την πόρτα.

—Εμειναν μόνοι. Η δακτυλογράφος είχε χαμηλώσει τα μάτια. Έκανε πως τακτοποιούσε μερικά έγγραφα. Μα όταν σε λίγο έβριζε ένα πλάγιο βλέμμα στον νέο, τον είδε να την κυττάει.

—Λοιπόν, τί λέτε για την προφητεία; την ρώτησε.

—Δεν πιστεύω στις προφητείες, άπήντησε.

—Και όμως, σε όσα είπε η ταίγγάνα ύπάρχει κάτι σωστό.

—Τί;

—Τό ότι πρέπει να διαστούμε, δεσποινίς...

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο δικηγόρος. Χαιρέτισθηκε θερμά με τον γυιό του. Και μίλησαν για διάφορα οικογενειακά μικροζήτηματα. Έπειτα ο νέος σηκόθηκε να φύγει. Περνώντας μπροστά από το τραπέζι της δακτυλογράφου, έστάθηκε λίγιο. Ο πατέρας του έκλεινε την στιγμή τηλεφώνου. Έξεμεταλλεύθη την περιστάση και σκύβοντας, ψιθύρισε στην δακτυλογράφο:

—Μην ξεχνάτε, δεσποινίς, ότι πρέπει να διαστούμε. Απώφε στις έφτα θα σας περιμένο στο ρολόι του Συντάγματος.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ

Κριβώς στις έφτα συντήθηκαν. Η Αλεξάνδρα—έτσι την έλεγαν τη δακτυλογράφο—παρενεύονταν και η ίδια, που τόσο γρήγορα έδέχθηκε να πάη στο ραντεβού που της έπρότεινε σχεδόν σ' άστεία, έντελως επιτόλαια, ένας νέος. Μα θαρρούσε πως τον έγνωριζε από χρόνια. Μυστήριο! Την ίδια έντύπωση έινε κι' ο νεαρός άεροπόρος.

Ήταν κάτι σαν άδισθησις, που έσπρωξε άποτομα την μα ψυχή κοντά στην έλλη. Τό Περωμένο, θαρρείς, συνέδεσε με τα άνεξήγητα, μυστηριώδη νήματά του τις δυο έκτενες νεανικές καρδιές. Τό είδυλλίο τους από την πρώτη στιγμή έπαιζε την νότα του Μοιραίου

—Να σάς πω τη μοίρα σας; καλέ; έπαι μαινοντάς.

Η δακτυλογράφος σηκόθηκε να την διώξει. Μα ο νέος έπενεθ.

—Μην την διώχνετε, έπαι. Έμεις οι άεροπόροι είμαστε λίγο προληπτικοί...

Και άπλωσε το χέρι του στην ταίγγάνα. Εκείνη τό πήρε, τό κύτταξε με βαθύ, μυστηριώδες βλέμμα, έκούνησε δυο—τρείς φορές το κεφάλι και άρχισε το χερσμά της:

—Μεγάλη άγάπη, βλέπω. Μα να διασθής, γυιόκα μου...

—Εδώ έινε ζωή και θάνατος... Άνθρωποι είμαστε. Να κάμετε γρήγορα τό γάμο σας, παι.

ραίο. Δεν έφερε αντίρρηση.

Άρχισαν οι έτοιμασίες του γάμου. Είδοποιήθηκαν μερικοί έμπιστοι φίλοι του νέου, οι όποιοι ανέλαβαν να δώλουν τις άδειες, να δρούν τον παπιά κι' όλα τα άπαιρήματα. Μέσα σε λίγες μέρες, τα πάντα ήταν έτοιμα. Ο γάμος θα γινόταν Πέμπτη.

Την Τετάρτη τό μεσημέρι ο νέος έπέρασε από τό δωμάτιο της άγαπημένης του. Δεν την βρήκε εκεί. Είχε βγεί στα μαγαζιά για να κάμη τα τελευταία νυφικά ψώνια. Της άφισε ένα σημείωμα κι' έπαι στην ύπηρεσία του.

Επήμερωσε η Πέμπτη... Μια Πέμπτη του έτους 1932. Η Αλεξάνδρα στο δωμάτιό της δεν μπορεί να συγκρατήσει την ταραχή της. Η ποθητή ήμερα είχε άνατελεί. Σήμερα θα γινόταν η γυναικα εκείνου, που αγαπούσε. Τί άλλο καλύτερο είχε να ποθήσει;

Εξαφνα άκούει από τό δρόμο την φωνή ενός έφημεριδοπώλη:

—Τό χθεσινό άεροπορικό δυστύχημα...

—Ενα παγερό ρίγος την συγκλονίζει. Χυμεί στη σκάλα, βγαίνει στο δρόμο και παίρνει μιά έφημερίδα. Την κατατρώγει με τρομαγμένες ματιές. Μέσα στην είδηση του δυστυχήματος παίρνει τό μάτι της και τό όνομα του άγαπημένου της...

Νοιώθει τό φώς της ήμερας να σβύνει. Και πέφτει λιπόθυμη...

Τό μοιραίο συντελέσθη. Τί της έμεινε να κάμη; Πως θα ζούσε; Δεν την ένοιαζε πιά για τίποτα.

Σήμερα, όσοι την ξέρουν, δροσκούν πως έινε μιά γυναίκα χωρίς καρδιά. Τυραννεί τους περαστικούς φίλους της. Είνε σκληρή, παγερά η άδιάφορη. Κι' όμως, θα μπορούσε κανείς να την ίδθ κάποτε, σε...στιγμές που την παρασύρει η νοσταλγία των περασμένων, να δώλθ από την τούνα της, μέσα από ένα ιδιαίτερο πορτοφολάκι, ένα χαρτί κιτρινωμένο από την πολυκαιρία, όπου έχουν γραφή αυτές οι φράσεις:

«Αγαπημένη μου Σάσα. Πέρασα για δεν σε βρήκα... Πηγαίνω για ύπηρεσία και αύριο θα έλθω νωρίς. Αύριο! Σκέφτομαι αυτή την λέξη και με βιά από εύτυχία. Αύριο θα είσαι η γυναίκα μου. Σε φιλώ χίλιες φορές».

Είπε τό τελευταίο σημείωμα που της άφισε ο άγαπημένος της. Τό διαβάει και χλαίει. Από τα πολλά δάκρυα τα γραμμάτια κοντεύουν να σβύσουν...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΦΑΒΟΥΛΑ

Γα πειράματα ενός μέντιου— φωτογράφου.— Η εικόνα της πεθαμένης αδελφής του.— Η ανακάλυψη ενός μυστηριώδους εγκλήματος.— Τα μυστηριώδη «όντα» που κινούνται γύρω μας.— Υπό το άγρυπνον βλέμμα των.— Μας παρακολουθούν αλλά δεν τα βλέπουμε.

Η καταπληκτική πρόοδος που σημείωσαν κατά τα τελευταία έτη οι απόκρυφες επιστήμες, αρχεται να καταργήσει μια παλιά αντίληψη, που ήταν, ως προχθές ακόμη, δεδαίμονη μέσα μας: ότι το διάστημα που μας περιβάλλει είναι κενόν. Αυτό δεν συμβαίνει στην πραγματικότητα. Το διάστημα αυτό όχι μόνο δεν είναι κενόν, αλλά είναι τούναντιον γεμάτο από «όντα», που παραμένουν για μας άθεατα στις περισσότερες περιπτώσεις και δεν υποπίπτουν στις αισθήσεις μας παρά μόνον σε μερικές πολύ εξαιρετικές στιγμές.

Θα μιλήσουμε πιδ κάτω για τα μυστηριώδη αυτά «όντα» που μας περιβάλλουν. Προηγουμένως όμως πρέπει να αναφέρουμε μερικά καταπληκτικά πειράματα, που έγιναν τελευταία από δύο Ελβετούς επιστήμονες, τον δόκτορα Ραούλ Μονταντόν της Γενεύης και τον δόκτορα Μύλλερ της Ζυρίχης και που αποδεικνύουν κατά ένα τρόπο άναμφισβήτητο την ύπαρξη των μυστηριωδών αυτών «όντων».

ΕΝΑ ΜΕΝΤΙΟΥΜ—ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

Τα πειράματα αυτά είχαν μια τυχαία άφορμή.

Ένας Άγγλος, όνόματι Ντούγκλας Χόπ, υπάλληλος σ' ένα κλωστήριο, έπαιρνε μια μέρα φωτογραφίες μερικών φίλων του.

Μεταξύ αυτών ήταν και ένας νέος που έσπεύδανε εμπρός σ' έναν τοίχο από τούβλα.

Όταν έγινε η εμφάνισις της πλάκας, πλάι στο νέο, παρουσιάσθηκε μια αερώδης εικόνα γυναίκας, που όλο το εξωτερικό περίγραμμα του σώματός της διαγράφετο με μεγάλη ακρίβεια. Το σώμα όμως αυτό ήταν τελείως διαφανές και άφηνε να διαφαίνονται πίσω του τα τούβλα του τοίχου.

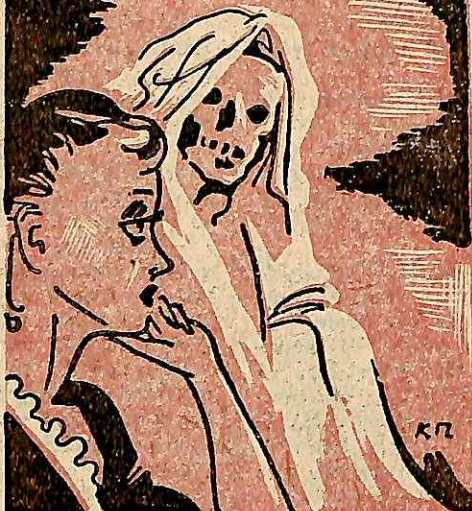
Όταν ο Χόπ έδειξε τη φωτογραφία στο φίλο του, εκείνος έλιποθύμησε άμέσως από την ταραχή και τον τρόμο του. Είχε αναγνωρίσει στην εικόνα αυτής της γυναίκας την αδελφή του, που είχε πεθάνει πριν από λίγο καιρό.

Ο Χόπ αυτός έσυνέχισε από τότε τα πειράματά του και με μια φωτογραφική μηχανή που είχε έπαιρνε φωτογραφίες διαφόρων προσώπων. Σε πολλές απ' αυτές, πλάι στο εικονιζόμενο πρόσωπο εμφανιζόταν ένα άλλο, διαφανές και αερώδες, που άνηκε σε άνθρωπο που είχε πεθάνει πριν.

Οι ιατροί Μονταντόν και Μύλλερ παρακολούθησαν ένα καταπληκτικό πείραμα του Χόπ.

Είχε φωτογραφήσει μια νεαρά έγκυο γυναίκα και πλάι στη φωτογραφία της εμφανίσθηκε ένα μικρό φέρετρο, μέσα στο οποίο υπήρχε ένα βρέφος.

Ο Χόπ απέκρυψε επίμελως τη φωτογραφία, για να μην επηρεάση οποσδήποτε αυτή τη γυναίκα, στην οποία είπε ότι είχε χαλάσει η πλάκα και ότι δεν κατόρθωσε να κάνει την εμφάνισι της. Επέγρασαν αρκετοί μήνες από τότε

Στο μεταξύ η γυναίκα έγέννησε και έγινε μητέρα ενός μικρού παιδιού. Αλλά, λίγον καιρό αργότερα, το παιδάκι αυτό πέθανε ξαφνικά και το έβαλαν μέσα σε ένα φέρετρο, όμοιο μ' εκείνο που εικονιζόταν στην φωτογραφία.

ΤΑ ΦΑΣΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Μία άλλη μεγάλη επιτυχία του Χόπ υπήρξε η ανακάλυψις του δράστου ενός μυστηριώδους εγκλήματος. Το έγκλημα αυτό είχε γίνει στο Πάντλετον και παρ' όλες τις έρευνες της αστυνομίας δεν κατέστη δυνατή η ανακάλυψις του δράστου.

Μία εβδομάδα περίπου μετά το έγκλημα, ώδηγησαν τον Χόπ στο δωμάτιο του σπιτιού, όπου είχε διαπραχθεί.

Ο Χόπ έπαιρνε τρεις φωτογραφίες. Στις δυο πρώτες, πλάι στα διάφορα έπιπλα, διεκρίνοντο διάφορες σκιές, άλλ' ήτανε αδύνατον να εξακριβωθεί σε ποιον ανήκαν, γιατί ήταν πολύ αερώδεις.

Στην τρίτη εμφανίσθηκε καθαρά ένα πρόσωπο, στο όποιον εκείνου που το είδαν ανεγνώρισαν έναν παλιό υπηρέτη του σπιτιού, που είχε φύγει από πολλά χρόνια. Η αστυνομία, στην οποία ανέκοινώθη το πράγμα, παρακολούθησε αυτό τον άνθρωπο και στο τέλος επέισθη ότι αυτός ήτανε ο δράστης του μυστηριώδους εγκλήματος.

Ένας θρυλικός ΗΡΩΣ ανώτερος από τον ΡΟΜΠΕΝ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ, Ένας Ιππότης - μαχητής δυναμικότερος από τον ΜΠΑΡΝΤΑΛΙΑΝ, Ένας μονομάχος εκπληκτικότερος από τον ΝΤ' ΑΡΤΑΝΙΑΝ, ο άμειπτος ΡΟΜΠΙΣΤΑΝ έρχεται να σας εκπλήξη με τους άθλους του!

Από το έρχόμενο

«Ρομπιστάν»

το άριστο έργο των Ιπποτικών μυθιστορημάτων

υπό

ΜΙΧΑΗΛ ΣΕΒΑΚΟ

Το χάρισμα του Χόπ είχε πράγματι καταπληκτικό και οι ιατροί Μονταντόν και Μύλλερ λένε ότι και σ' άλλα μέντιουμ έχουν παρατηρηθή παρόμοια φαινόμενα.

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Το γεγονός πάντως είναι ότι οι φωτογραφίες αυτές δείχνουν καθαρά την ύπαρξη ενός αοράτου κόσμου, που κινείται πλάι στον ορατό κόσμο. Και δεν κινείται απλώς στον δικό μας ορατό κόσμο, αλλά μέσα απ' αυτόν, διαπερνώντας τον προς όλες τις διευθύνσεις.

Πραγματικά, τα «όντα» αυτά του αοράτου κόσμου είναι προικισμένα με τη λεγομένη τετάρτη διάσταση, δεν γνωρίζουν δηλαδή κανένα υλικό εμπόδιο μπροστά τους και μπορούν να διαπεράσουν οποιοδήποτε στερεό σώμα, σαν το σώμα αυτό να μην υπήρχε. Είναι κάτι λιγότερο από σώματα, αλλά κάτι περισσότερο από απλές σκιές. Μας παρακολουθούν, κινούνται μαζί μας, ακούουν τις συζητήσεις μας, διαβάζουν τους λογιμούς μας — και ίσως κατευθύνουν τις πράξεις μας, χωρίς έμεις να μπορούμε να το αντιληφθούμε.

Ολόκληρο το διάστημα είναι γεμάτο από παρόμοια μυστηριώδη «όντα». Βρίσκονται στο δρόμο μας, μέσα στα σπιτία και στα δωμάτιά μας, μας συνοδεύουν παντού.

Έναν επισκέπτη, μπορούμε να τον δεχθούμε ή να μη τον δεχθούμε, έγραφε ο ιατρός Μανλίν. Μπορούμε να του κλείσουμε την πόρτα μας ή, όταν ή παρουσία του μας δυσαρεστή, να τον κάμουμε να το αντιληφθή. Αλλά τους μυστηριώδεις αυτούς επισκέπτες, που μας έρχονται μέσα από το άγνωστο και το άπειρο, δεν είναι στο χέρι μας ούτε να μην τους δεχθούμε, ούτε να τους διώξουμε όποτε θέλουμε. Έρχονται μόνοι των, παραμένουν κοντά μας όσο αυτοί θέλουν και φεύγουν όταν πάλι θελήσουν. Βρισκόμαστε κάτω από το άγρυπνο βλέμμα τους. Δεν μπορούμε να κάμουμε ούτε ένα βήμα, χωρίς να προσκρούσώμε επάνω των. Αλλά η πρόσκρουσις αυτή είναι κάτι που δεν το αντιλαμβανόμεθα, γιατί απόλυτοστα προσκρούουμε επάνω σε μια σκιά.

Θα σας έχω τύχει ασφαλώς πολλές φορές, όταν βρισκόσαστε μόνοι μέσα σ' ένα δωμάτιο, να αισθανθήτε ξαφνικά μια ανεξήγητη δυσφορία, σαν σφίξιμο στο λαιμό, πο ύκαμμία αίτια δεν τ' δικαιολογεί. Τα μάτια σας προσελώνονται τότε σ' ένα σημείο, στο όποιον δεν υπάχει, ως τόσο, τίποτε, που να έλκύη την προσοχή σας.

Και όμως υπάρχει κάτι. Οι αισθήσεις δεν το αντιλαμβάνονται, τα μάτια μας δεν το βλέπουν. Αλλά η ψυχή μας νοιώθει την παρουσία του και αισθάνεται τη μυστηριώδη έλξη του.

Κάποιο από τα «όντα» αυτά έχει εισχωρήσει την ώρα εκείνη μέσα στο δωμάτιό μας και μας παρακολουθεί με τα άλλα μάτια του, αναγκάζοντας και τα δικά μας να στραφούν προς το μέρος του.

Το «όν» αυτό είναι κάποιος προσφιλής μας νεκρός, Ένας συγγενής ή Ένας φίλος, Ένας άνθρωπος τέλος με τον όποιον συνδεθήκαμε στο πέρασμα της ζωής. Κάποτε είναι Ένας άνθρωπος τελείως άγνωστος, Ένα από τα πνεύματα που πλανιούνται μέσα στο άπειρο και που έσταμάτησαν για μια στιγμή κοντά μας, για να απομακρυνθούν σε λίγο και πάλι και να συνεχίσουν το αιώσιο ταξίδι τους.

Ο ορατός κόσμος έχει τα όριά του. Αλλά ο αόρατος είναι το άπειρον. Γιατί αρχίζει από εκεί ακριβώς που τελειώνει ο ορατός. Μέσα στον κόσμο αυτό, η έπιστήμη των ήμερών μας έκαμε μερικά δειλά βήματα. Τρικλίζει ακόμη. Αλλά ίσως δεν θ' άργησε η ημέρα που θα μας είναι λιγότερο άγνωστος από πολλά πράγματα του ορατού κόσμου.

ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΆΛΛΗΣ

Ένα αισθηματικό άριστουργηματάκι

ΥΠΟ ΝΤΟΡΑΣ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

Όταν η Μαίρη Σήκερ έρωτομύπη στα κινηματογραφικά στούντιο του Χόλλυγουντ, έδοκίμασε την έντύπωσι ότι η ζωή της άρχιζε τότε μόλις. Προηγουμένως είχε ζήσει με την άναμνη και την φλογερή επιθυμία να γίνει ήθοποιός.

Η μητέρα της είχε προσπαθήσει μάταια να της δώλη την ιδέα αυτήν από το κεφάλι. Επί τέλους είχε προτιμήσει να την συνοδεύση ή ίδια στο Χόλλυγουντ, δεδαία ότι ή παρουσία της θα την εμπόδιζε να κάμη άνοσιές άνεπα νόρθωτες και θα την άνακούφιζε κατά την δύσκολη και κουραστική περίοδο των πρώτων δημάτων της.

Ευτυχώς, ή περίοδος αυτή ήταν σύντομη. Ελάχιστες ήθοποιολ κατέκτησαν την επιτυχία τόσο γρήγορα και εύκολα όσο ή Μαίρη Σήκερ.

Ο ρεζισέρ Μπόρτον της έμυλησε άπότομα, όταν θρέθηκε στο στούντιο μαζί της. Βλέποντάς την όμως να κλαίρη, έκατάλαβε ότι είχε φανή υπερβολικώς και έγινε από τότε ο καλύτερος φίλος της.

Χάρις σ' αυτόν, ή νέα δεν έχασε μήνες κυνηγώντας μια θέσι άπλης «κομπάρσας». Επείρε εύθις άμέσως δυο ρόλους δευτερεύοντες, αλλά άκετά σπουδαίους. Επειτα έγινε λόγος για Ένα φίλι στο όποιον θα πρωταγωνιστούσε.

Επείρασε τότε μιάν περίοδο άπίστευτης άγωνίας: Οι συγγραφείς σενάριων δεν κατώρθωναν να συμφωνήσουν στην πλοκή του έργου. Παρουσιάζονταν διαρκώς καινούργιες δυσκολίες, οι όποιες έκαναν την Μαίρη να τρέμη μήπως χάση την λαμπρή εκείνην ευκαιρία.

Επί τέλους, χάρις στον Μπόρτον, ή νέα «έγυρισε» το πρώτο δικό της φίλι. Κανείς από τους διευθυντάς της «Εταιρίας» δεν άμφέβαλλε ότι ή ταινία εκείνη ήταν καταδικασμένη: Και όμως έπαίχθηκε επί 2 χρόνια στους Άμερικανικους κινηματογράφους!

Η νέα ήταν 17 ετών, μολονότι οι διαφημιστικές διαγραφίες της την παρουσίαζαν κατά 3 χρόνια μεγαλύτερη. Έγινε πολυς λόγος για την φυσικότητα του παιξίματός της.

Μετά το πρώτο της φίλι, οι διευθυντάι της «Εταιρίας» της έπρότειναν και άλλα, βέβαιολ πιά για την άξία της. Τώρα οι συγγραφείς δεν έκρατούσαν πιά τα σενάρια κοιμισμένα επί μήνες μέσα στα συρτάρια τους. Εσπευδαν να της τα διαβάσουν οι ίδιοι και να άκούσουν τις κρίσεις της.

Ετοι, ή Μαίρη έπαιξε το δεύτερο, το τρίτο, το τέταρτο φίλι της, Είχε γίνει Ένας άσθιρ, χωρίς καλά καλά να τ' άντιληφθή. Η μητέρα της, που έμενε πάντα κοντά της, έπέμενε για να την πείση να ξεκουρασθή. Αύτη όμως ήταν τόσο νέα και ένθουσιώδης, ώστε δεν έκατάλαβαν πόσο της έστοίχιζε ή νευρική εκείνη προσπάθεια. Τό έκατάλαβε άργότερα μόνο, έπειτα από το έπεισόδιο που έβαλε άπότομα τέλος στο στάδιό της και την έκανε ν' αλλάξη τελείως ζωή.

Τό τελευταίο της φίλι, που έκαμε κυριολεκτικώς φουρόρε, είχε τον τίτλο: «Η Ίνδη». Οι κριτικοί είπαν ότι ήταν

το καλύτερό της και δεν την συγχώρησαν ποτέ, γιατί άφησε το κινηματογραφικό στάδιο έπειτα από Έναν τέτοιο θρίαμβο. Αλλά, φυσικά, δεν ήξεραν... δεν έμαθαν ποτέ το λόγο...

Τό έπεισόδιο συνέβη όταν γυριζονταν οι τελευταίες σκηνές του έργου. Υπήρχαν στην ταινία αυτή έπεισόδια άληθινά επικίνδυνα, όπως π. χ. Ένα άνθρωποκονήγι μέσα στη ζούγκλα. Για τις τέτοιου είδους σκηνές, που άπαιτούσαν θάρρος και άκροβατική εύκινησία, είχε προσληφθή ως άντικαταστάτρια της Μαίρης, μια νέα, ή Τζίντζερ Άλαν, που της έμοιαζε καταπληκτικά ήταν ή σωσίας της. Η ήθοποιός είχε άγαπήσει το κορμί της εκείνο, που έρεμβονιδύνευσεν τη ζωή του για τη δική της και που άμειρόταν με μερικά μόνο δολλάρια, δίχως ν' άποτίσι καμιά φήμη. Αλλά κι ή Τζίντζερ έσυμπαθούσε τη Μαίρη και της διηγόταν συχνά διάφορα έπεισόδια από την ζωή της.

Ήταν άρραδωνιασμένη με Έναν νέο που την έλάτρευε και ήθελε να την παντρευτή το ταχύτερο, για να την άπομακρύνει από την επικίνδυνη εκείνη εργασία της.

Η Μαίρη έγνώρισε μια μέρα τον νέο

αυτόν. Βλέποντάς τον, έδοκίμασε Ένα πρωτογώριστο συνάίσθημα ευτυχίας. Έκατάλαβε άμέσως, ότι ο άνθρωπος εκείνος ήταν ο μόνος που μπορούσε ν' άγαπήση! Έσώπασε ώστόσο, μη θέλοντας να καταστρέψη την ευτυχία της Τζίντζερ.

Επειτα συνέβη ή τραγωδία... Η Μαίρη βρισκόταν σπύτι της, μαζί με την μητέρα της, όταν της έταλεφώνησε ο βοηθός του ρεζισέρ.

— Η Τζίντζερ Άλαν, της είπε, έπεσε από Ένα δένδρο και σκοτώθηκε, κατά το γύρισμα της τελευταίας σκηνής!

Έτρεξε σαν τρελλή στο μέρος του δύστυχμάτου και είδε την σωσία της που είχε πάρει πιά την παγωμένη άκίνησία του θανάτου.

Μέσα σε μια στιγμή ή Μαίρη θυμήθηκε όλα όσα της είχε πη ή Τζίντζερ για τον άνθρωπο που έλάτρευε, τον Τόμυ Μπλάιν, τον άρραδωνιαστικό της. Μια τρελλή ιδέα άρχισε να σχηματίζεται σιγά-σιγά στο νου της.

Όσο περισσότερο σκεφτόταν έδρασκε ότι ή ζωή της ήταν άχρηστη. Έκτός από τη μητέρα της, δεν την άγαπούσε κανείς, ούτε κι αυτή άγαπούσε κανέναν, δεν είχε άισθανθή τίποτε άκόμη για κανέναν άνδρα, εκτός....

Αλλάξε άμέσως φέρεμα και έτρεξε στο σπίτι του Τόμυ.

Ο νέος ήταν σαν τρελλός. Είχε πληροφορηθή από όλίγων λεπτών το δυστύχημα. Βλέποντας να μπαίνει ή ήθοποιός, έχλώμισε σαν πεθαμένος. Εσπρώχθηκε και την έαλεισας:

— Τζίντζερ!... Άγάπη μου... έτραυλίσε με φωνή άδεδαία.

Τότε ή Μαίρη εκάθισε στο χαλί, δίπλα στα πόδια του, όπως συνήθιζε κι εκείνη και τον έβεβαίωσε ότι ήταν πράγματι ή Τζίντζερ και ότι ή είδησις του θανάτου της ήταν λανθασμένη.

— Η Μαίρη Σήκερ σκοτώθηκε... Όχι έγώ, του είπε. Αλλά ή «Εταιρία» θέλησε να κρύψη προσωρινώς την άλήθεια.

Εμπρός στον άνθρωπο εκείνον, που την έκούτταζε σαν νεκροαναστημένη, της έφάνηκε στ' άλήθεια ότι είχε πεθάνει ή μεγάλη ήθοποιός.

Η ζωή της είχε κριθή πιά. Επεισε τον Τόμυ να φύγουν άμέσως από το Χόλλυγουντ, με την πρόφασι ότι τα νεύρα της είχαν κλονισθή πολύ από το δυστύχημα. Κατέφυγαν σ' Ένα κτήμα του Ούέστ, όπου δεν έφθανε ποτέ καμιά είδησις του κινηματογραφικού κόσμου. Πανδρεύθηκαν εκεί και έζησαν ευτυχισμένοι επί δέκα χρόνια.

Επειτα, ο Τόμυ άρρώσθησε και πέθανε. Έσβυσε ήσυχά χωρίς να ύποψέση, μιάν ήλιόλουστη μέρα. Πριν ξεφυγή, πήρε το χέρι της Μαίρης, την έκνύτταξε γλυκά στα μάτια και της είπε:

— Ηξερα πάντα την άλήθεια, άγάπη μου. Μου την άπεκάλυψαν κάποιες μικρές διαφορές της φυσιογνωμίας σου από το πρόσωπο της Τζίντζερ... Καμιά θυσία στον κόσμο δεν μπορεί να συγκριθή με την δική σου! Εγκατέλειψες το στάδιο σου, την φήμη, τα πλούτη, την δόξα, για μένα μόνο!... Σ' άγαπάω τόσο πολύ... τόσο πολύ, και σ' ευχαριστώ!

ΝΤΟΡΑΣ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΡΟ- ΜΑΝΤΣΟ ΦΡΙΚΗΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

3ον

Βγήκα τότε από την κρυψώνα μου κι' εσπάρηκα στο μέρος που, πριν λίγες στιγμές, βρίσκονταν η γυναίκα μου και ο... φίλος μου! Προσπάθησα να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου και να πείσω τον εαυτό μου ότι εκείνο που είδα δεν ήταν παρά οφθαλμαπάτη και πως τα λόγια που άκουσα ήταν γέννημα της φαντασίας μου.

Αλλά όχι! Δυστυχώς ήταν όλα αληθινά. Εκείνη... η γυναίκα που ελάτρευα, με το άγγελικό προσωπάκι, με το άδω χαμόγελο, ελάσπωσε την ψυχή της κι' εσκέπασε τ' όνομά της με τη μάσκα της ντροπής. Και το πλάσμα αυτό ήταν η μητέρα του παιδιού μου!...

Τί έπρεπε να κάμω ;

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Τί έπρεπε να κάμω μ' έκεινε η νύχτα και μ' έκεινε ο νύχτα μου; Εκείνη τη στιγμή το βλέμμα μου έπεσε επάνω στα σκορπισμένα πέταλα του τριαντάφυλλου που είχε πέσει από το στήθος της Νίνας όταν την έσφιξε στην αγκαλιά του δ' Γκουίντο. Τα έσηκωσα από το χώμα και χωρίς να θέλω τα έφερα στα χείλη μου. Αλλά όχι... δεν είχα τη δύναμη να τα φιλήσω. Πριν από λίγο μόλις ώρα αναπαύονταν επάνω στο στήθος μιας προσωποποιημένης ψευτιάς. Ναι, μιάς ζωντανής και όμορφης, αλλά καταραμένης ψευτιάς. «Σκότωσε την», φιδούρισε μέσα μου μία φωνή. «Οχι, απήντησα, ένας Ρομάνι δεν πρέπει να φθάσει στο επίπεδο ενός κοινού δολοφόνου. Υπάρχουν κι' άλλοι τρόποι εκδίκησης — τρόποι πολύ σκληρότεροι και πολύ γλυκύτεροι.

Εβγαλα το πορτοφόλι μου κι' έβγαλα τα πέταλα μέσα με προσοχή. Τότε θυμήθηκα τα δυο δερμάτινα σακκίδια, τα δυο γεμάτα με χρυσά νομίσματα, και τ' άλλο με πολύτιμα κοσμήματα που είχα φέρει για... έκεινε ο νύχτα μου. Ολόκληρη η σκηνή του μαυσαλείου ξανάβρε στη μνήμη μου. Θυμήθηκα τον απεγνωσμένο αγώνα μου για να ζήσω και να επανακτήσω την ελευθερία μου! Και τί να τα κάμω τώρα αυτά; Σε τί άλλο μου χρησίμευαν παρά για ένα πια πράγμα, την εκδίκηση. Έπρεπε να σκεφθώ, να έφευγα μιά πρωτότυπη, σκληρή και αποτελεσματική, τα χαρκτηριστικά μου είχαν αλλάξει πολύ από χθες και δεν υπήρχε φόβος ν' αναγνωρισθώ από κανένα. Σαφνικά, μούρβε μία φαινή ιδέα. Ένα σατανικό σχέδιο εκδίκησης τόσο πρωτότυπο και τόσο παράτολμο, ώ-

τε δεν κατάρθωνα να συγκρατήσω ένα ρίγος φρίκης.

Πώς μούρβε η ιδέα αυτή; Ποιός διάβολος ή καλύτερα ποιός τιμωρός άγγελος μου την ένεφύσησε στην ψυχή μου; Χωρίς να θέλω άρχισα άμέσως να καταστρώνω τα σχέδιά μου. Είχα ξεχάσει έντελώς τις δέκα εντολές. Η Άγαπη προς τον πλησίον, ο Οίκτος, η Συγγνώμη, η Υπομονή, τί σέχαι είχαν όλα αυτά μ' έμένα; Τί σημαίνει αν δ' Ιησούς Χριστός έσυγχώρησε τους δασανιστάς του; Εκείνος ποτέ δεν αγάπησε γυναίκα. Η εκδίκησης μου, λοιπόν, έπρεπε να γίνη με ψυχραιμία, χωρίς καμιάν άπολύτως βία, και πρό παντός χωρίς θόρυβο.

Η ιδέα της εκδίκησης έχρησίμευσε ως τονατικό για τα νύχτα μου κι' άρχισα ν' αναπνέω με περισσότερη εύκολία. Ο θαδύς πόνος που μου προσέγγιζε το καίριο χτύπημα της θραυδής εκείνης, άρχισε να περνά. Γιατί να κλαίω για το χάσιμο μιάς εύτυχίας, ένός έρωτος που δεν μου άνηκαν; Οι άθλιοι! Δεν περίμεναν τούλάχιστον να πεθάνω!

★

Τρεις μήνες είχαν περάσει από την ήμερα του γάμου μου και με άπότησαν. Επί τρία ολόκληρα χρόνια έσυνέχισαν τις έγκληματικές σχέσεις τους, ενώ εγώ δ' όνειροπόλος δεν ύπνωπυέθηκα τίποτε. Σήμερα, η δικαιοσύνη, η λογική και η αξιοπρέπεια μου, έπέβαλλαν να τιμωρήσω χωρίς όικτο τους ένόχους.

Ο μεγάλος και τρυφερός έρωσ που έτρεφα για την γυναίκα μου, έξαφανίσθηκε. Η ελκικρινής φίλια μου για τον Γκουίντο Φερράρι είχε παγώσει μέσα στα θεμέλια της και στη θέσι της γεννήθηκε όχι μίσος, αλλά μιά γιγάντεια περιφρόνησις.

Έρριξα μία τελευταία ματιά προς τη δίλλα και βγήκα από τη μικρή πόρτα του κήπου. Ένώ περνούσα έμπρός από τη μεγάλη κεντρική είσοδο, είδα έναν ύπνρητή, τον δικό μου παλιό ύπνρητή, να κλειδώνει την βαρεία σιδερένια πόρτα. Κατάλαβα άμέσως τί συνέβαινε. Κάποιος είχε βγή πρό όλίγου. Ο Γκουίντο! Όποτε η γυναίκα μου έξακολουθούσε να παίξει το παιχνίδι της με την ίδια έπιτηδειότητα και έπαιρνε όλα τα προφυλακτικά μέτρα για να μην ύπνωσασθού το παραμικρό οι ύπνρητες.

Δεν άργησα να τον φθάσω. Έπροχωρούσε άργα όπως πάντοτε καπνίζοντας. Όταν τον προσπέρασα, μούρριξε ένα βλέμμα αδιάφορο, χωρίς βέβαια να φαντασθί ποτέ πόσο σπουδαίο ρόλο έπρόκειτο να παίξει μιά μέρα στη ζωή του δ' άγνωστος εκείνος φράξ. Για μιά στιγμή με κατέλαβε μιά πρελή έπιθυμία να πηδήξω στο λαίμο του, να τον ρίξω χάμα και να τον φτύσω. Συγκρατήθηκα όμως στη σκέψη ότι η εκδίκησης που του προετοίμαζα ήταν πολύ πιο όμορφη.

Ετάχυνα το όημα μου και σε λίγο έφθασα μέσα στη Νεάπολι και τράβηξα προς ένα από τα πολλά ξενοδοχεία όπου έούχναζαν φαράδες. Λίγα λεπτά άργότερα, στακισμένος από την κόρσαι και τις συγχρήσεις της ήμέρας, άποκοιμήθηκα.

ΜΕ ΤΟΝ ΘΗΣΑΥΡΟ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

Τό άλλο πρωί έξύπνησα πολύ ένωρίς, βγήκα από τό ξενοδοχείο χωρίς να μ' αντίληφθί κανείς και πήγα κατ' ευθείαν στο νεκροταφείο, άφου όμως προηγούμενως έφρόντισα να πάρω μαζί μου μιά μικρή λάμπα, ένα σφυρί και μερικά μεγάλα καρφιά.

Όταν έφθασα στο μαυσαλείο κι' έδεβαίώθηκα ότι δεν ύπνρηξε κανένα άδιάκριτο μάτι ένα - γύρω, μπήκα από τη μυστική είσοδο μέσα στον νεκρικό θάλαμο. Άνοιξα το μεγάλο φέρετρο και πήρα όλα τα χαρτονομίσματα με τα όποια έέγμισα τις θαθείες τσέπες της φαράδικης στολής μου. Μετά, με την βοήθεια τών εργαλείων μου, εκάρφωσα στερεά το φέρετρο, ώστε να μην ύπνωπυέθί κανείς ότι άνοιχτηκε ποτέ.

Πριν βγώ, έρριξα μιά τελευταία ματιά στο δικό μου φέρετρο. Για μιά στιγμή, έσκέφθηκα να τό καρφώσω, κατέληξα όμως στο συμπέρασμα ότι θάταν προτιμότερο νάμενε όπως ήταν, γιατί έτσι θα έξυπηρετούσε καλύτερα το σχέδιο της εκδίκησης μου.

Βγήκα πάλι από την στενή τρύπα που εκλείσα με ιδιαιτέρα προσοχή και μισή ώρα άργότερα ήμουν στο λιμάνι, όπου πληροφορήθηκα ότι ένα μεγάλο Ιστιοφόρο έπρόκειτο να φύγη το ίδιο πρωί για τό Παλέρμιο.

Χωρίς να χάσω καιρό, πήγα και βρήκα τον πλοίαρχο, που, αντί μικρού χρηματικού ποσού, συγκατετέθη να με δεχθή ως έπιβάτη του.

★

Το πρώτο πράγμα που έκαμα, μόλις ύστερα από δύο μέρες έφθασα στο Παλέρμιο, ήταν να έπισκεφθώ ένα από τα καλύτερα καταστήματα της πόλεως, όπου άγόρασα ένα έτοιμο κοστούμι κι' έδωσα πολλές παραγγελίες στον ράφτη που, κατενθουσιασμένος ότι άνεκάλυψε έναν τόσο καλό πελάτη, μου επέτρεψε να ντυθώ στο ιδιαιτέρό του γραφείο.

Φεύγοντας, τον παρεκάλεσα να μου έτοιμάσει τα κοστούμια μου όσο μπορούσε γρηγορώτερα και να μου τό στείλι στο όνομα του κόμητος Κάισαρς Όλivia. Ως διευθυνσί μου τούδωσα το όνομα του καλύτερου ξενοδοχείου του Παλέρμου.

Στο ξενοδοχείο ένοίκιασα δωμάτια για δυό ή τρείς έβδομάδες —τόσο χρονικό διάστημα έσκόπευα να χρησιμοποιήσω για να καταστρώσω τις λεπτομέρειες του σχεδίου της εκδίκησης μου. Η πρώτη μου ένέργεια ήταν να καταθέσω τα χρήματά μου σε σίγουρα χίρια. Έπεσεκέφθηκα τον μεγαλύτερο τραπεζίτη του Παλέρμου, στον όποιον παρουσίασάσχηκα με τό νέο μου όνομα του κόμητος Κάισαρς Όλivia. Τού έδήλωσα τον σκοπό της έπισκέψεώς μου και έπρόσθεσα, ότι τελευταίως είχα έπιστρέψει στη Σικελία ύστερα από άπουσίαν μου επί πολλά χρόνια στο έξωτερικό. Με έδέχθη με ευγένεια και παρ' ότι στην αρχή έδειξε μικρή έκπληξη, όταν άκουσε τό πόσο μεγάλο ήταν τό ποσόν που έσκόπευα να τού έμπιστευθώ. Δεν έφερε καμιάν αντίρρηση κι' έδέχθηκε να παραλάβη τα χρήματά μου καθώς και τό σακκίδιο με τα πολύτιμα κοσμήματα, που τό έκύτταξε με θαυμασμό.

Για να τον κάμω πιο πρόθυμο, τον παρκάλεσα να δεχθί ως δώρο δυό μεγάλα μπριλλάντια. Αυτή η χειρονομία μου τον ευχαρίστησε πολύ, ώστε έλησμόνησε ή ίσως τό έθεώρησε περιττό να μου ζήτηση για τό άπομό μου συστατικό, τα όποια θα έδυσκολεύουν πολύ να τού δώσω.

Άφου εκάνονισα τό ζήτημα τών χρημάτων μου, έπρεπε να σκεφθώ και για κάτι άλλο έξ' ίσου σοβαρό. Ήταν δηλαδή ανάγκη να μεταμφιεσθώ κατά τέτοιο τρόπο, ώστε κανείς άπολύτως να μην ύπνωπυέθί ότι είχα την παραμικρότερη σχέση με τον μακαρίτη κόμητα Φάβιο Ρομάνι.

Η έκφρασις του προσώπου μου, η φωνή μου, οι τρόποι μου, έπρεπε ν' αλ-

λάζουν έντελώς. Ένώ, προτού πεθάνω, τό μουστάκι μου ήταν μαύρο, τώρα είχε γίνει κατάλευκο όπως και τα μαλλιά μου. Τα γένεια μου, τα όποια άποφάσισα να μην τά ξυρίσω πιά, ήταν έπισης άσπρα. Ένώ λοιπόν από τό ένα μέρος όλα αυτά με έκαναν να φαίνωμαι κατά είκοσι τούλάχιστον χρόνια πιο γερασμένος, από τό άλλο μέρος τό πρόσωπό μου έχασε σιγά - σιγά την ισχύνητά του και τα μάτια μου έπαιρναν την πρώτη τους νεανική ζωρότητα και τό σπινθηροδόλο δλέμμα τους, που θα μ' έπρόδιδε ίσως σ' εκείνους που με έγνωρίζαν καλά.

Δεν άργησα όμως να βρώ μιά λύσι. Θα προσποιούμην ότι ή όρασίς μου ήταν άσθενής και θα φορούσα μαύρα γυαλιά. Τα άγόρασα την ίδια μέρα και τό έδοκίμασα μπροστά στον καθρέφτη. Μου πηγάναν παρυσία. Με τα γυαλιά μου και με τα άσπρα μου μαλλιά και γένεια έδινα την έντύπωση ένός γερού άνδρου πενηνταπέντε έτών, που τό μόνο του ελάττωμα ήταν ότι είχε άδύνατα μάτια.

Ένα πράγμα έμενε άκόμη: Ν' αλλάξω τη φωνή μου. Συνήθως μιλούσα γρηγορά, συνώδεα δε τις φράσεις μου με χειρονομίες, που είνε συνηθισμένες και χαρακτηριστικές σ' έμάς τους μεσημβρινούς λαούς. Άρχισα, λοιπόν, να όμιλώ άργα και να τονίζω την κάθε λέξι. Κατάρθωνα επίσης να έπιδελθώ στον εαυτό μου και να έγκαταλείψω την συνήθεια τών χειρονομιών.

Μιά έβδομάδα πριν ν' αναχωρήσω από τό Παλέρμιο, έστειλα μιά μικρή δημοσίευσι στον διευθυντή μιάς από τις κυριώτερες έφημερίδες της Νεαπόλεως — σ' εκείνες που ήξερα ότι έστέλλοντο τακτικά στη δίλλα Ρομάνι — και πενήντα φράγκα έσωκλείστω. Λίγες μέρες άργότερα, έλαβα τό φύλλο από τη Νεάπολι και στην στήλη τών κοινωνικών έδήδασα τα έξης: «Πληροφορούμεθα, ό τι ο πολυκατοικιουργός κόμης Καΐσαρ Όλivia, ό όποιος επί σειράν έτών άπουσίαζεν έξ' Ιταλίας, πρόκειται λίαν προσεχώς να έγκατασταθί εις Νεάπολιν. Δεν ύπάρχει άμφιβολία, ότι ή άριστοκρατία της πόλεως μας θα δεχθί με χαράν ένα τόσο εκλεκτόν νέον μέλος της».

Ο Σεπτέμβριος έπλησίαζε να τελειώση, όταν έπέστρεψα στην Νεάπολι. Ο καιρός ήταν όροσερός και ή χολέρα είχε άρχισί να ύποχωρη. Οι έργασίες είχαν ξαναρχίσει και οι διασκεδάσεις και οι χοροί ήταν στην ήμερησία διάταξι. Μόλις έφθασα στη Νεάπολι, έπήγα στο άριστοκρατικότερο ξενοδοχείο της πόλεως, όπου ένοίκιασα τό πολυτελέστερα διαμερίσματα. Το σχέδιό μου ήταν να κάμω εύθως έξ' άρχης μεγάλην έντύπωση με τον πλούτο μου. Είπα στον διευθυντή του ξενοδοχείου, ότι έσκόπευα ν' άγοράσω ένα πολυτελέστατο άμάξι και ότι είχα ανάγκη από έναν προσωποκό ύπνρητή καθώς και από διάφορα άλλα μικροπράγματα, έπρόσθεσα δε ότι έδασίζόμουν σ' εκείνον για να μου βρή όλ' αυτά τα πράγματα που ζήτοϋσα, χωρίς να σκεφθί καθόλου τό ζήτημα τών έξόδων. Θα έπληρωνα όσα και άν μου ζήτοϋσαν. Περιττόν να πώ ότι και ή διευθυντής του ξενοδοχείου και όλοι οι ύπάλληλοι και ύπνρητες έγιναν κυριολεκτικώς δοϋλοι μου και δεν άργησαν να διαδώσουν σ' όλη την πόλι ότι είχαν νικήσει ν' άφισχόμουν έναν από τους πιο πλούσιους και πιο γενναίους άνθρώπους της ύψηλίου! Εκείνο άκριβώς που ήθελα!...

Τό πρώτο όημα προς την εκδίκησης μου τό έκαμα τό ίδιο βράδυ που έφθασα στη Νεάπολι. Μετά τό δείπνο μου έβγήκα από τό ξενοδοχείο και έπήγα σ' ένα από τα γνωστότερα καφενεία της πόλεως, όπου έσυνήθιζα να πηγαίνω τακτικά, όταν ήμουν άκόμη ο Φάβιος Ρομάνι. Ο Γκουίντο Φερράρι έούχναζε έπίσης τό μέρος εκείνο και ήμουν βέβαιος ότι θα τον έβρισκα εκεί. Καί πράγματι δεν έγελάσθηκα. Ο προδότης φι-

λος μου εκάθεται μόνος σ' ένα τραπεζάκι, εκάπνιζε τό πούρο του κι' έδιάβαζε τό «Φιγαρώ» του Παρισιού. Έφορούσε μαύρα ρούχα. Στο μικρό δάχτυλο τό δεξιού του χεριού έφορούσε ένα δαχτυλίδι με ένα μεγάλο διαμάντι. Τό έγνώρισα άμέσως. Ήταν δικό μου. Όποτε έτσι λοιπόν! Ήταν άραγε δώρον της γυναίκας μου ή τό φορούσε εις άνάμνησιν του... εκλιπόντος φίλου του ;

Έπροχώρησα άργα - άργα και έκάθησα σ' ένα τραπεζάκι, που έτυχε να είνε άδειο κοντά του. Ο Γκουίντο μου έρριξε ένα βλέμμα αδιάφορο και συνέχισε την άνάγνωσι της έφημερίδας του. Παρήγγειλα έναν καφέ, τον όποιον έπληρώσα άμέσως και έδωσα ένα μεγάλο ποσόν για πουργαπορά στο γκαρσόνι, που για να μου άποδείξει την ευγνωμόσύνη του εκάθισε με μεγάλη έπιμέλεια τό τραπεζάκι μου, έμάζεψε όλες τις έφημερίδες και τά εικονογραφημένα περιοδικά που ύπνρχαν στο καφενείο και μου τά έβγαλε μπροστά μου.

Είσαι Ναπολιτάνος; τον ρώτησα.

Ναι, κύριε.

Όποτε θα γνωρίζης, ύποθέτω, που είνε ή κατοικία τό πλουσίου εύγενούς κόμητος Φαβίου Ρομάνι.

Στα λόγια μου αυτά δ' Γκουίντο Φερράρι έταράχθηκε λίγο.

Άχ, κύριέ μου! Είνε πεθαμένος ο κόμης !, απήντησε με λύπη τό γκαρσόνι.

Πεθαμένος!, ανέφώνησα εγώ προσποιούμενος θαθεία θλίψη και έκπληξι. Τόσο νέος! Μα είνε άδύνατον!...

Ήταν ή χολέρα, κύριε. Αυτή δεν κάνει καμιά διάκρισι μεταξύ νέων και γέρον, πλουσιών και φτωχών.

Όποτε έφθασα πολύ άργά. Ήμουν φίλος του πατέρα του και έλειπα πολλά χρόνια. Η μόνη μου έπιθυμία ήταν να συναντήσω τον νέο Ρομάνι, που ήταν μικρός όταν έφυγα. Έχει καθόλου συγγενείς έδώ; Ήταν παντρεμένος;

Νέ, ναί, κύριε. Η κόμησσα Ρομάνι μένει στη δίλλα, μα νομίζω πως δεν δέχεται κανέναν από την ήμερα που πέθανε ο σύζυγός της. Είνε νέα και ώραία σαν άγγελος. Υπάρχει και ένα παιδάκι.

Μιά άπότομη κίνησης του Φερράρι μ' έκαμε να στρέψω τό κεφάλι μου προς τό μέρος του. Εβγαλε τό καπέλλο του και με την ευγένεια, που πάντοτε τον έχαρακτρίριζε, μου είπε:

Συγγνώμη, κύριε, για τό άδιακρισία μου, αλλά έγνωρίζα πολύ καλά τον κόμητα Ρομάνι, ίσως καλύτερα από κάθε άλλον στη Νεάπολι. Θα τό θεωρήσω τιμή μου να σε δώσω όποιανδήποτε πληροφορία που θα είχατε ανάγκη.

Χωρίς να χάσω την ψυχραιμία μου, άντεχαιρήσθηκα και απήντησα:

Σας ευχαριστώ, κύριε. Θα σας είμαι ευγνώμων, άν με βοηθήσετε να συναντήσω τους συγγενείς του άτυχου αυτού νέου. Άγαπούσα τον πατέρα του περισσότερο και από άδελφό. Αλλά... έπιτρέψτε μου να παρουσιάσθω.

Εβγαλα και τούδωσα τό έπισκεπτήριο μου. Τό πήρε και όταν τό διάβασε, μ' έκύτταξε. Στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη μιά εύχारी έκπληξις άνεμική με σεβασμό:

Ο Κόμης Κάισαρ Όλivia; είπε με ζωρή φωνή. Είμαι πολύ εύτυχης που σας συναντώ. Η κοινωνική στήλη τών έφημερίδων μας είχε προαναγγείλει την άφιξι σας. Αυτούμαι πολύ που οι κακες είδησεις, που έμάθατε πρό όλίγου, σας έλύπησαν τόσο πολύ και εύχομαι αυτό να είνε τό τελευταίο μάλο σύννεφο που θα συναντήσετε καθ' όλη την διάρκεια της παραμονής σας στην Νεάπολι.

Και ο Φερράρι μου άπλωσε τό χέρι. Ένοιωσα ένα ρίγος. Θεέ μου ! Ήταν ποτέ δυνατόν να σφίξω αυτό τό χέρι ; Καί όμως έπρεπε... Άλλοιώς θα έχανα τό παιχνίδι από την πρώτη αυτή στιγμή.

Μ' ένα προσποιητό χαμόγελο στα χείλη, τού έδωσα κι' ένα τό χέρι. Η ψυχική άγωνία, από την όριαν ύπέροσε εκείνη τη στιγμή ήταν τόσο μεγάλη, ώστε μου ήρθε ή έπιθυμία να φωνάξω. Κατάρθωνα όμως να συγκρατηθώ και από την ώρα εκείνη κατάλαβα ότι στο έξης θα μπορούσα να σφίγγω τό χέρι του με τη μεγαλύτερη αδιαφορία. Ο Φερράρι δεν άντελήφθη τίποτε από την πάλη εκείνη που συνέβη μέσα μου και στρεφόμενος στο γκαρσόνι, τού είπε:

Φέρε μας δυό καφέδες άκόμη με δουτήματα. Υποθέτω ότι δεν έχετε καμιάν αντίρρηση, είπε γυρίζοντας προς έμένα. Άλλά πρέπει να σας παρουσιάσθω. Ίδου ή κάρτα μου — Γκουίντο Φερράρι, ζωγράφος... και πολύ πτωχός μάλιστα.

Απήντησα με μιά κλίσι του κεφαλιού.

Καπνίζετε, βλέπω, ξαναείπε ο Φερράρι. Μου έπιτρέπεται να σας προσφέρω ένα από τά δικά μου πούρα ; Είνε εκλεκτής μάρκας.

Και έβγαλε από την τσέπη του μιά πολυτελή άσημένια σιγαροθήκη, έπάνω στην όποιαν έπρεπε τό μάτι μου τό οικόσημο του όίκου τών Ρομάνι, καθώς και τά αρχικά του όνόματός μου. Περιττόν να πώ, ότι ή σιγαροθήκη εκείνη ήταν δική μου!

Θαυμάσιο πράγμα, είπα προσποιούμενος, ότι την εκύτταξα με πολύ ένδιαφέρον. Είνε παλαιά και μεγάλης αξίας. Είνε δώρον ή κανένα παλιό οικογενειακό κειμήλιο;

Ανίκη στον άποθανόντα φίλο μου κόμητα Φάβιο, απήντησε δ' Γκουίντο με αδιάφορο ύφος. Ο κληρικός, που ήταν κοντά του όταν πέθανε, την βρήκε στην τσέπη του μαζί με μερικά άλλα πράγματα και την παρέδωσε στη γυναίκα του, ή όπ...

Η όποια, φυσικά, έδωσε σ' έσας τη θήκη αυτή εις άνάμνησιν του συζύγου της, έπρόσθεσε διακόποντάς τον.

Τό έμαντέψατε, είπε, κι' έβγαλε τη σιγαροθήκη στη θέσι της.

Και ή κυρία κόμησσα είνε νέα ;

ρώτησα.

Νέα και πολύ ώραία, απήντησε μ' ένθουσιασμό ο Φερράρι. Κύριε κόμη, άν ήσαστε νέος, δεν θα τολμούσα να σας μιλήσω για την καλλονή της γυναίκας αυτής, αλλά τ' άσπρα σας μαλλιά μου έμπνεουν έμπιστοσύνη. Σας βεβαιώ ότι μολονότι ο Φάβιος ήταν φίλος μου και λαμπρός νέος από πάσης άπόψεως, ή Νίνα Ρομάνι ήταν κατά πολύ άνωτέρα του και έπρεπε να κάμη καλύτερο γάμο.

Αλήθεια !, είπα με ψυχρόν τόνο. Τον έγνωρίσα μόνον όταν ήταν μικρός και είχα σχηματίσει τότε την αντίληψη ότι ήταν καλοκαρδός και πολύ εύπιστος. Πάντως, όμως, ο πατέρας του είχε μεγάλη πεποίθησι στο μέλλον του γιου του και όμολογώ ότι την ίδια ιδέα είχα σχηματίσει κι' εγώ. Κατά την διάρκεια της άπουσίας μου έμάθαινα νέα του από καιρό σε καιρό. Μου είπαν ότι διεχειρίσθη με μεγάλη σύνεση την περιουσία που έκληρονόμησε από τον πατέρα του και ότι έδινε μεγάλα ποσά για άγαθοεργούς σκοπούς. Λένε ότι άγαπούσε πολύ τά δίδλια και Ικανοποιείτο με πολύ λίγα πράγματα.

Ολ' αυτά είνε αληθινά, απήντησε με ένα άνυπόμονο κίνημα της κεφαλής του ο Φερράρι. Ήταν ο ήθικότερος άνθρωπος της άνηθικού Νεαπόλεως. Σχολαστικός, με φιλοσοφικές ιδέες — σωστός τζέντλεμαν — υπερέφρωνος, ένάρετος, άνυπόπτος καί... μ' έναν λόγο άνόητος.

Άρχισε να με πιάνη ο θυμός, αλλά συγκρατήθηκα. Θυμήθηκα τό ρόλο που είχα άποφασίσει να παίξω στο νέο αυτό δράμα κι' έγελάσα δυνατά.

(Ακολουθεί)

Δραματικό άριστούργημα του ANPY ΛΑΒΕΝΤΑΝ

—'Αγαπητέ μου, συγχωρήστε την αδιακρισία μου, είπα ένα βράδυ στο φίλο μου. Αυτό το δαχτυλίδι που φορείτε στο τέταρτο δάχτυλο, γιατί είναι τρυπημένο και έχετε πάντοτε το μέρος της πέτρας υψωμένο απ' τη μεριά της παλάμης; Μήπως είναι κανένα πορτ-μονέ;

—'Α! πόσο αδιάκριτος είσθε!, είπε γελώντας. 'Εστω! Καθίστε και ακούστε... Γνωρίζετε από πολλών καιρό τις προτιμήσεις μου. Πρώτα-πρώτα δεν μ' αρέσουν παρά οι τριαντάρες (γι' αυτό πάντοτε εκκίνησα εκείνες που όμολογούν ότι είναι είκοσι πέντε). Δεύτερον, τις θέλω παντρεμένες. Σας εκπλήττει αυτό; 'Εξηγουμαι: προτού πάρετε έναν υπηρέτη, δεν παραλείπετε να ζητήσετε πληροφορίες, να μάθετε αν ο σωφός είναι μετριοφύς ή αν η καμαριέρα έχει φίλους; Τό ίδιο, είναι απαραίτητο, η γυναίκα που ποθεί να έχει κάποιον κύριο από τον οποίον να μπορεί να μάθει πάντα που σ' ενδιαφέρουν. Ο σύζυγος είναι εκείνος που θέλει του σου παρέχει τις πληροφορίες. Μου αρέσει, από παντός, η κυρία να βρίσκεται υπό την κυριαρχία του συζύγου, γιατί δεν μ' αρέσει παρά να ξεφυλλίζω τα βιβλία που έχουν τα φύλλα κομμένα από πρώτα. Φθάνω στο προκείμενο. 'Εδώ και μερικά χρόνια κυνηγούσα σύμφωνα με τις αρχές μου ένα... τέτοιο ξεφυλλισμένο βιβλίο, του οποίου θα μου επιτρέψετε ν' αποσιωπήσω το επίθετο.

»Σπουδαία γυναίκα, τριάντα δύο χρόνων, με μαλλιά φυσικά, μάτια γκριζογάλανα ή μαύρα, δεν θυμούμαι πιά. Την αγαπάσα με πάθος, όπως αγαπάω άλλωστε πάντοτε όταν μιλέξω. 'Εγνώριζα τον άνδρα της, ήταν λοχαγός του επιτελείου. 'Αν και με αποκαλούσε «άγαπητέ μου» και με προσκαλούσε συχνά σε γεύματα, δεν υπήρξε για μένα παρά μια απλή γνωριμία. Λεπτότης εκ μέρους μου. Θα προτιμούσα να μου έσφιγγε σπανιώτερα το χέρι, αλλά αφού αυτό τον ευχαρίστούσε, μου ήταν δύσκολο να του αρνηθώ αυτό το δείγμα της εκτίμησής και της συμπάθειας.

»Μετά από δύο μηνών άγριο κυνηγητό, η Γαβριέλλα άφησε αποτόμως την επίμονη αντίστασι και έπεσε στην άγκαλιά μου. Πώς; Όπως πέφτουν όλες οι γυναίκες, πολύ χαριτωμένα και με τις διατυπώσεις που θέλουν. Γιατί; Δυσκολεύομαι να το πω: Γιατί ή ατμόσφαιρα ήταν χλιαρή αναμειβόλως την ημέρα εκείνη και είχα την τύχη να πω μερικά ωραία κουβέντες κατά την συνομιλία μας. Ξαφνικά, την είδα στον καθρέφτη να χαϊδεύει το μάγουλό μου και από «κύριος» να γίνεται «ζωός», χωρίς περιστροφές...

»Δεν αγαπούσε πολύ τον άνδρα της και μου το απέδειξε. 'Ηταν ωστόσο μια γυναίκα που είχε ό,τι χρειαζόταν για να μείνει τιμω. Χρήματα άφθονα, για να ξεδεύει, καλές φίλες, για να επισκέπτεται, υπηρέτες, να τους κάνει παρατηρήσεις, παιδιά, για να καλοαναθρέψει.

»Δυστυχώς ήταν θύμα μιας ιδιοσυγκρασίας πολύ ρομαντικής και πολύ θερμής. Με αυτές τις προϋποθέσεις ήταν ά-

ναμφίβολο αν θα μπορούσε να βρει στο επιτελείον την πραγματικοποίηση των ονείρων της. Είχε ώρες που ήταν δύσθυμη και μελαγχολική. Τις στιγμές εκείνες μου επανέλαμβανε με τα μάτια διογκωμένα: «'Α! αν μπορούσα να είχα παντρευτεί τον Πόλ Βαλερύ! 'Ενας τέτοιος τύπος μου επήγαυε!»

»'Ηταν πεπεισμένη γι' αυτό και δεν επείχεσθε καν να την μεταπείσω. Κατοικούσε σ' ένα πολυτελές κομψό μέγαρο κοντά στη λεωφόρο του Λάσους της Βουλώνης. Μια φορά την εβδομάδα, πάντοτε το Σάββατο, ο σύζυγος ήταν υποχρεωμένος, λόγω της ύπηρεσίας του, να περάσει ολόκληρη την ημέρα και τη νύχτα στο πεδίο των ασκήσεων. Δεν έγγιζε στο σπίτι του παρά την Κυριακή το πρωί. Τον πολύτιμο αυτό χρόνο, που εκείνος αφιέρωνε στην πατρίδα, εμείς τον διαθέταμε για τόν έρωτα. 'Η Γαβριέλλα είχε την πρόνοια να μην αφήσει να καταλάβει κανείς από τους υπηρέτες της τις σχέσεις μας. 'Επήγαυα τη νύχτα κατά τα μεσάνυχτα. 'Εμπαινα από μια μικρή καγκελόπορτα του κήπου από το πίσω μέρος του σπιτιού, της οποίας είχα το κλειδί. Πηδούσα ένα παράθυρο του Ισογείου που εφρόντιζε να το αφήνει μισάνοιχτο και μέσα στο σκοτάδι έβγαζα φιλάκια δυο γυναικεία χέρια που μ' περιέμεναν. Στα νύχια, ανεβαίναμε μια στενή σκάλα που οδηγούσε στο δωμάτιό της...

»'Ο! το δωμάτιό της! 'Ενα δωμάτιο έντελως στρατιωτικό, με πανοπλίες στους τοίχους, σπαθιά και πιστόλια, δύο ρεβόλβερ κρεμασμένα από κάθε πλευρά της θερμάστρας και απέναντι από τη ντουλάπα με τον καθρέφτη ήταν 'Ε κ ε τ ν ο ς, με τη στολή του και με το ένα χέρι ακουμπισμένο αφέλως σε σχεδιαγράμματα φρουρίων.

»'Αν θέλετε, πιστέψτε με: Μ' ένοχλούσε. Μια φορά έμαθα το σφάλμα να τον κυτάζω την ώρα που μιλούσαμε τρυφερά... και μου κόπηκε η μιλιάρη. Περνούσα ωστόσο ωραίες ώρες απέναντι απ' αυτό το πορτραίτο. 'Ο έρωτάς μας διήρκεσε τρεις μήνες. Πέθανε από βίαιο θάνατο, ενώ ήταν ακόμη σε όλη του την άνθησι και τίποτε δεν μας προέλεγε, κτλ.

»Τό θυμούμαι αυτό σαν να-ταν χθές. 'Ενα βράδυ Μαΐου, καθισμένος στην πόδια της. Φορούσε ένα ωραίο γαλάζιο πενιούρα. 'Η νύχτα ήταν υπέροχη, με εκατομμύρια άστρα. Θά ήταν δέκα ή ώρα.

»'Εξαφνα, ανατρίχιασε: «'Α κονοε! Κάποιος περπατάει...» «Μά όχι, όνειρεύεσαι.» «Θέλω να βεβαιωθώ.» 'Αναψα ένα κερί, άνοιξε την πόρτα και διέσχισε το σαλόνι. Δεν έμει-

να επί πολύ μόνος. Περίληψη, με τα μάτια ορθάνοιχτα, ώρμησε μέσα στο δωμάτιο και μου πέταξε αυτά τα λόγια: «Φύγε γρήγορα, απ' τη μικρή σκάλα!» 'Επειτα άφησε το κερί, πού έτεσε χάρω και έσβυσε. 'Ηταν ο σύζυγος.

»'Αμέσως κατόπιν ακούστηκαν διακριτικά βήματα, ο θόρυβος μιας πόρτας που κάποιος την έσπρωξε με δύναμι και μια φωνή: «Κάποιος είν' εδώ!... Πού είνε, ο άναδρος; Κρύβεται... Κι' έσύ; Γαβριέλλα; Γαβριέλλα! 'Ο' απαντήθηκε: «Δεν κινήθηκα. Δεν ακούγονταν παρά οι χτύποι της καρδιάς μας και θροισκόμαστε στο σκοτάδι. 'Όσο για μένα, ήταν αδύνατον να προσανατολισθώ, και έξ' άλλου, για τίποτε στον κόσμο δεν θα εγκατέλειπα τη δύστυχη γυναίκα σ' αυτή την τρομερή θέσι. 'Η φωνή ξανάρχισε: «Σταματήστε και οι δύο. Θά σας κάμω να μιλήσετε...» 'Επεράτησε. 'Εμάντευσα πως μ' επλησίαζε.

»Και νά, που τα τεντωμένα χέρια του με άγγιξαν, έπειτα με άρπαξαν απ' τον γαϊά σαν δυο τσιμπίδες. 'Εβγαλε μια φωνή θριάμβου: «'Α! Σε κρατώ! Δεν ξέρω πού είσαι...— με έτράνταξε και μ' εκόλλησε στον τοίχο— μα θά σε σκοτώσω πρώτα κι' έπειτα θά σε έδώ...» 'Εκαμα άμέσως κάτι βίαιο άλλ' αναγκαστό. Ξέρετε πως έχω εξαιρετική δύναμι και πως τα μπράτσα μου είναι άσπάλνια. Μέσα στο σκοτάδι, στά τυφλά, ακούμπησα το χέρι μου στο κεφάλι του, για να το κρατήσω ακίνητο και με το δεξί χέρι του έδωσα μια δυνατή γροθιά στο πρόσωπο. Την έδέχθηκε στο πηγούνι.

»'Ακούστηκε ένας γογγυσμός, κάτι που σοριαίστηκε στο παρτέ και αυτό ήταν όλο. Τη στιγμή εκείνη, κάποιος μ' έσπρωξε προς την πόρτα και μου είπε: «Φύγε».

»'Εφραγα τρέχοντας, χωρίς να κυττάζω πίσω μου και έχοντας σπύτι μου ξαναμμένος και ιδρωμένος. Γδύνονουν για να πλαγιάσω, όταν, ρίχνοντας κατά τύχη ένα βλέμμα σ' αυτό το δαχτυλίδι, έποσέξα ότι έλειπε το δαμάλι. Τό κύτταξα από πού κοντά. 'Η πέτρα είχε σπάσει σαν να είχε κοιμισαποθή από ένα χτύπημα.

»'Αμέσως έσπερθηκα πώς, αν επεδίωκα να ξανάβρω τα κομμάτια, θαπρεπε να πάω να τ' έζητήσω μπροσ' στη μύτη του αξιωματικού. Δεν διανοήθηκα τέτοιο πράγμα και από τότε φορού το δαχτυλίδι ανάποδα. Αυτή είνε η ιστορία. Λένε πως το δαμάλι φέρνει δυστυχία... ενώ το δικό μου με έβοήθησε να την γλυτώσω. Βλέπετε λοιπόν πως είνε ψέμα;»

—'Όστόσο, για τόν αξιωματικό είνε αληθινό.

ANPY ΛΑΒΕΝΤΑΝ

Τὰ μυστικά τῆς ὀμορφιάς

«Δὲν ἀρέσουν οἱ ὠραῖες, ἀλλὰ ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν «κάτι...»

ΤΙ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ Η ΜΠΕΤΤΥ ΝΤΑΙΒΙΣ

Κάτι θά ἔχη πάθε, στ' ἀλήθεια, ὁ κόσμος, γιὰ νὰ θεωρῇ τὸ Χόλλυγουντ κέντρον τῆς γυναικείας καλλονῆς. Ὅλοι πιστεύουν ὅτι ἡ γυνὴ αὐτῆς τῆς γῆς ἔχει συγκεντρώσει ὅλες τὶς καλλὼς τοῦ κόσμου.

Μὰ τίς ἔχετε κυττάξει καλὰ τίς μεγάλες καλλιτέχνιδες τοῦ κινηματογράφου; Βρίσκετε πράγματι πὼς εἶνε ὠραίες; Εἰλικρινῶς πιστεύετε ὅτι ἡ Κρέτα Γκάρμπο, ἡ Τζόαν Κράουφορντ, ἡ Κάθριν Χέμπουργκ, ἡ Μαρλένε Ντήτριχ, ἡ Νόρμα Σήρερ καὶ ἡ Μύρνα Λόου εἶνε ὠραίες; Ναι; Αὐτὸ πιστεύετε; Μὰ τότε πρέπει κι' ἐγὼ νὰ παραδεχθῶ πὼς ἔχετε χάσει τὴν αἴσθησι τῆς πραγματικότητος.

Τὰ εἰδῶλά σας, κυρίες μου, καὶ κύριοι μου, δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσι με τὴν ὀμορφίαν. Λέω, ὅπως βλέπετε, ὅμα τὴν ἀλήθεια καὶ μὴ σὰς κακοφαίνεται. Ποτὲ δὲν φοβήθηκα νὰ τὴν πῶ καὶ γι' αὐτὸ μὲ χαρακτηριστίζον ὡς τὴν πιὸ κακὴ ἀπὸ τοὺς ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ. Μολαταῦτα, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μὲ ἀλλάξῃ τίς ιδέες καὶ τίς πεποιθήσεις μου καὶ κανένας χαρακτηρισμὸς δὲν θά μὲ ἀναχαιτίσῃ νὰ ἐξακολουθῶ νὰ λέω τὴν ἀλήθεια.

Κι' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐπαναλαμβάνω: οἱ μεγάλες δεντέτες τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ τόσο θαυμάζετε, δὲν εἶνε ὠραίες! Καὶ ἂν προσέχετε καλύτερα, ἂν ἀπαλλαγῇτε ἀπὸ τὴν γοητεία ποὺ περιβάλλει κάθε μεγάλον καλλιτέχνη, ἀπὸ τὴν γοητεία ποὺ σὰς κάνει νὰ τὸν βλέπετε ὠραῖον, θά δῆτε ὅτι δὲν εἶνε ὁμορφες οἱ μεγάλες πρωταγωνίστριες τοῦ κινηματογράφου, ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν τὴν μεγαλύτερη ἐπιτυχία. Δὲν ἔχουν ὀμορφιά, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλο, καὶ ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ ἄλλο εἶνε ποὺ τίς κάνει ν' ἀρέσουν στὸ διεθνὲς κοινόν.

»'Ας τίς πάρωμε μιὰ - μιὰ.

Κατ' ἐμέ, ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἔχει ἕνα πρόσωπο πλατὺ σαν πιάτο, ἡ Κρέτα Γκάρμπο ἔχει ἕναν λαϊκὸν πολὺ παχὺ, τόσο δυσανάλογον με τὴν ἀδυναμία της, ἡ Κάθριν Χέμπουργκ ἔχει ἕνα στόμα ποὺ φτάνει ὡς τ' αὐτιά της, ἡ Νόρμα Σήρερ ἐλαφρῶς ἀλλοιωθεῖται, ἡ Μύρνα Λόου ἔχει μιὰ μύτη σαν πατάτα καὶ ἡ Μαρλένε Ντήτριχ θυμίζει τοὺς σκελετοὺς τῆς 'Ιατρικῆς 'Ακαδημίας.

Καὶ ὅμως αὐτὲς ὅλες οἱ γυναῖκες ἀρέσουν. Γιατί ἀρέσουν; Γιατί ἔχουν «κάτι» — αὐτὸ τὸ καὶ τὶ, ποὺ ὅταν λείπη ἀπὸ τὴν πιὸ τέλεια καλλονὴ σὰς ἀφήνει ψυχρὸν ὅπως ἕνα ἀγαλμα.

Λένε ὅτι τὸ Χόλλυγουντ τραβάει ὅλες τίς ὠραίες γυναῖκες. Λάθος! Τὸ Χόλλυγουντ κατορθώνει νὰ ἐπιβάλλῃ ὡς ὠραιότερη γυναικὰ τὴν πιὸ ἀσχημὴ! Γιὰ πρώτη φορά στὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, κατορθώνεται αὐτὸ τὸ θαῦμα: Τὸ νὰ νοιώθουν οἱ γυναῖκες ὅτι δὲν πρέπει νὰ μεταβάλλωνται σὲ κούκλες γιὰ ν' ἀρέσουν. Καὶ τοὺς τὸ ἔδωσε νὰ τὸ νοιώσουν αὐτὸ καλὰ ἡ θόνη.

Ὁ κινηματογράφος, πράγματι, ἀπέδειξε ὅτι τὸ «σὲς - ἀππὴλ» τῆς γυναικὸς εἶνε ἡ προσωπικότης της καὶ ὄχι ἡ κλασσικὴ ὀμορφιά. Μέσα σὲ εἴκοσι χρόνια, τὸ Χόλλυγουντ ἀπέδειξε κατηγορηματικὰ, ὅτι ὁ σύζυγός σας ἢ ὁ μέλλων σύντροφός σας «πιάνεται» εὐκολώτερα καὶ στερεώτερα ἀπὸ τὴν περὶερν καμπύλη τῶν φρυδιῶν σας ἢ ἀπὸ τὸ ἐκφραστικὸν στόμα σας ἢ ἀπὸ τὸ βλέμμα σας, παρὰ ἀ-

πὸ τὴν γραμμὴ τοῦ κορμιού σας, ποὺ ἔχει τὴν τελειότητα τῆς 'Αφροδίτης τῆς Μήλου. Νομίζετε πὼς θά γινόνταν τόσος λόγος γιὰ τὸ περίφημον στόμα τῆς Κράουφορντ ἂν ἦταν ζωγραφισμένον σαν μιὰς ὠραίας κούκλας, ἀντὶ νὰ εἶνε, ὅπως μὰς τὸ δείχνει ὁ κινηματογράφος, μεγάλο καὶ παχὺ σαν φρούτο πολὺ ὠρμον; Τὰ μάτια τῆς Μαρλένε Ντήτριχ προσέξτε ὅτι εἶνε ἐξωγκωμένα κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὰ φρύδια; Αὐτὸ βέβαιον δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὀμορφιά. Κάθε ἄλλο! Καὶ ὅμως τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ δίνει στὸ βλέμμα της τὸ θελκτικὸν τοῦ μυστήριου.

Εἶνε τόσο ἄδικο, κυρίες μου, νὰ κατασουφιάζετε μπροστὰ στὸν καθρέφτη σας καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνετε ἀπαρηγόρητη: «Εἶμαι ἀσχημὴ. Τί μπορῶ νὰ κάνω;» Μὴν ἀπογοητεύεσθε. Ὑπάρχει τρόπος νὰ κάμετε κάτι. Τὸ Χόλλυγουντ συγκεντρώνει περίπου 120 διαφορετικοὺς τύπους ὀμορφιάς. Σὲ ἕναν ἀπ' αὐτοὺς θά ἀνηκετε κι' ἐσεῖς. Οἱ τύποι τῶν Γκάρμπο, Σήρερ, Κράουφορντ, Ντήτριχ καὶ ἄλλων

Ἡ ἀσύγκριτη δραματικὴ στῆρ Μπέττυ Νταίβις ἀποδεικνύεται ὅτι ἔχει τὸ περίφημον «κάτι» ἀπὸ σ' ὅλες τίς ἐμ φανίσαις τῆς παρουσιάσεται ὠραία.

ἀκόμη μποροῦν νὰ προσφέρουν τὴν δόξαιάν τους στὴν δελτιώσι τοῦ ἀτόμου σας. Καθίστε μπροστὰ στὸν καθρέφτη σας καὶ μελετήστε τὸ πρόσωπό σας. Τὸ στόμα σας ἔχει κλίσι πρὸς τὰ κάτω; 'Εάν θελήσετε νὰ τὸ σηκώσετε με μιὰ κρογιονία, θά κάνετε μέγα σφάλμα. Θά καταστρέψετε τὴν ἰσορροπία τοῦ προσώπου σας. Γιατί ἂν τὸ στόμα σας πέφτῃ, αὐτὸ σημαίνει πὼς ἔχετε τὰ μῆλα τοῦ προσώπου πλατεῖα καὶ βαρεῖα. Σὲ τέτοια κατάσταση τοῦ προσώπου δὲν ταιριάζει μικρὸν στόμα με σηκωμένα τὰ ἄκρα.

Ἀντιθέτως, ὑπογραμμίσατε ἐντονότερα τὸν χαρακτῆρα τοῦ στόματός σας. Θά ἐρῇτε ἀσφαλῶς μιὰν ἀπὸ τίς δεντέτες τοῦ Χόλλυγουντ, τῆς ὁποίας τὰ χεῖλη ἔχουν τὸ σχῆμα τῶν δικῶν σας. Προσέξτε τί κάνει αὐτή. 'Επίσης γιὰ τὰ μάτια σας, γιὰ τὴν μύτη σας, γιὰ τὰ μάγουλα. Παρατηρήσατε τὴν Μαρλένε Ντήτριχ ποὺ ἔχει θαυμάσιμα μάγουλα; Ποτὲ τῆς δὲν σκέφθηκε νὰ τὰ δείξῃ παχουλὰ.

Λοιπόν, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, ἀφὺ ἀνακαλύψετε τὸ πιὸ χτυπητὸ ἐλάττωμα τοῦ προσώπου σας, θά προσπαθῆτε νὰ μακιγιάρεσθε κατὰ τρόπον, ποὺ νὰ δείξετε τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ σαν νὰ ἔχη ἀξία, ὥστε νὰ γίνῃ τὸ ἐκφραστικὸν κέντρον τῆς προσωπικότητός σας. Κατόπιν θά εἶνε εὐκόλον νὰ ἀνακαλύψετε τὸ εἶδος τῆς κομμώσεως, ποὺ σὰς ταιριάζει, τὸ χρῶμα τοῦ κραγιονίου τῶν χειλῶν καὶ τὴν φόρμα τῶν φρυδιῶν σας. 'Ετσι δὲν θά ἔχετε πρόσωπο, ποὺ τοῦ δίνετε ψεύτικη ὀμορφία. 'Αλλὰ θά ἔχετε χαρακτῆρα. Θά ἔχετε ἐκεῖνο τὸ «κάτι»!

ΜΠΕΤΤΥ ΝΤΑΙΒΙΣ

ΣΑΣΑ ΜΠΑΛΙΕΦ,

ή κατάσκοπος με
τὰ άκατανίκητα κάλλη

Τό έρωτικό ρομάντσο της με
τόν πράκτορα Άντρέ, πού ώ-
δήγησε και τούς δύο
ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ!

—Θέλω νά ιδώ την δεσποινίδα Σάσα Μπαλιέφ, είπε ο άγνωστος κύριος στην υπηρέτρια πού τού άνοιξε την πόρτα τού υπ' αριθ. 16 σπιτιού, της οδού Λαμαρτίνου, στο Παρίσι.

—Δέν είνε εδώ, κύριε, τού άπήντησε με σκαϊό ύφος αυτή, κάνοντας νά κλείση την πόρτα.

—Γιατί λένε ψέματα, άφού είνε μέ-
σα... Καί μάλιστα μούδωσε ραντεβού...
'Η υπηρέτρια έδίστασε πρὸς στιγμήν. Δέν ήξερε αν έπρεπε ή όχι νά πιστέψη τὰ λόγια τού άγνωστου κυρίου.

—Περιμένετε νά την ρωτήσω, είπε τέ-
λος άπερίσκεπτα, προδίδοντας την πα-
ρουσία της κυρίας της.

Κι' άφήνοντας την πόρτα μισάνοικτη, έσπευσε μέσα. Μα ο ένός δέν έπείριμε-
νε. Έσπρωξε την πόρτα, μπήκε μέσα κι' άκολούθησε άκροποδητή την υπηρέτρια...
Σε λίγο, έφτανε μαζί της στο δωμά-
τιο της διασημής Ρωσίδος κατασκόπου Σάσας Μπαλιέφ, και παρουσιάζόταν ξα-
φνικά έμπρός στις δύο έμβρόντητες γυ-
ναίκες.

—Αί!...
—'Οί, άνεφώνησαν κι' οί δύο τρομο-
κρατημένες από την άπρόοπτη εμφάνισι
τού άγνωστου.

'Η όμορφη Ρωσίδα κατάσκοπος μόλις
είχε σηκωθεί έκείνη τη στιγμή άπ' τό
κρεβάτι. Στεκόταν μισόγυμνη στο μέ-
σον τού δωματίου. Με τὰ χέρια άπάνω
στο στήθος της, προσπαθούσε νά κρύψη
την γυμνότητά της. Είχε ένα ύφος αϊδη-
μοσύνης αλλά και τρόμου μαζί.

—Ποιός είστε, κύριε, και πώς μπήκα-
τε εδώ μέσα!; έφώναξε άγανακτισμένη
στον άγνωστο.

—Είμαι ο Άντρέ Κοβέν, μυστικός
πράκτωρ της γαλλικής άστυνομίας κι'

ήρθα νά σάς συλλάβω! άπήντησε ατόδς
με τό ήρεμότερο ύφος τού κόσμου.
'Η όραιο γυναίκα έκέρωσε. Έκαμε ξ-
να δημα πρὸς τὰ πίσω κι' έφερε τό ένα
χέρι της στο μέτωπο.

Με την κίνησι αυτή γυμνώθηκε τό στή-
θος της. Ήταν όμως τόση ή ταραχή της
πού δέν πρόσεξε την λεπτομέρεια αυτή.
Δέν άργησε, ωστόσο, νά γίνη κυρία τού
εαυτού της.

—Κύριε, καθήστε παρακαλώ, είπε
στον άγνωστο. Καί έσύ, Μαντρύς, άφήσε
μας μόνους, διέταξε την υπηρέτρια της.

ΜΙΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΓΟΗΣΣΑ

—Όταν έμεινε μόνος με την διάσημη
κατάσκοπο, ο Γάλλος πράκτωρ, άναψε έ-
να τσιγάρο και καπνίζοντας το με θα-
ναειές ρουφηδιές, είπε ήρεμα στην Σάσα
Μπαλιέφ:

—Κάθε διαμάρτυρία σας είνε περιτ-
τή, κυρία μου. Ντυήτε άμέσως και άκο-
λουθήστε με. Καί πρὸ παντός ψυχραι-
μία! Μή θελήσετε νά προβήτε σε κανένα
άπονευμένο διάδημα γιατί έλαβα ήδη
όλα τὰ προληπτικά μέτρα.

—Πώς πληροφορηθήκατε, κύριε, ότι
βρισκόμουν εδώ; ρώτησε με άπάθεια ή
Ρωσίδα κατάσκοπος ένῷ ντυόταν.

—Αυτό είνε κάτι πού δέν πρέπει νά
σας ενδιαφέρει.

—Με παρακολουθεíte από καιρό;
—Είμαι ο άνθρωπος τού όποίου άπε-
κρούσατε επανειλημμένως τόν έρωτα...
είπε με μυστηριώδες ύφος ο άγνωστος.

Προσπάθησα, μεταμφιεσμένος σε πλου-
σιον ξενυχτή, νά σάς γοητεύσω και νά
συνδεθώ μαζί σας... Δυστυχώς, τ ό τ ε ,
άπέτυχα... όχι όμως και σήμερα, πι-
στεύω...

—Χά, χά!..., έγέλασε θορυβώδως ή
γοητευτική σειρήνα, ή όποία, ένῷ προσε-
ποιείτο ότι ντυόταν έκανε τό αντίθετο...
'Εσείς, είσατε λοιπόν ο άνόητος έκείνος,
αν και τόσο συμπαθητικός νέος, πού με
έφλέρταρε στά διάφορα νυκτερινά κέν-
τρα και τις δεξιώσεις τών πρεσβειών;...

—Ολόκληρος!...
'Η Σάσα Μπαλιέφ δέν άπήντησε. Συ-
νέχισε με μίαν έπιτηδευμένη άφέλεια και
φανερή φιλαρέσκεια τό ντύσιμό της. Άλ-
λά, άργοπορούσε τόσο...

Κάθε κίνησις της ήταν μελετημένη και
άφηνε έκθετα στά μάτια τού Γάλλου πρά-
κτορος τ' άκατανίκητα θελήγητά της...
—Δέν θα ντυήτε, λοιπόν, ποτέ; ρώ-
τησε στο τέλος ένενευρισμένος ο άνεπιθύ-
μητος έπισκέπτης.

—Σας ενδιαφέρει τόσο πολύ αυτό;
είπε ναζιάρικα ή γοητευτική τυχοδιώ-
κτισ. Είσαθε πολύ περίεργος άνδρας, με
την αλήθεια... Γιατί άβηρετε νά σάς έν-
διαφέρει μάλλον τό αντίθετον...

Ο πράκτωρ κατέτρωγε λαιμάργα με
τὰ μάτια την έλκυστική σιλουέττα της
μισόγυμνης γυναίκας, ή όποία είχε όμο-
λογουμένως ένα προκλητικώτατο σώμα.

—Αλλά και ή όμιλία της, τό χιούμορ
της και τό πικάντικο πνεύμα της τού έ-
κάναν μιά θαυραίνά έντύπωσι. Ήταν κατά
τὰ φαινόμενα ο τύπος μιάς τελείας καθ'
όλα γυναίκας...

—Απότομα, ένοιωσε μέσα του δυό ίσχυ-
ρά συναίσθηματα νά άλληλοσυγκρουών-
ται. Τό καθήκον και την συμπάθεια πρὸς
τό γοητευτικό αυτό πλάσμα...

—Επαναστάτησε στην ιδέα ότι μπορού-
σε μιά γυναίκα με τὰ θελήγητά της νά
τόν έπηρεάση τόσο... Μα δέν μπόρεσε
ν' άντιδράση γιά πολύ...

Και στο τέλος υπέκυψε...

ΜΙΑ ΜΥΣΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

—Όστόσο είχε μιά δικαιολογία γιά τη
συνειδήσι του. Δέν θεωρούσε ότι είχε
διαπράξει μιά προδοσία. Την είχε συμ-
παθήσει ειλικρινά, ναι, αυτή την όραιο
γυναίκα. Κι' ίσως - ίσως και νά την
είχε έρωτευθί... Μα ο έρωτάς του θά
χρησίμευε γιά νά άποσπάζη άπ' την
δαιμόνια Ρωσίδα κατάσκοπο τό μυ-
στικά έκείνα πού καμμιά άλλη δύναμις

δέν θάταν ίκανή νά τὰ άποκαλύψη...

—Θά κάνωμε μίαν ιερή μυστική συμ-
φωνία μεταξύ μας, έπρότεινε ο Άντρέ
Κοβέν στην Σάσα, την έπομένη της ή-
μέρας πού άπεφύγετο ή σύλληψις της.
'Εγώ θα σάς προδίδω τὰ μυστικά της ύ-
πηρεσίας μου και έσείς της δικής σας...

—Ετσι, θα έξυπηρετούμε και οί δυό τις
κυβερνήσεις μας χωρίς κόπους και κιν-
δύνους και άνενόχλητοι θα ζούμε την ό-
ραία ζωή πού άρχίσαμε από χθές υπό
τόσον αίσίους οίανούς!...

—Θαυμάσια ιδέα!;, παραδέχθηκε ή
Σάσα. Είσαθε ένας υπέροχος άνδρας...
Και γι' αυτό σάς υπόσχομαι άπόψε μιά
νέα έξαιρετική νύχτα...

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΠΛΕΚΕΤΑΙ...

Μ' αυτό τόν πρωτότυπο και άρκετά
έπικίνδυνο τρόπο άρχισε νά πλέκεται τό
εξόυλλιο τών δυό νεαρών κατασκόπων.

Βέβαιοι και οί δυό ότι έξυπηρετούσαν
άμοιβαίως τὰ συμφέροντά τους, χωρίς
νά ριψοκινδυνεύουν την ζωή τους, άρχι-
σαν μιά τρελή ζωή κραϊτάλης.

Ο θερμόαιμος Γάλλος πράκτωρ βρή-
κε στο πρόσωπο της θελητικής κόρης
τού Βορρά μιά μοναδική πληροφοριοδό-
τρια και έρωμένη... Άλλά και ή Σάσα
Μπαλιέφ άνεκάλυψε στο άτομον τού παρ'
όλιγον δημίον της έναν άνεκτήμητο συν-
εργάτη και έραστή...

—Δέν μου έχεις καμμιάν ύποψία ότι
σε άπατάω... Ότι υποκρίνομαι; ρωτούσε
συχνά ή Σάσα τόν Άντρέ, σε στιγμές
τρυφερότητας.

—Εσύ; την ρωτούσε κι' αυτός.
—Εγώ ποτέ!;, τόν διεβεβαίωνε. Μα
αν καμμιά φορά άνακαλύψω ότι μέ...
κατασκοπεύεις, δέν θα διστάσω νά σε
σκοτώσω.

—Εγώ, αν τό άνακαλύψω αυτό, θα
κάμω κάτι χειρότερο, της έλεγε χαμο-
γελώντας ο Άντρέ. Θ' άρχίσω νά σου
δίνω ψευδείς πληροφορίες, πού θα σε ο-
δηγήσουν κατ' ευθείαν στο στρατοδικείο.

—Και τώρα πές μου πόσο μ' αγαπάς;
άλλαξε θέμα ή Σάσα, ασύγκριτη τεχνί-
τρα στον έρωτα, γιατί ο αυτόν και μό-
νο έστήριζε ως τότε τήν κατσκοπευτι-
κές έπιτυχίες της.

—Όσο και την Γαλλία... Κι' έσύ;
—Περισσότερο άπ' την Ρωσία...
Οί έρωτικές έκμυστηρεύσεις των πα-
τέ δέν ήσαν άσχετες με τό επάγγελμά
τους... Πάντοτε είχαν μέσα κάποιο ύ-
παινιμο γερμάτων σημασία. Γιατί όσην
έμπιστοσύνη κι' αν είχαν άποκτήσει ο
ένας γιά τόν άλλον, ή καχυποψία δέν εί-
χε ξεριζωθεί άπ' την ψυχή τους...

ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Μιά μέρα ή Σάσα πήρε την έντολή ά-
πὸ την ύπηρεσία της νά φύγη γιά την
Ζυρίχη. Με συντριβή καρδιάς άπεχαιρέ-
τησε τόν Άντρέ.

—Δέν πιστεύω νά άργήσω νά έπιστρέ-
ψω, τού υπόσχεθηκε. Πάντως, ή άποστο-
λή μου είνε έξαιρετικά σημαντική. Καί
μόλις φτάσω εκεί, θα σου στείλω νέα
γιά νά τὰ διαβιβάσης στην ύπηρεσία
σου...

—Θά περιμένω με άγωνία ειδήσεις
σου...; ψιθύρισε συγκινημένος ο Άντρέ.
'Ήταν φανερό ότι ένας αληθινός έρω-
τικός δεσμός έκανε πιά άρρηκτα τούς δυό
αυτούς νέους ανθρώπους, οί όποιοι είχαν
θυσιάσει στον έρωτά τους τὰ συμφέρον-
τα της πατρίδας των, προδίνοντας τὰ
μυστικά της μιάς στην άλλη, με μιά
καταπληκτική άσυνειδησία...

Τό βράδυ τού χωρισμού, έγνώρισαν
κι' οί δυό μιά νέα τρελή νύχτα γλεν-
τιού. Την έπομένη, ή Σάσα άναχωρού-
σε με την ταχεία γιά την Ζυρίχη, πού
άποτελούσε την έποχή τού Μεγάλου Πο-
λέμου ούδέτερον έδαφος.

Ο ΑΝΤΡΕ ΠΡΟΔΙΔΕΤΑΙ

Πέρασαν δυό μήνες. Ή Ρωσίδα πρῶ-
κτωρ έπρόδιδε τακτικώτατα στον Γάλ-

λο κατάσκοπο τις μυστικές πληροφορίες
πού συνεχώς άντλούσε. Καί ο Άντρέ έπί-
σης...

Στις άρχές Μαρτίου τού 1918, τό
γαλλικόν γραφείον άντικατασκοπείας έ-
παιρνε από την λογοκρισία τών ταχυ-
δρομείων τού Παρισιού δυό έπιστολικά
δελτάρια, τὰ όποία έχαρακτηρίζονταν ως
«ύποπτα».

Ήσαν δυό κομψές κάρτ - ποστάλ πού
παρίσταναν μίαν άνθοδέσμη και προήρ-
χοντο άπ' την Ζυρίχη από κάποιον Ζέ-
νια Μικόφσκυ - ήταν τό ψευδώνυμον
της Σάσας Μπαλιέφ, ή όποία τις έστελ-
νε σε κάποιον Άντρέ, στην οδόν Λαμαρ-
τίνου 16.

—Τί τό ύποπτα παρουσιάζουν αυτά
τὰ δελτάρια; ρώτησε ο προϊστάμενος
τού γραφείου.

—Εστάλησαν την ίδια μέρα στον Γ-
διον παραλήπτη και τού γράφουν τὰ Γ-
δια λόγια χαιρετισμού, τού δόθηκε ή έ-
ξήγησις από έναν ύπάλληλο.

—Νά έξετασθούν άμέσως, διέταξε ο
πρωϊστάμενος.

Αυό ειδικοί ύπάλληλοι πήραν τὰ δελ-
τάρια, τὰ έφεραν κάτω από ένα φασμα-
τοσκόπιο και έρεύνησαν με προσοχή μή-
πως βρουν κάποιο ύποπτο σχήμα ή λέ-
ξι άνάμεσα στις παραστάσεις τών λου-
λουδιών.

Ή πρώτη αυτή εξέταση δέν άπέδωσε
κανένα θετικό άποτέλεσμα... Τότε οί ει-
διοί ύπάλληλοι έδάφτισαν τὰ δελτάρια
σε μιά χημική ουσία. Άλλά κατά την
δεύτερα αυτήν εξέταση, τό χαρτόνι τών
δελταρίων έφούσκωσε, άνοιξε στά δυό
και άπεκάλυψε ένα λεπτότατο φύλλο χαρ-
τιού με πολύτιμες πληροφορίες...

—Πληροφορίες κατασκόπου... έμπιστε-
τικές, πολύτιμες... Άλλά ποιός νάναι
αυτός ο Άντρέ;... Ο Άντρέ; Μά, θεέ
μου, ποιός άλλος άπ' τόν Άντρέ Κοβέν,
συνεπέρανε ο προϊστάμενος τού γραφείου
άντικατασκοπείας.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

ΕΝΟΣ ΜΥΣΤΙΚΟΥ ΔΕΣΜΟΥ

—Ένα έπείγον τηλεφώνημα τού Γαλλι-
κού έπιτελείου άνάγκαζε τόν Άντρέ
νά παρουσιασθή άμέσως στην ύπηρεσία
του.

—Πού κάθεστε τώρα; Ποιά είνε ή δι-
εύθυνσίς σας; ήταν ή πρώτη έρώτησις
πού τού υπέβαλαν.

—Οδός Λαμαρτίνου 16.
—Πάρτε αυτές τις δυό κάρτες, είνε
δικές σας, τούπαν.

Ο Άντρέ μόλις άνεγνώρισε τόν γρα-
φικό χαρακτήρα της Σάσας, έχλώριασε.
'Ήταν χαμένος.

—Και τώρα, όμολογήστε! τού είπε ά-
περίφραστα ο διευθυντής του. Ποιά είνε
αυτή ή Ζένια; Μέσα στά δελτάρια σάς
όδηγαν αυτοίς τούς δυό χάρτες τών
όχυραματικών έργων της Έλβετίας. Εί-
νε μίμψας συνεργάτης σας;

—Ναι...; ψιθύρισε δειλά ο Άντρέ, βρί-
σκοντας έτοιμη την δικαιολογία.
'Άλλά ή ύπηρεσία του δέν ήταν τόσο
άφελής ώστε νά τόν πιστέψη.

—Οφείλετε πάντως νά μάς γνωρίσε-
τε τό πραγματικό όνομα και τό ποιόν
αυτής της γυναίκας, τόν διέταξαν.

Ο Άντρέ δέν μπόρούσε νά ψευσθή.
Γιατί αν άνεκαλύπτετο τό ψέμα του, θα
έχανε άμέσως την έμπιστοσύνη της κυ-
βερνήσεώς του, θα έθεωρείτο κατάσκοπος
και θα έγνώριζε τό έδωλίο τού κατηγο-
ρουμένου, στο στρατοδικείο.

—Είνε ή Σάσα Μπαλιέφ!;, όμολόγη-
σε. Ή περίφημη Ρωσίδα κατάσκοπος.
—Και εργάζεται τώρα γιά λογαρια-
σμόν της Γαλλίας; άπόρησαν.

—Ναι... πρὸς χάριν μου. Είνε έρω-
τευμένη μαζί μου!;, ψιθύρισε ο Άντρέ.
Ο διευθυντής της ύπηρεσίας άντικα-
τασκοπείας έκάγχασε παταγωδώς...

—Ερωτευμένη έκείνη μαζί σας;... Ή
έσείς μαζί της;... Την τετραπέρατη...
Σας κατάφερε μιά χαρά, βλέπω, Άν-
τρέ... Άλλά έσείς ήσαστε ο πού έξυπνος
κι' έπιτηδεύετε πράκτωρ μας... Πώς έ-
πέσατε έτσι εύκολα στά δίχτυα της;...

Ο Άντρέ διαμαρτυρήθηκε. Έξηγήθηκε

οί άνθρωποι έν πολέμῳ

ΠΟΛΕΜΙΚΗ... ΕΞΑΡΤΥΣΙΣ

Σ τις άποσκευές ενός Πολωνού στρα-
τιώτου, πού αϊχμαλωτίσθηκε από
τους Γερμανούς βρέθη αν μιά άντιασφ-
ξιογόνος προσωπική, λίγες χειροβομ-
βίδες, μιά φωτογραφική μηχανή και
κοντά τους ένα ζευγάρι γυναικείες
ζαρτιέρες και ένα... «σουτιέν» χρώμα-
τος ρόζ. Με παρόμοια πολεμικήν έ-
ξάρτυσι δέν έχει έφοδιασθή άσφαλώς
ποτέ κανένας στρατός.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ

Ο γνωστός Γάλλος λογοτέχνης κ.
Ντιυαμέλ, υπό την ιδιότητά του ως
προέδρου τού «συλλόγου τών φίλων
τού διδύλλου» άνέλαβε μιά όραιο πρω-
τοβουλία : Φροντίζει νά όργανωθή ή
τακτική άποστολή διδύλων στους
στρατιώτες τού μετώπου. Περισσότε-
ρο κι' από ένα πακέτο τσιγάρα ο
στρατιώτης στο μέτωπο προτιμά έ-
να καλό διδύλο. Δέν πρέπει δέ νά νο-
μισθί ότι οί στρατιώτες δέν δίνουν
σημασία στά άναγνώσματα πού τούς
άποστέλλονται. Προτιμούν τὰ σοδορά
έργα. Έν πάση περιπτώσει προτι-
μούν τὰ καλογραμμένα διδύλια. Οί
στρατιώτες τού πολέμου τού 1914

προτιμούσαν τὰ άστυνομικά μυθιστο-
ρήματα.

Ο «ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ»

Ο ραδιοφωνικός σταθμός «Μπίγκ -
Μπέρτα» τών Ήνωμένων Πολιτειών,
δυνάμεις έκάτο κιλοβάτ, θα έγκαινιά-
ση προσεχώς έκπομπήσιν στην ισπανική
και πορτογαλική γλώσσα γιά την νό-
τιο Αμερική, πρὸς έξουδετέρωσιν κυ-
ρίως της προπαγάνδας πού διεξάγουν
οί Γερμανοί στά κράτη της λατινικής
Αμερικής. Είς άπάντησιν οί Γερμανοί
πρόκειται νά χρησιμοποιήσουν ως
πλωτούς ραδιοφωνικούς σταθμούς έν-
δεκα παλαιά πολεμικά, μεταξυ τών ό-
ποιων και άρκετά θωρηκτά τού 1914.
Από μνῶς και πλέον, πολλά παλαιά
Γερμανικά πολεμικά, τὰ «Σάν Άν-
τον», τὰ «Κλάιν Φούρχντ», τὰ «Ο-
σβαλντ» και τὰ «Πρίντς φόν Μπά-
μπεργκ» πού έπρόκειτο νά διαλυθούν
ως παλαιό υλικό, άνεκληθήσαν στην
ένέργεια. Άντι όμως νά έφοδιασθούν
με κανόνια, θα έφοδιασθούν με ίσχυ-
ρές κεραίες γιά νά χρησιμεύσουν στον
έπόμενο τών κυμάτων. Από τόν ά-
σύμμάτό τους θα έκπέμπεται ή ραδιο-
φωνική προπαγάνδα τού Ράιχ στις
χώρες της λατινικής Αμερικής.

και στο τέλος όμολόγησε ότι προσποιή-
θηκε τόν έρωτευμένο μαζί της γιά νά της
άποσπά μυστικά... Πάντως, δέν όμολο-
γησε ολόκληρη την αλήθεια, της όμοι-
βάίας τών δηλαδή συνεργασίας... Θα τόν
έξελάμβαναν τότε γιά πολύ άφελή. Καί
ποτέ δέν θα τόν έπίστευαν...

ΔΙΣΤΑΓΜΟΙ ΕΡΑΣΤΟΥ

Φεύγοντας από τὰ γραφεία της γαλ-
λικής άντικατασκοπείας ο Άντρέ είχε
πάρει την έντολή νά καταδώση στην ύ-
πηρεσία τού τόν τόπο διαμονής της Σά-
σας.

—Ή Σάσα Μπαλιέφ, τού έδήλωσαν,
πρέπει νά έξαφανισθή από προσώπου
γής... Είνε ή έπικινδυνώδεστερα κατά-
σκοπος γιά την Γαλλία... Καί έχετε κα-
θήκον νά βοηθήσετε με όλες σας τις
δυνάμεις στην άνακάλυψή της.

Ο Άντρέ ήταν σε δεινή θέση. Δέν ή-
ξερε τί νά κάμη. Ή φωνή της συνειδή-
σεως του τού υπηγόρευε νά ύπακούση
τεφλά στην έντολή της ύπηρεσίας του.
Τό αίσθημά του όμως υπερνικούσε κάθε
λιποψυχία...

—Όχι!;, έτραύλισε ένῷ κατευθυνόταν
στον σταθμό γιά νά πάρη τό τραίνο γιά
την Ζυρίχη. Ή Σάσα έπαψε από τόν
καιρό πού με γνώρισε νά κάνει κακό
στην πατρίδα μου... Γιατί, λοιπόν, νά
την χάσω;...

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ ΠΛΕΚΤΑΝΗΣ

Άλλά ή ύπηρεσία άντικατασκοπείας
δέν ήταν ή πρώτη φορά πού άντιμετώ-
πιζε μιά παρόμοια περίπτωση.

Ή Σάσα Μπαλιέφ κατασκόπευε τόν
Άντρέ, όσο κι' αν τού προσποιόταν την
ερωτευμένη...

Ή Σάσα Μπαλιέφ είχε γοητεύσει έως
τότε πρεσβευτές και είχε άποσπάζει μυσ-
τικά και από μέλη κυβερνήσεων άκό-
μη... και δέν θα κατάφερε έναν άπλοον
πράκτορα;

Ή Σάσα Μπαλιέφ έπρεπε, μιά κι' εί-
χε άνακαλυφθή, νά πεθάνη...

Ένας άντικατάσκοπος άκολούθησε
τόν Άντρέ στη Ζυρίχη. Εκεί, σκηνοθε-

τήθηκε μιά ολόκληρη πλεκτάνη...

Κι' ένα βράδυ πού ο Άντρέ συνώδευσε
την Σάσα σε μιά χορευτική «εσπερίδα»
τού ξενοδοχείου «Λορντ» της Ζυρίχης,
παρασιώσθηκε μπροστά τους ο άντικα-
τάσκοπος, συστήθηκε ως φίλος τού Άν-
τρέ στην Σάσα και προσεκολλήθη στην
παρέα των.

Ο Άντρέ τόν έγνώριζε, ήταν συνάδελ-
φός του. Γι' αυτό τού ήταν άδύνατον νά
τόν άποφύγη. Όστόσο ή άπρόοπτη πα-
ρουσία τού προμηνούσε πολύ δυσάρεστα
πράγματα...

Μετά τόν χορό βγήκαν μαζί έξω.
Στην όχθη της λίμνης μερικές δάρκες
προκαλούσαν τούς γενητισμένους γλεν-
τεζέδες γιά έναν ρομαντικό περίπατο κά-
τω άπ' τό σεληνόφωσ...

—Ας προτιμήσουμε την βενζινάκατο,
έπρότεινε ο άντικατάσκοπος.

Ανύπατοι, έδέχθηκαν οί δυό έρωτευ-
μένοι...

ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ

ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Μόλις ξεκίνησε ή βενζινάκατος άνε-
πτυξε μιά τρελή ταχύτητα μέσ' στην
λίμνη. Ξαφνικά, τρείς άνδρες έπρόβαλαν
μέσα από την καμπίνα τών μηχανημά-
των... Τρία περίστροφα προεταβήσαν έ-
ναντίον της Σάσας.

—Ψηλά τὰ χέρια! την διέταξαν.

Ο Άντρέ ώρμησε επάνω της νά την
υπερασπισθή.

—Άντρέ! τόν άναχαίτισε ο συνάδελ-
φός του. Προδίδεις αυτή την στιγμή την
Γαλλία;...

Ο Άντρέ ύποχώρησε. Τρείς πυροβο-
λισμοί άντήχσαν. Τὰ άσημένια νερά
της λίμνης έδέχθηκαν τό πτώμα της ώ-
ραιότερης γυναίκας κατασκόπου τού με-
γάλου πολέμου...

Την ώρα πού έπέστρεφε ή βενζινάκα-
τος στην όχθη, ένας παφλασμός άκούσθη-
κε. Ένας μούρος κύκλος σχηματίστηκε
στά νερά. Ήταν ο έρωτευμένος Άντρέ
πού αυτοκτονούσε...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

Τό «Αγρίμι»

Αίσθηματικό διήγημα

Οι έφημερίδες ανήγγειλαν το ντεμπούτο μιας καινούργιας «Μινιόν», η οποία μόλις είχε φθάσει από την χώρα των δολαρίων. Κριτικοί, καλλιτέχνες και άνθρωποι των γραμμάτων, πήραν το δρόμο που οδηγούσε προς την Όπερά-Κωμική, για να κρίνουν αυτή την καλλιτέχνη που φημιζόταν τόσο και που έως τότε ήταν άγνωστη ακόμη στο Παρίσι.

Ο Ζωρζ Μωρύ, ο κριτικός της μόδας, εκάθησε στην πολυθρόνα του, αδιάφορος, για την παράσταση που την είχε ξαναδεί άπειρες φορές.

—Ζωρζ, ψι! τον έφώναξε ένας χονδρός με γυαλιά.

Ήταν ένας συνάδελφος που τον έπλησίασε δίνοντάς του το χέρι:

—Θέλεις να σε παρουσιάσω στην καινούργια πρωταγωνίστρια; Υπέροχη, άκαπνιέ μου. Ή επιτυχία της είχε εξησφα-

λισμένη.

Ο Μωρύ στραβομουτσούνισε. Δεν έδειξε καμμιάν ιδιαίτερη περιέργεια. Αυστηρός κριτικός καθώς ήταν, δεν του άρεσε να εξοικειώνεται μ' αυτές, που μπορούσαν να γίνουν θύματά του. Ο Σαμπρέϊν ωστόσο τον τραβούσε ήδη από το μπράτσο και τον παρέσυρε μέχρι της σκηνής. Μπήκαν σ' έναν σκοτεινό και υγρό διάδρομο και σταμάτησαν μπροστά σ' ένα καμαρίνι, που είχε κερφωμένο στην πόρτα ένα άσπρο χαρτί με την επιγραφή: «Δεσποινίς Μίρζα, η καινούργια «Μινιόν»».

Μπροστά στον καθρέφτη με τα θανάσια μαλλιά της ριγμένα στους ώμους, δρισκόταν μία γυναίκα μάλλον μικροκαμωμένη με όμορφο δελουδίνο δέρμα, που, παρ' όλο που είχε μερικώς εντυθείς είχε το χνούδι ενός ωριμίου καρπού. Για έναν Παριζιάνο που γνωρίζει τα μυστήρια του καλλωπισμού φαινόταν τριάντα με τριάντα πέντε χρονών, για έναν άδαη είκοσιπέντε με είκοσι επτά.

—Κυρία, είπε ο Σαμπρέϊν, έχω την τιμήν να σας παρουσιάσω τον διακεκριμένον συνάδελφόν μου, της έφημερίδας...

Η καλλιτέχνις έγυρσε. Το βλέμμα της συνήτησε το βλέμμα του νεοφερμένου.

—Ζωρζ! έφώναξε.

—Αγρίμι!

—Φαίνεται, αγαπητέ μου, πως βρίσκεσαι μπροστά σ'ε παληά σου γνώριμη, επιθύρησε εκπληκτός ο Σαμπρέϊν. Ασφαλώς θα έχετε να μιλήσετε. Φεύ γω...

—Αγρίμι! Μίρζα! Έσ' ελ-
σαι ή μεγάλη καλλιτέχνις, έσ',
που ξαναβρίσκω με τον φωτο-
στέφανο της δόξης!

Και ενώ της έπαιρνε το χέ-
ρι, μέσα στη σιωπή της πρώ-

της εκπλήξεως, ο Ζωρζ ξανα-
γύριζε με τη φαντασία του δε-
καπέντε χρόνια πίσω, στην φοι-
τητική του ζωή. Ξανάβλεπε τη
μικρή του φίλη με τα γλυκά
γαλανά και όνειροπόλα μάτια.
Ήταν τόσο όμορφη, τόσο λε-
πτούλα, τόσο άγνη. Γελούσε
διαρκώς με το παραμικρό, έχο-
ρευε και πηδούσε σαν άγριο-
κάτσικο, και καθώς κνηγιόνα-
νε απ' το πρωί ως το βράδυ,
της έβγαλε και το παρατσού-
λι «Αγρίμι».

—Ω, οι όμορφες ώρες που πέ-
ρασαν ανεπιστρεπτή. Όταν
την έγνωρισε, μόλις ήξερε να
διαβάσει. Έγινε δάσκαλός της
και την έμαθε. Την τραβούσε
κυρίως η μουσική. Ολόκληρες
ώρες καθόταν στο πιάνο. Για-
τί εμπόλυναν ακριβώς; Κάποιο
καυγαδάκι τηλετυπίας, ή ανα-
χώρησις του Ζωρζ στις διακο-
πές και η ιδέα που της κατέ-
θηκε εκείνη να βγῇ στο θέα-
τρο. Στο γυμνασιό του φοιτη-
τού, ή φωνή ήταν αδιανή! Έ-
κλαψε πολύ για τρεις μέ-
ρες! Και νά, τώρα, που το πε-
ρωμένον τους ξαναπλησίαζε.

Η Μίρζα διηγόταν τώρα τις
πρώτες της εμφανίσεις στα θέ-
ατρα της επαρχίας, τις πρώτες
άποτυχίες της, τις απογοητεύ-
σεις της και τα χαμένα της ό-
νειρα. Έπειτα ή στιγμή της
επιτυχίας ήρθε... στην ξενι-
τεία, όπως συμβαίνει συνήθως!
Ανέφερε τις θριαμβευτικές
της επιτυχίες, τα δώρα που της
έκαναν αληθινοί ποιητές...

—Λοιπόν! Είναι όλα έτοιμα;
έφώναζε μια θυμωμένη φωνή
στον διάδρομο. Προσοχή! Ό-
λοι στη θέσι σας! Χτυπώ το
πρώτο κουδούνι.

—Φύγετε... στο διάλειμμα!,
είπε η Μίρζα.

Και ο Ζωρζ διευθύνθηκε στη
σάλα, ενώ ακούγονταν τα κου-
δούνια! Η σάλα αψώ-
θησε.

Ήταν μία επιτυχία άνευ
προηγούμενου. Η Μίρζα ετρα-
γούδησε όχι μόνο με ασύγκριτη
τέχνη, αλλά και μ' όλη της την
ψυχή. Το παραλήρημα του θαυ-
μασμού ήταν τέτοιο, που αφού
έπέταξαν τα μπουκέτα τους, οι
κυρίες ξεκάρφωσαν από το
στήθος τους τα λουλούδια και
τα πετούσαν στη σκηνή.

Ο Ζωρζ Μωρύ δεν μπορού-
σε να πιστέψει σ' αυτά του.
Πώς τα κατάφερε αυτό το μι-
κρό αγρίμι ν' αποκτήση τόσο
ταλέντο; Ωστόσο, τα μπράβ-
ο, τα ατέλειωτα χειροκροτήματα
του παραληρούντος αυτού πλή-
θους, τον άφηναν λίγο σκεπτι-
κόν και του γεννούσαν κάποια
θλίψη. Καθώς ο Ζωρζ συχνό-
ταν τη ζωή των παρασκηνίων,
θα επιθυμούσε για την Μίρζα
έντελώς ένα διαφορετικό περι-
βάλλον. Ή απροσδόκητη αυ-
τή συνάντησις ξυπνούσε μέσα
του αισθήματα που ένδιμζε ότι
είχαν πεθάνει.

Μία και μόνη φορά στη ζωή
του είχε πιστέψει ότι θα ήθε-

λύνει που ζητούσε, στη Μίρ-
ζα. Και αφού έκλαψε τη χαμέ-
νη εύτυχία του, νά, που ή τι-
χη του ξανάδινε μία καλλιτέ-
χνηδα, όπως είχε δη κι άλλες
πολλές.

Έτσι όταν η Μίρζα τον έ-
κάλεσε να συντάξουν σαν «πα-
ληοί φίλοι» με τους συναδέλ-
φους της, άρνήθηκε και μετα-
χειρίστηκε άστοχες δικαιολο-
γίες.

Έπειτα έπειδή την είδε πο-
λύ λυπημένη, ντραβηκε για τις
ψευτιές του.

—Ακουσε, είπε, η Μίρζα
δεν μπορεί να με κάμνι να ξε-
χάσω το «Αγρίμι». Θυμάσαι τις
τρελλές μας μέσες στα δάση, τα
σκαρφαλώματα, στα βράχια;
Χάθηκαν λοιπόν για πάντα ας
τοί οι καιροί; Γίνε για μία
μέρα, για μία μόνον μέρα το
«Αγρίμι». Πάμε μακριά απ' το
θέατρο, στο μεγάλο δάσος, να
δούμε τις πρώτες άχτιδες του
ήλιου, να γελάσουμε και να
τραγουδήσουμε όπως στα είκο-
σι μας χρόνια.

Η Μίρζα ενθουσιάστηκε με
την ιδέα του Ζωρζ, χτύπησε τα
χέρια της και του υποσχέθηκε
για την ερχόμενη Κυριακή:

—Θα βάλω ένα θαμνακερό
φορεμάκι, είπε και θα δια-
σκεδάσωμε τρελλά.

Από τρεις μέρες ο Ζωρζ ζού-
σε την πιρετώδη άναμνη της
Κυριακής. Ένοιωσε πως παρ'
όλη την πείρα του, παρ' όλες
τις απογοητεύσεις του, αγατού
σε τη Μίρζα, όπως αγαπούσε
τότε το «Αγρίμι».

Το Σάββατο το βράδυ, κατά
τα μεσάνυχτα, αφού έτελειωσε
τη δουλειά του, ήταν έτοιμος
να φύγη απ' την έφημερίδα
χαρούμενος, γιατί σκεπτόταν
την επομένη, όταν του έδωσαν
ένα γράμμα.

Η διεύθυνσις επρόδιδε γυ-
ναικείον χαρτακιόρα. Με την
καρδιά σφιγμένη από μια κακή
προαίσθησι που έννοιωσε, έσκι-
σε τον φάκελλο.

«Αυτούμαι πολύ, καλέ μου
φίλε, αλλά είνε αδύνατο να
συναντηθούμε. Έλαβα ένα τη-
λεγράφημα από το Λονδίνο.
Ο κόμης φτάνει αύριο και πρέ-
πει να τον περιμεινέω στο στα-
θμό. Έλατε γρήγορα ένα άτ'
αυτά τα βράδυα να με δῆτε στο
θέατρο. «Αγρίμι».

Ο κόμης φθάνει, έμουρ-
μούρισε με πικρία ο Μωρύ...
Είνε άστείο να κάνη κανείς ύ-
νεια στα σαράντα του χρόνια.

Στο σπίτι του, όταν άποσύρ-
θηκε ο καμαριέρης του και έ-
μεινε μόνος στο μεγάλο ψυχρό
δωμάτιο, κυτάχθηκε στον κα-
θρέφτη.

Γέρο—βλάκα, γεροντοπα-
λήκαρο! ψιθύρισε θλιβερά. Εί-
νε πολύ άργά για να τα ξανα-
βάλη μ' ένα αγρίμι.

Και για πρώτη φορά μπρο-
στά στον ελικορινή καθρέφτη,
επρόσεξε τότε πως είχε άπορες
τρίχες! ΜΩΡΙΣ ΓΚΑΒΣ

Σ τις δχθες του 'Αμαζονίου δλοι έγνωρι-
ζαν τον Μάλκολμ Κέρ, τον «Γιάγκη», όπως
τον έλεγαν. Και δεν υπήρχε άνθρωπος που
να μην τον εκτίμουςε. Μόνο οι γυναίκες, κά-
ποτε προφέροντας το όνομά του, χαμογε-
λούσαν ειρωνικά δήθεν, αλλά στην πραγμα-
τικότητα με μνησικακία, γιατί ο Μάλκολμ
Κέρ δεν ήθελε ούτε να τις βλέπη.

Οι παλαιότεροι θυμόνταν ότι έννέα χρο-
νια πριν ο Κέρ είχε ξαναπάει στην πατρίδα
του, στην Βόρειο Αμερική, για να παντρευ-
τή. Τους άποχαίρετσε σαν να μην επρόκει-
το να ξαναγυρίση πιά στο ποτάμι. Άλλά
μετά έξη μήνες ξανάβρε μόνος του. Το κορί-
τσι είχε παντρευτή έναν άλλον, κουρασμένο
από την ατέλειωτη άναμνη. Είχε βαρεθεί,
βλέπετε, να τον περιμεινέ...

Ο Μάλκολμ Κέρ δεν έδωσε περισσότερες
έξηγησις σ' αυτούς που τον ρωτούσαν. Έ-
χτισε πάλι την καλύβα του στην πιο έρη-
μική περιφέρεια της δχθης και οι φίλοι του
από το Μανσός και το 'Ομπίντος τον έδλε-
παν τώρα σπανιότατα. Μία μέρα έμσθαν
πως είχε μεταφερθή ακόμη βορεινότερα, προς
το Πουρούς.

Έρημο όλες τις εποχές του χρόνου, το μέρος εκεί-
νο γινόταν τελείως άπρόσιτο κατά την περίοδο των
δροχών. Το μοναχικό ξύλινο σπίτι, στημένο επάνω
στούς πασσάλους που το προστάτευαν απ' τις πλημ-
μύρες, ήταν το βασίλειο του Μάλκολμ Κέρ.

Κατά τις σπάνιες στιγμές που επιθυμούσε λίγη
συντροφιά, έρχονταν και τον έβρισκαν ο Γιάσ και ο
Λουίς, δυο μιγάδες που ζούσαν με τις οικογένειές
τους σε μία καλύβα, όχι πολύ μακριά από το ποτάμι.
Αυτοί οι 'Ινδοί είχαν περισσότερη έπαφή με το πο-
τάμι παρὰ με τους λευκούς ανθρώπους, ώστε και ο
Κέρ, παρὰ με τους λευκούς ανθρώπους, ώστε και ο

Κατά τις σπάνιες στιγμές που επιθυμούσε λίγη
συντροφιά, έρχονταν και τον έβρισκαν ο Γιάσ και ο
Λουίς, δυο μιγάδες που ζούσαν με τις οικογένειές
τους σε μία καλύβα, όχι πολύ μακριά από το ποτάμι.
Αυτοί οι 'Ινδοί είχαν περισσότερη έπαφή με το πο-
τάμι παρὰ με τους λευκούς ανθρώπους, ώστε και ο
Κέρ, παρὰ με τους λευκούς ανθρώπους, ώστε και ο

Έκείνη την ήμερα ή βροχή έσταμάτησε κατά τις
τέσσερις το απόγευμα και ο Κέρ έβγηκε από το σπίτι
για να ιδῇ ως που είχαν ανέβει τα νερά. Ή στάθμη
του ποταμού είχε ύψωθή περισσότερο από μισό μέ-
τρο κατά τις τρεις τελευταίες ήμερες. Τα λασπωμέ-
να νερά έσερναν μαζί τους καλάμια, κλάδους και ρί-
ζες δέντρων. Ή δχθη, κάτω απ' τα πόδια του Κέρ,
ήταν νοτερή και γλοιώδης.

Έτοιμαζόταν να επιστρέψη στο σπίτι του, όταν
στη στροφή του ποταμού, πολύ ψηλά προς βορράν, έ-
φάνηκε ένας στολίσκος από πιρόγες. Έίρεχαν όρη-
μικά επάνω στο ρεύμα, οδηγούμενες από τα κουπιά,
και είχαν κατευθυνσι προς το σπίτι του.

Από τον τρόπο κατά τον όποιον έχρησιμοποιούντο
τα κουπιά, ο Κέρ έκατάλαβε ότι δεν επρόκειτο για
τους 'Ινδούς του, για τους φίλους του. Κι' ένα κύμα
έχθρας τον έπλημύρισε γι' αυτούς
τους άγνωστους που έρχονταν να
του 'αράξουν την ήσυχία. Ποιοι ή-
σαν και τί ζητούσαν σ' αυτό το
μέρος, όπου αυτός κυριαρχούσε ά-
πόλυτα; Με ποιο δικαίωμα έ-
πλησίαζαν στο σπίτι του και γι-
ατί έκαναν την τρέλλα να ταξιδεύ-
ουν στην άρχή της περιόδου των
δροχών;

Αρπάξε την πλώ-
ρη της πρώτης πι-
ρόγας που ήθε να
στάθι μπροστά του
και ζαρώνοντας τα
φρύδια, εκάρφωσε το
βλέμμα του σε μι-
α λευκή γυναίκα που
ήταν μέσα μωσκε-
μένη ως τα κόκκα-
λα. Ή άστρη μπλου-
ζα της ήταν κολλη-
μένη στις πλάτες
και στο στήθος κι'
έπαιρνε μιάν έλαφρή
ρόδινη απόχρωσι, ά-
πό τη σάρκα της. Ή
γυναίκα εκύττωε τον
Κέρ μ' ένα βλέμμα
σχυστό.

—Ο άντρας μου, είπε άγγλικά, είνε άρ-
ρωστος βαρεία. Είνε εύκολο να δρούμε έναν
γιατρό.

—Όχι, άπήντησε ο Κέρ. Τον έπειράξαν
οι θερμές.

Ή γυναίκα έδειξε έναν άνθρωπο που ή-
ταν ξαπλωμένος στο δάθος της πιρόγας,
σκελετωμένος και γερασμένο. Θα μπορούσε
να ήταν πατέρας της.

—Έπρεπε να τον φέρω στην ξηρά, κα-
ταλαβαίνετε; Ή ζωή στο ποτάμι είχε καταν-
τήσει άνυπόφορη. Άν έμέναμε μία μέρα ά-
κόμη, δεν θα μπορούσε ν' άνδξξη. Δεν έχετε
κανένα μέρος στεγασμένο να μείνωμε; Μπο-
ρώ να πληρώσω.

Ή φωνή της ήταν στριγγιά, διαπερα-
στική.

Τότε ο Κέρ έντράπηκε τον εαυτό του.

—Δεν είνε ανάγκη να πληρώσετε, είπε.
Έλατε και θα κάμω δτι μπορώ. Ξεφορτώ-
στε τις πιρόγες, γιατί από μία στιγμή στην
έλλη μπορεί να βρέξη. Άν έχετε στεγνά ρούχα,
πρέπει ν' αλλάξετε, προτού σας πιάσουν κι' εσάς
οι θερμές.

Κανείς από τους κωπηλάτες δεν κουνήθηκε. Ή γυ-
ναίκα σηκώθηκε μονοκόμματη, σαν ζυλισμένη, και ο
Κέρ άναγκάστηκε να την βοηθήση για να βγῇ απ' τη
βάρκα.

—Τον άντρα σας τον άναλαβάνω εγώ, είπε μετά,
σκύδοντας για να σηκώση τον άρρωστο. Πήτε στους
άνθρώπους σας να ξεφορτώσουν.

Μόνη στον κόσμο

Σ τα μισά του άνηφορικού δρόμου, προς το σπίτι, έ-
κείνη τον επρόσθεσε κι' έδίδισε δίπλα του, σαν ύ-
πνοβάτις! Ο Κέρ έμπηκε στο σπίτι κρατώντας τον

άντρα της στην άγκα-
λιά και τον εξάπλωσε σ'
ένα πρόχειρο κρεβάτι,
πτο μεγαλύτερο δωμάτιο.
Μετά έστειλε τον Λουίς
στο ποτάμι για να φρον-
ίση για τους κωπηλάτες
και τα πράγματα.

—Πρέπει ν' αλλάξετε
ρούχα, έπανέλαβε στη
γυναίκα. Εγώ θα περι-

ποιηθώ τον άντρα σας. Πίσω απ' αυτό το παραπέτα-
σμα είνε μία κρεβατοκάμαρα. Μπορείτε ν' αλλάξετε
έκει μέσα.

Έκείνη εκούνησε θλιβερά το κεφάλι κι' εκάθησε
στην άκρη του κρεβατιού.

—Δεν έχω κανένα ρούχο στεγνό, είπε. Άλλά δεν
πειράζει.

Με άδέξιες κινήσεις, επροσπάθησε να βοηθήση τον
Κέρ ενώ έγδυσε τον άρρωστο και τον έτύλιγε με στε-
γνά σεντόνια. Το σκελετωμένο κορμί του άνδρος ήταν
παγωμένο, αλλά το μέτωπό του έκαιγε. Ο Κέρ τον έ-
τύλιξε με ζεστές κουβέρτες και τοξχυσε στο
στάμα μερικές κουταλιές ρούμι. Ήταν όλοφά-
νερο πιά, ότι ο άρρωστος δεν έπρεπε να περι-
μένη καμμία βοήθεια από τους ανθρώπους. Μό-
νο ο Θεός μπορούσε να τον σώση.

Από την κουζίνα ξεπρόβδαν η Άννα, ή γυ-
ναίκα του Γιάσ, κι' εκάρφωσε με περιέργεια
το βλέμμα της επάνω στη λευκή.

—Βρες κανένα ρούχο στεγνό γι' αυτήν την
κυρία, την επρόσταξε ο Κέρ με άποτομη φωνή.
Συνόδεψε την μέσα και βοήθησε την ν' αλλάξη.

Υπάκουη, ή γυναίκα άκολούθησε την Άννα.
Εκείνη τη στιγμή έμπηκε ο Λουίς.

—Τί συμβαίνει πάλι; έρώτησε θυμωμένος ο
Κέρ.

—Οι πιρόγες έφυγαν. Ένας από τους
κωπηλάτες μου έφώναξε απ' το ποτάμι
ότι αυτοί οι λευκοί είνε σατανάδες ή
τρέλλοι και ότι δεν δένουν πιά να μεί-
νουν στην ύπηρεσία τους. Όταν έφθα-
σα, είχαν άπομακρυνθή απ' την δχθη και
άκολουθούσαν το ρεύμα.

—Έπληραν μαζί
τους και τα πράγ-
ματα;

—Ναί, δλα.

Ο Κέρ άγανάκτη-
σε, αλλά ήταν άδύ-
νατο να τους κατα-
λώση. Κατά την
περίοδο των δροχών
δεν είχε κωπηλάτες
στη διάθεσί του. Ο-

ΕΡΩΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΠΙΣΤΗΜΑΤΙΚΗ ΒΟΥΒΕΛΛΑ

ΤΗΣ Φ. ΜΠΑΡΚΛΕΪ

'Από πού έρχόμαστε;

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΡΙΘΜΕΙ ΣΩΗ 200.000 ΕΤΩΝ ΕΠΑΝΩ ΣΤΗ ΓΗ! — ΠΩΣ ΕΞΕΧΩΡΙΣΕ ΑΠΟ ΤΑ ΑΛΛΑ ΣΩΑ — ΑΠΛΟΥΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ Η ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕ ΤΑ ΠΡΩΤΟΖΩΑ. — Ο ΑΔΑΜ ΤΗΣ ΣΩΗΣ.

Ο άνθρωπος μοιάζει λιγάκι με τον τυφλοπόντικα. Κλείνεται μέσα στη φωλιά που έφτιαξε ο ίδιος ή την βρήκε φτιαγμένη από τους προγόνους του, περιορίζει τον όριζόντά του μέσα στους τέσσερις τοίχους της, φράσσει προσεκτικά κάθε τρύπα που μπορεί να υπάρχει στο ταβάνι ή στο πάτωμα και δεν νοιάζεται πια για τίποτα άλλο. Οι ημέρες κυλούν ή μία έπειτα από την άλλη, οι μήνες περνούν και τα χρόνια διαβαίνουν...

Ο άνθρωπος-τυφλοπόντικας, άμα κλεισθή καλά στη φωλιά του, δεν γυρίζει πια ούτε εμπρός ούτε πίσω.

Και πώς, άλλωστε, θα μπορούσε να το κάνει; Το μέλλον παραμένει πάντα το αόριστο άγνωστο, το μεγάλο έρωτηματικό, στο οποίο ούτε το μυαλό, ούτε η φαντασία του ανθρώπου μπόρεσαν να δώσουν ποτέ μια σωστή απάντηση. «Όσο για το παρελθόν, είναι το χάος των αιώνων και των χιλιετηρίδων, πούνό άριθμός τους ήταν και παραμένει πάντοτε άγνωστος».

Η ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

Πραγματικά, τότε πρωτοεμφανίστηκε ή ζωή του ανθρώπου επάνω στη γή;

Οι σύγχρονοι γεωλόγοι την ανεβάζουν στην τεταρτογενή περίοδο και άλλοι στην τριτογενή. Στην περίπτωση αυτήν, ο άνθρωπος έχει ζωή τολάχιστον διακοσίων χιλιάδων ετών επάνω στον πλανήτη μας. «Αν ή άριθμησις εξακολουθούσε συνεχώς και αδιάκοπη, τό έτος πού άρχισε θά ήταν τό 2029401». «Αλλά, αν ή ζωή του ανθρώπου επάνω στη γή άρχίζει από τόσο μακριά, ή Ιστορία του μόλις άριθμεί μία ζωή 15 ή τό πολύ 20.000 έτών. Γιατί, πραγματικά, από την πρώτη στιγμή της εμφανίσεώς του επάνω στη γή, έπέρασαν περισσότερα από 150.000 χρόνια, έως ότου άρθώση την πρώτη λέξη, πού άνιξε άμέσως ένα πελώριο δάσος μεταξυ αυτού και των άλλων ζώων».

Από τη στιγμή που έφαινε τη γλώσσα, ο άνθρωπος έξεφυγε πια από την κατηγορία των άλλων ζώων, άπετέλεσε μιάν ιδιαίτερη κατηγορία, ένα ξεχωριστό κόσμο, πού έπήγαινε διαρκώς τελειοποιούμενος και εξέλισσόμενος.

Η γλώσσα δεν του έδωσε

μόνο την ικανότητα να συνεννοηται με τους όμοιους του, αλλά και να συσσωρεύει τις γνώσεις του και να τις αφήνει στην πολυτιμή κληρονομία στους απογόνους του, γιατί, έπειτα από την άνακάλυψη της γλώσσας, βρήκε με τον καιρό και τα αντίστοιχα σύμβολα, τη γραφή δηλαδή, για να άποτυπώνει τις σκέψεις, την πείρα και τα άποτελέσματα των παρατηρήσεων ή των στοχασμών του.

«Όστόσο, παρ' όλα τα έγγραφα μνημεία, πού άφησε ο άνθρωπος, σέ κανένα άπ' αυτά δεν κάνει λόγο για την προέλευσή του, κατά έναν τρόπο σαφή και σταθερό. Από τότε πού ο άνθρωπος άρχισε να σκέπτεται, δεν έκανε παρά υποθέσεις για τό παρελθόν του. Κάθε γενιά πού έρχότανε σ'όν κόσμο έμάθαινε από την προηγούμενη ότι προϋπήρξαν και πολλές άλλες. Αλλά πόσες; Και από πότες; Πώς εμφανίστηκε ή

πρώτη; Έξεφύτρωσε μέσα άπό τό έδαφος, όπως ξεφυτρώνει ένα φυτό ή ύπήρξε άποτέλεσμα θαυμασίας τελειοποιήσεως και εξέλιξεως;

Η επιστήμη από αιώνας άγωνίζεται να δώσει μιάν απάντηση στα έρωτήματα αυτά.

ΕΝΑΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Παλαιότερα, έπιστεύετο ότι κάθε είδος εμφανίστηκε όπως είναι σήμερα επάνω στη γή: Τά θλαστικά, τά σπονδυλωτά, τά ψάρια, τά πουλιά, τά έρρετα, ο άνθρωπος...

«Αλλά» οι άνακαλύψεις της παλαιοντολογίας άπέδειξαν τελώς έσφαλμένη αυτή την θεωρία.

Ο άνθρωπος, έπειτα από πολλούς διασταγμούς και άμφιταλαντεύσεις, άναγκάστηκε να άναγνωρίσει την άμή και άρχισε ή των στοχασμών του.

Στη βάση του γενεαλογικού του δένδρου, υπάρχει ο περιγελος της σημερινής υπάρξεώς του, ο πίθηκος.

Αυτό όμως δεν σημαίνει καθόλου ότι ο άνθρωπος κατάγεται από τον πίθηκο. Ο πίθηκος είναι απλώς ο πλησιέστερος και άς μ'ήν διαστάσουμε να τό πούμε, ο στενότερος συγγενής του. Πίσω από τον πίθηκο, ά-

πλώνεται μία άτελείωτη σειρά περισσότερων μακρινών προγόνων, πού χάνεται μέσα στο δάσος των χρόνων.

Ο άνθρωπος δεν είναι παρά ένας σταθμός στην μακρινή αυτήν και συνεχή εξέλιξη της ζωής επάνω στη γή και ίσως δεν είναι ο τελευταίος. Μεταξύ του πρωτόζωου πού έμφα- νίστηκε επάνω στη γή και πού ήταν πιά άτελές και από τό άτελέστερο σκουληράκι πού γνωρίζουμε σήμερα, και του σημερινού ανθρώπου, υπάρχει τόση συγγένεια, όση και μεταξύ των άπογόνων μιάς οικογενείας πού έχει διασκορπισθή από αιώνας και πού ένας της κλάδος βρίσκεται στην Αφρική, άλλος στην Ασία και άλλος στην Αμερική.

Οι διάφοροι αυτοί κλάδοι δεν γνωρίζονται μεταξύ τους και ίσως δεν έχουν πιά κανένα και νό χαρακτηριστικό.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο πρώτος άνθρωπος — ο Αδάμ της γής — δεν διέφερε ουσιαστικά από τα ζώα πού τον περιέβαλλαν. Είχε την ίδια περίπου έξωτερική εμφάνιση με αυτά, τον ίδιο τρόπο ζωής, τις ίδιες συνήθειες. Έξέβαλλε άγριες κραυγές, έσκότωνε τα κατώτερα άπ' αυτόν ζώα για να συντηρηθή και ήμύνετο εναντίον των μεγαλύτερων, γιατί άπειχε πολύ άόμνη από την εποχή πού εξέλιχθη σε πραγματικών κυρίαρχων της ζωής. Η συνήθειά του να σκέπτεται, τον άπεμάρυνε σιγά-σιγά από τα άλλα ζώα, έπέδρασε με τον καιρό στην έξωτερική του διαμόρφωση και του έδωσε τα μέσα για να επιβληθή επί των ζώων πού τον περιεστοίχιζαν.

Δεν άποτελεί καμμιάν άντρο πη τό να άναγνωρίζουμε και να διακηρύττουμε την ταπεινότητα της καταγωγής μας.

«Αλλά» ο άνθρωπος θέλει να είναι πάντα περήφανος για την καταγωγή του. Και σ'είς σημερινές κοινωνίες μας, οι περισσότεροι από εκείνους πού κατορθώνουν να άνεβούν πολύ ψηλά, άρχίζοντας από χαμηλά, έρχονται άμέσως όλο τους τό παρελθόν, ύψώνουν έναν άνυπέρβλητο φραγμό μεταξύ αυτού και της σημερινής ζωής τους και προσπαθούν να πείσουν τον έαυτό τους και τους άλλους ότι ήταν πάντα εκείνοι πού είναι σήμερα. Άνθρώπινες άδυναμίες, πού και ο μικρότερος άνεμος της λογικής άρπεί για να τις σαρώσει.

Η ζωή δεν άρχισε από τό μηδέν. Άρχισε από «κάτι». Και τό «κάτι» αυτό είναι εκείνο πού εξέλισσεται και τελειοποιείται διαρκώς και του οποίου ή πρόοδος δεν πρόκειται να σταματήσει ποτέ.

Γ. ΛΕΟΝΤΗΣ

12ov

Συγχρόνως έτρεξε και έπήρε θέσι πίσω από την πόρτα. Τη στιγμή λοιπόν πού ο ψευδοϋπηρέτης έμπαινε μέσα στο δωμάτιο, τον έπιασε από τό λαιμό και ο άτυχής Έρμαν Σουλτζμπεργκ δεν έπρόφθασε να βγάλη ούτε λέξη από τό στόμα του.

«Άνθρωπέ μου, είπε ο Φλαμανδός, δ- λω έτελείωσαν τώρα. Δεν θα μπορέσης να έτοιμάσης κανένα άλλο αίματηρό λουτρό για τον κύριό σου, γιατί πρόκειται να πεθάνης».

Ο Έρμαν είδε ίδη τη Βοίνα επάνω στο ντιβάνι και την είχε νομίσει για νεκρή.

Ο τρόμος τον κατέλαβε. Ένωσε τα χέρια του σε σημείο ίκεσίας, ζητώντας χάρη.

«Έκαμες έσ'υ χάρι στους άλλους; έ- ρώτησε ο ύποκόμης».

Ευπατρίδα μου, έμνηθύρισε με κόπο ο γέρος, δεν μού μένουν παρά μερικές ημέρες άκόμη να ζήσω... Δεν θα ώφελο- σε σε τίποτα ο θάνατός μου... Θα σ'ας πω όλα τα έγκλημάτά μου... Θα σ'ας πω πού βρίσκεται ο πρίγκιψ και πώς μπο- ρείτε να τον έκδικήσετε, αν αυτή είναι ή έπιθυμία σας...

Πού βρίσκεται, λοιπόν, ο Τάταρος; —Κάτω στο ύπόγειο, στην αίθουσα του λουτρού... Τό ξέρω καλά ότι είμαι ένοχος, αλλά και σεις δεν έξερετε ότι ή- μουν σκλάβος του και ότι είχε δικαίωμα ζωής και θανάτου επάνω μου...

—Δεν έχω τώρα τον καιρό να σε ά- κούσω, είπε ο Φλαμανδός.

Και, λέγοντας αυτά, έβγαλε ένα φί- μωτρο από την τσέπη του και έφίμωσε με αυτό τό στόμα του γέροντος.

Έπειτα έκατέβασε ένα από τα παρα- πετάσματα τό παραθύρου και έδεσε με αυτό σφιχτά τα πόδια και τα χέρια του γέροντος, τον όποιον έτοποθέτησε στο γ- γίο ντιβάνι όπου βρισκόταν και ή Βοίνα.

Έτρεξε κατόπιν και έφερε τον Ραούλ, πού, όπως είδαμε έπείριμενε άπ' έξω, μέ- σα στο μέγαρο.

Τον ώδήγησε τότε μέσα στην αίθουσα και άφήρεσε τό φίμωτρο από τό στόμα του Έρμαν.

Μίλησε τώρα, είπε. Πώς θα φθάσω- με ως εκεί πού βρίσκεται τώρα ο Τά- ταρος;

—Καλοί μου άρχοντες, είπε ο γέρον, μην ξεχνάτε ότι εγώ ήμουν τό όργανο αυτού του ανθρώπου και τίποτε περισ- σότερο... Άν μού χαρίσετε τη ζωή, θα σ'ας πω έναν τρόπο έκδικήσεως, πού πο- τέ δεν θα μπορούσατε να τον φαντα- σθήτε...

—Καλά, μίλησε, έκαμε ο Φλαμανδός.

—Ο πρίγκιψ είναι στο μπάνιο του, εί- πε ο Έρμαν. Αύτη τη στιγμή παίρνει τό λουτρό του μέσα σε αίμα ζώου, όπως συνήθιζε να κάνει πάντα, προτού να λου- σθή μέσα σε ανθρώπινο αίμα. Από τό λουτρό αυτό δεν μπορεί να βγί χωρίς έ- μένα».

—Γιατί;

—Γιατί του έχω άνοιξει μία φλέβα, σε τρόπο πού να έπέρχεται έπικοινωνία μεταξύ του καθαρού και του μολυσμένου αίματος. Χωρίς έμένα θα πεθάνη μέσα

στο λουτρό του...

—Καλά, έκαμε ο Φλαμανδός. Ραούλ, λύσε του τα πόδια, για να μπορέση να μάς δηγήσ'η...

Ο Έρμαν έδάδιζε πρώτος. Ο Φλα- μανδός και ο Ραούλ έρχόντανε κατόπιν.

Εκατέβηκαν έτσι στο ύπόγειο και έμ- πήκαν μέσα στην αίθουσα του λουτρού.

Ο Τάταρος πού βρισκότανε πράγμα- τι μέσα στο λουτρό του έξεπλάγη μόλις είδε ότι ο Έρμαν δεν έρχόταν μόνος.

«Έρμαν, έρώτησε, ποιοι είναι οι άν- θρωποι αυτοί και τί μάς θέλουν;

—Κύριε, άπήντησε ο δούλος, δεν ξέ- ρω ποιοι είναι, ξέρω μόνον ότι έρχονται για να μάς δικάσουν. Έπέσαμε σε πα- γίδα... Η πριγκίπισσα Βοίνα είναι άναί- σθητη και δεν μπορεί να μάς βοηθήση...

—Αθλίε! έφώναξε ο Τάταρος. Με έ- πρόδωκαν, λοιπόν».

—Κύριε, ή ζωή είναι ένα πολύτιμο πρά- γμα, άπήντησε ο Έρμαν και σεις τό ξέ- ρετε καλύτερα από μένα.

Ο Φλαμανδός έπροχώρησε κατά ένα δ'ημα.

—Πρίγκιψ Τρεπάτσκι, είπε, όταν συμ- δαίνει οι δικαστοί να είναι διεφθαρμέ- νοι και οι άνθρωποι της έξουσίας να μην τολμούν να τιμαρτήσουν, ο Θεός έπιτρέ- πει κάποτε σε μερικούς ανθρώπους να συνιστούν μόνοι τους δικαστήριο και να καταδικάζουν έναν κακούργο. Αυτό έκά- μαμε ο νεαρός ευπατρίδης και εγώ. Σ'ας έδικάσαμε και σ'ας καταδικάσαμε. Πρίγ- κηψ, θα πεθάνης από τό ίδιο αυτό χέ- ρι, πού επί τόσο καιρό σε έσυμπρέτησε στα έγκλημάτά σου.

Λέγοντας αυτά, ο Φλαμανδός έκαμε έ- να νεύμα στον Έρμαν.

Εκείνος έπλησίασε τότε και έσήκωσε τό χέρι του Τάταρου, στο όποιον είχε κάμει ένα μικρό άνοιγμα, για να τρέχη τό άκάθαρτο αίμα. Βγάζοντας ένα νυστέ- ρι από την τσέπη του, έμεγάλωσε αυτή την πληγή και της έδωκε μήκος πέντε δα- κτύλων.

Έπειτα έκαμε τό ίδιο και στο άλλο χέρι.

Ο Τάταρος άφήκε μιά τρομακτική κραυγή, αλλά, παρ' όλες τις προσπά-θειες πού κατέβαλε, δεν κατώρθωσε ν' ά- ποτινάξη τη νάρκη, πού είχε άπλωθή έ- πάνω στα μέλη του.

Έπειτα ο Έρμαν έπίεσε ένα κουμπί και άμέσως τό λουτρό άδειάσε από όλο τό αίμα πού περιείχε.

Θελήσατε να κάμετε λουτρά μέσα σε ανθρώπινο αίμα, είπε ο ύποκόμης ντε Μωρούα. Κολυμβήστε τώρα μέσα στο δι- κό σας.

Πραγματικά, τό λουτρό είχε άρχισει σιγά- σιγά να γεμίζει από τό αίμα, πού έτρεχε άφθονά από τις φλέβες του Τάταρου.

Ο Ραούλ, κάτοχος από τη συγκίνη- σί του, δεν μπορούσε να άποσπάση τό βλέμμα του από τό φρικιαστικό αυτό θέαμα.

Ο Τάταρος έμούγκριζε και κατέβα- λε άπεγνωσμένες προσπάθειες για ν' ά- ναστηκωθή.

Αλλά τό σώμα του είχε πάρει τώρα την ακινησία του πτώματος και τό αίμα έτρεχε πάντα. Αλλά δεν ήταν πιά κόκ-κινο όπως πρίν. Είχε σιγά- σιγά πάρει ένα σκούρο χρώμα, πού νινόταν δλοένα και πιά μελανό.

Λίγο, κανένας πιά ήχος δεν έβγαί-νε από τό στόμα του. Τα μάτια του έκλείσθηκαν και τό κεφάλι του έγειρε βα- ρύ επάνω στον άμο του.

—Έτελείωσε, είπε ο Έρμαν.

—Αν μιλής για τον Τάταρο, αυτό είναι σωστό, είπε ο Φλαμανδός. Αλλά ή έκδικήσις μας δεν έτελείωσε άκόμη.

Ο Έρμαν τον έκύτταζε τρομαγμένος.

—Σου είπα ότι θα σου έχωριζα τη ζωή, έσυνέχισε ο Φλαμανδός, δεν σου εί-πα όμως ότι θα έμενες άτιμώρητος.

Και με τό σιδηρένιο χέρι του τον έ- πιασε από τό λαιμό και τον άνάγκασε να γονατίση.

Ο Φλαμανδός έσφιγγε πάντα και ο Έρμαν, πού ένοιωσε την άναπνοή του να πνίγεται, ένοιζε τό στόμα του και άφησε τη γλώσσα του να κρεμασθή έξω.

Εκείνο πού έπηκολούθησε έγινε με την ταχύτητα άστραπής.

Ο Φλαμανδός κατέφερε με δύναμη τό έγχειρίδιό του και έκοψε τη γλώσσα αυ- τή, πού έπεσε άμέσως κάτω.

—Ποτέ πιά δεν θα μπορέσης να διη- γηθής την τραγική ιστορία του κυρίου σου, έφώναξε ο ύποκόμης ντε Μωρούα, ενώ ο Έρμαν έσφάδαζε από τους πόν-τους και έξερνούσε γουλιές αίματος.

—Και τώρα ή σειρά της Βοίνας, έκα- με ο Φλαμανδός, πιάνοντας τον Ραούλ από τό χέρι.

Τον παρέσυρε τότε μέσα από τους σκοτεινούς διαδρόμους του μεγάρου και τον ώδήγησε και πάλι στο μικρό σαλό- νι, όπου είχαν άφήσει την Βοίνα.

Η άδελφή του πρίγκιψ Τρεπάτσκι είχε πέσει στον λήθαργο εκείνο, στον ό- ποιον είχε βρεθή άλλοτε και ο Ραούλ.

Δεν μπορούσε να κάμη καμμιά κίνη-σι, ούτε να άρθώση λέξη.

Αισθανότανε όμως τα πάντα.

Είχε άκούσει τον Έρμαν να προδίδη τον κύριο του και είχε αντίληφθ' ότι δεν έπρεπε να περιμένη κανένα οίκτο από τους άνθρώπους αυτούς.

Αν τούλάχιστον ή καλλονή της, για την όποια ήτανε τόσο περήφανη, τους έγοήτευε;

Η Βοίνα, κάνοντας τις σκέψεις αυτές, έπέρασε μιά ώρα πραγματικής άγωνίας. Τέλος άντελήφθη τα δ'ηματά του Φλα-μανδού και του Ραούλ πού έπλησίαζαν.

Η σειρά της είχε έλθει λοιπόν. Πραγματικά, ο Φλαμανδός έπλησίασε και της είπε:

—Κύριε, ο συνένόχός σας έπλήρωσε τα έγκλημάτά του. Τό όργανο των έγ- κλημάτων σας, ο άπαίσιος Έρμαν έξε-τισε και αυτός τό χρέος του. Τού έχά- ρισα τη ζωή, αλλά τό έκοφα τη γλώσ-σα. Έτσι θα παραμείνη έφεςής στο πε- ριβάριο της ζωής και θα γίνη ο περίγε- λως του κόσμου. Η σειρά σας ήλθε τώ-ρα. Πρέπει και σεις να πληρώσετε. Αλ- λ'α μην φοβήσθε! Δεν πρόκειται να σ'ας σκοτώσουμε. Ένας άνδρας δεν πρέπει να χύνη ποτέ τό αίμα μιάς γυναίκας.

Όταν όμως συναντή κανείς μιά έχι- δνα στο δρόμο του, μπορεί να της χα-ρίση τη ζωή, αλλά έχει υποχρέωση να την καταστήση άκίνδυνη για τό μέλλον.

»Τό όπλον πού διαθέτετε είναι ή καλ- λονή σας. Αυτό τό όπλον όμως δεν θα τό έχετε στο μέλλον. Την καλλονή σας, για την όποια ήσαστε τόσο υπερήφανη, θα την χάσετε για πάντα...»

Και ή Βοίνα, ακίνητη και άπολιθωμέ-νη από τον τρόμο της, ένοιωσε τότε να της βάσουν επάνω στο πρόσωπό της μιά τρομερή μάσκα, πού έπρόκειτο να κατα- φάγη σιγά- σιγά τις σάρκες της, να γε- μίση από πληγές τα χείλη της και να άμαυρώση την λάμψη των ωραίων μα-τιών της.

—Τώρα, είπε ο Φλαμανδός, κανείς πιά δεν θα σ'ας άκολουθήση για να τον ώδηγήσετε στην παγίδα.

Πραγματικά, ή μάσκα πού είχε έφαρ- μόσει στο πρόσωπό της ήτανε έμποτι- σμένη σε διτρίδι.

Μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα, τό πρόσωπο της Βοίνας πού ως πρίν άκτι-

νοβόλουσε από μορφοβία, είχε γίνει είδε-
χθες και αποκρουστικό.

Όταν ο Φλαμανδός αφήρεσε τη μά-
σκα, ο Ραούλ άφησε μία κραυγή φρί-
κης.

—Θεέ μου! Έκαμε. Τί άπαισιο θέα-
μα!

—Η έκδίκησής σας είχε πλήρη, είπε
ο Φλαμανδός. Άς φύγουμε τώρα.

—Πού θα πάμε; έρώτησε ο Ραούλ.

—Θα πάμε πρώτα να πάρουμε την Σε-
σίλ και σε μία ώρα θα έχουμε φύγει από
το Παρίσι.

Λίγα λεπτά αργότερα, έβγαιναν και
οι δύο από το καταραμένο αυτό σπίτι,
μέσα στο οποίο τόσο φρικιαστικά εγκλή-
ματα είχαν διαπραχθεί ως τότε.

Διέσχισαν τρέχοντας τον κήπο, ακολου-
θσαν το μικρό δρομάκι, που περνούσε
από το πίσω μέρος του σπιτιού των
και σε λίγο έφθασαν στην πλατεία του
Άγιου Λουδοβίκου.

Το άμαξι ήταν έτοιμο και έπεριμενε
σε μία γωνιά.

—Πηγαίνετε να φέρετε την Σεσίλ, εί-
πε ο υποκόμης ντε Μωρουά.

Ο Ραούλ άπεμακρύνθη για μερικές
στιγμές και έγύρισε σε λίγο, συνοδευό-
μενος και από τη Σεσίλ.

—Ανεβήτε, είπε ο Φλαμανδός και άς
φεύγαμε!

—Αλλά... ο πατέρας μου... έκαμε ή
νέα.

—Θά έλθω να μάς βρῆ, άπήντησε ο
Ραούλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13ο

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΣΕΣΙΛ

Κατά το μεσημέρι της άλλης ημέρας,
το άμαξι που έφερε τον υποκόμη ντε
Μωρουά, τον Ραούλ ντε Γκοντράν και την
Σεσίλ Ρομπέρ, έβγαине από τα σύνορα
της Γαλλίας.

Είχαν διατρέξει όλο αυτό το διάστη-
μα, χωρίς να σταματήσουν καθόλου σχε-
δόν.

Ο Φλαμανδός, μόλις έδῶγκαν από το
Παρίσι, διέταξε να σταματήσει το άμα-
ξι στο πρώτο πανδοχείο που συνήντησαν
στο δρόμο και από εκεί έστειλε έναν ιπ-
πέα, ο οποίος προεπορεύθη και παρήγ-
γειλε σε όλα τα πανδοχεία που βρίσκον-
τανε στην όδο της Φλάνδρας να έχουν έ-
τοιμα τρία άλογα ευθύς ως τους το ζη-
τούσαν.

Έτσι, το άμαξι του Φλαμανδού και
των φίλων του δεν έσταματούσε παρά με-
ρικές στιγμές μόνο σε κάθε πανδοχείο
που συναντούσαν, άλλαζε άλογα και έ-
πειτα έσυνέχιζε το δρόμο του.

Τέλος, έπέρασαν τα σύνορα και έστα-
μάτησαν σε μία μικρή πολίχνη, που βρι-
σκότανε σε βελγικό έδαφος.

—Τώρα μπορούμε να κατεβούμε, είπε
ο Φλαμανδός και να ξεκουρασθούμε. Δεν
διατρέχομε κανένα κίνδυνο πιά!

Έκανόνισε έπειτα τον λογαριασμό του
άμαξά, του έδωκε ένα γενναίο φιλοδώρη-
μα και του είπε ότι μπορούσε να ξανα-
γύριση στο Παρίσι.

—Δεν θα μπορούσε να είδοποίηση τον
πατέρα μου; έκαμεν ή Σεσίλ.

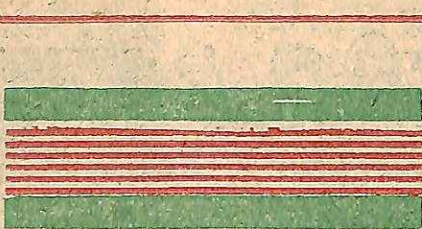
—Έχεις δίκιο, είπε ο Ραούλ. Κάμε
του μία επιστολή, την οποία θα παρα-
καλέσωμε τον άμαξα να την παραδώση
στον πατέρα σου, μόλις φθάση στο Πα-
ρίσι.

Ο άμαξάς έφυγε σε λίγο, παίρνον-
τας μαζί του το γράμμα της Σεσίλ.

Δυό ημέρες αργότερα, ο Ζάκ Ρομπέρ,
που εν τῷ μεταξύ είχε ανησυχήσει πολύ
για την εξαφάνισι της κόρης του και την
αναζητούσε παντού χωρίς να κατορθώνη
να την βρῆ, έλαβε την επιστολή της.

«Άγαπημένε μου πατέρα, έγραφε ή
Σεσίλ, την ώρα που θα λάβης το γράμ-
μα μου θα βρίσκωμαι μακριά από τη
Γαλλία και έπειτα από όσα συνέβησαν
δεν ξέρω αν θα γυρίσω ποτέ πιά εκεί.

»Βρίσκομαι μαζί με τους καλούς μας

Άγρία τρομοκρατία βασιλεύει στο
Παρίσι. Η άναρχία μαινεται σ' όλη
τη Γαλλία. Ο θρόνος, έπάνω στον ό-
ποιο κάθεται ένας δεκαπενταετής βα-
σιλεύς, κλονίζεται. Γύρω του όλοι συ-
νωμοτούν. Ο φιλόδοξος πρίγκηψ του
Κονδε υποσκάπτει το θρόνο. Ο τρο-
μερός δούξ της Γκζς μηχανορραφεί.
Ο δούξ ντ' Άγκουλέμ, τελευταίος ά-
πόγονος του οίκου των Βαλλοά, προσ-
παθεί να έκθρονίση τους Βουρδώνους.
Και μέσα σ' όλη αυτή την άναρχία,
ύψώνεται πανίσχυρος ο καταχθόνιος
Κοντσίνο Κοντσίιν, στρατάρχης ντ'
Άγκφ και πρωθυπουργός του βασι-
λέως. Η έξουσία του είνε θαμμένη
μέσα στο αίμα, που σκορπίζει άλύπη-
τα προς όλες τις διευθύνσεις. Για να
έξολοθρεύση τους έχθρους του, χρη-
σιμοποιεί το ξίφος και τα βασανιστή-
ρια. Η σύζυγός του, ή τρομερή Έ-
λεονώρα Γκαλιγκάι, καταφεύγει στο
στιλέτο και το δηλητήριο...

Άλλ' ο Κοντσίνο Κοντσίιν άγα-
πά. Άγαπᾷ μέχρι παραφροσύνης την
βρυλικήν άμαζόνα, την ώραϊαν

ΓΙΖΕΛΛΑΝ

την κόρην του δουκός ντ' Άγκουλέμ,
του θανασίμου έχθρου του.

Και στον έρωτα αυτόν δρίσκεται
αντιμέτωπος προς τον ήρωϊκό ίππότη
που το ξίφος του προξενεί σ' όλους
το δέος και τον τρόμο.

Και ή πάλη άρχίζει.

Μία πάλη τρομερή, άδυσώπητη, θα-
νόσιμη, που καταλήγει στο θρίαμβο
του άγνου έρωτος της ώραϊας Γιζέ-
λας και του Ρομπιστάν.

«Ρομπιστάν»

ΑΡΧΙΖΕΙ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕ-

ΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ

«Θησαυρού»

φλους, τον υποκόμη ντε Μωρουά και
τον κόμητα Ρεούλ ντε Γκοντράν. Η άνα-
χώρησής μας ήτανε πολύ διαστική από
το Παρίσι για λόγους τους οποίους θα
σου εξηγήσω. Άναγκάσθηκα να τους ά-
κολουθήσω, χωρίς να κατορθώσω να σε
είδοποίησα.

»Άγαπημένε μου πατέρα, ο υποκόμης
ντε Μωρουά, που έχει άπέραντα κτήμα-
τα, μάς προσκαλεί στον πύργο του, ό-
που θα μάς φιλοξενήσει. Σε παρακαλώ
λοιπόν να έλθης, ευθύς ως κατορθώσης
να φύγης από το Παρίσι. Όσο για τον
κόμητα ντε Γκοντράν, ή πρόθεσής του είνε
να αναλάβη ύπηρεσία στο στρατό του
Βελγίου.

Η άγαπημένη σου Σεσίλ...
Δυό δάκρυα έκύλισαν από τα μάτια
του γέροντος Ρομπέρ, καθώς έδιάδασε
το γράμμα αυτό.

Επί τέλους, επανέυρισκε την άγαπη-
μένη του Σεσίλ.

Είχαν όλοι ζήσει ως τότε μέσα σ' ένα
εφιαλτικό όνειρο.

Άλλά τώρα φαίνεται ότι προσήγγιζε
το τέλος των πόνων και των βασάνων
των.

Ο Τζάκ Ρομπέρ έτοιμάσθηκε άμέσως
να άναχωρήση.

Άλλά, την τελευταία στιγμή, μία σκέ-
ψις έπέερασε από το μυαλό του.

Είχε μάθει από μερικές ημέρες τώρα
το τραγικό τέλος του Τατάρου, του ία-
τρού Σουλτζμπεργκ και της Βοϊνας.

Άλλά μήπως αυτοί μόνον ήταν οι έ-
νοχοι;

—Όχι, έσκέφθηκε ο Ζάκ Ρομπέρ, ή
δικαιοσύνη πρέπει να πλήξη όλους όσους
ένέχονται σ' αυτή την ύποθεση. Δεν έχω
το δικαίωμα να σιωπήσω περισσότερο.

Άλλά τί μπορούσε να κάμη;

Να καταφύγη στο διευθυντή της ά-
στυνομίας; Ήξερε ότι το πράγμα ήταν
τελειώς πεπιττό. Το μόνο αποτέλεσμα
που μπορούσε να έχη ένα παρόμοιο διά-
βημα, ήτανε να ρίξουν τον ίδιο τον
Ρομπέρ στη φυλακή, για να τον άναγκά-
σουν να σιωπήση.

Μία καταγγελία στον ύποπτο της
δικαιοσύνης δεν θα είχε καλύτερο άπο-
τέλεσμα.

Ο κ. Μιρεμπούά ήταν ο πιο διεφθα-
ρμένος άνθρωπος του βασιλείου.

Άλλως τε, ο πατέρας της Σεσίλ έ-
γνώριζε ότι συνεδέτο στενά με τον
πρίγκηπα του Κλερμόν, τον συνένοχο του
Τατάρου.

—Όχι! Έπρεπε ν' αποταθῆ πιο ψηλά.
Άλλά σε ποιόν;

Στον Βασιλέα; Στον άνθρωπο που εί-
λε θελήσει να του άφαιρέση την τιμή;

—Όχι! Αυτό δεν μπορούσε να γίνη
ποτέ!

Ο Ζάκ Ρομπέρ έμεινε επί άρκετή ώ-
ρα σκεπτικός.

—Όχι! είπε στο τέλος. Δεν μπορώ
να φύγω. Η έκδίκησής του Τατάρου δεν
με άφορά. Εγώ πρέπει να έκδικηθῶ την
κόρη μου!

Έτσι, ή σκέψις της άναχωρήσεως δεν
τον άπασχόλησε πιά.

Προτού να φύγη, είχε ένα ιερό καθή-
κον να έκπληρώση.

Δεν είχε, άλλως τε, όρκισθῆ ότι θα
έξεδικείτο τον άνθρωπο που θέλησε να
του άφαιρέση την τιμή της κόρης του,
όσοιδήποτε ψηλά και αν βρίσκότανε;

Ο άτυχής γέρον έπέρασε νύχτες ά-
γρυπνίας, καταστρώνοντας διάφορα σχέ-
δια, που ήταν το ένα πιο τολμηρό από
το άλλο.

Άλλά στο τέλος, άναγκάζοτανε να τα
έγκαταλείπει, γιατί έβλεπε το άδύνατο
να φθάση ως τον βασιλέα.

Ένα δράδυ όμως έτινύχθηκε περιχα-
ρής από το κρεβάτι του.

Ενόμισε ότι είχε βρῆ το σχέδιον που
του έχρειάζετο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14ο

ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ

Ένα πυκνό μυστήριο έβασίλευε εκεί-
νο το δράδυ στο άνάκτορο των Βερσα-
λίων

(Άκολουθεί)

Κουδέντες της Σμυρνιάς

ΤΑ ΦΩΤΑ

να μη φάνε τίποτα πριχού να τῶς φέρω
το μεγάλο άγιασμό να πιούμε.

Η Μαργαρά, μ' έναν γυαλένιο μαστρα-
πά στο χέρι, κι ή Ζαμφώ μ' ένα μπρίκι,
τραβήσανε για την έκκλησία. Ήταν δημέ-
ρωμα τα Φῶτα και θα έψαλλαν τον μεγα-
λο άγιασμό έξω στον αύλογυρο.

—Και κάνει κι' ένα κρύο!, είπε ή Μα-
ργαρά. Ο άντρας μου ήφνε πολύ αύγη, για
ν' άκούση, λέει, ούλλα τα τροπάρια.

—Πολύ εύλαβος ο άντρας σου, είπε ή
Ζαμφώ με χαμόγελο. Εμένα ο δικός μου
ήμεινε σπίτι, να φυλάη τα παιδιά. Έσύ,
παιδιά, σκυλιά δεν έχεις πιά, και το ρί-
χνετε κι' οι δύο σας στ' άγιατικά.

Σε λίγο πάλι της λέει:

—Άκου να σου πῶ, Μαργαρά. Εκείνη
ή καρσινή σου ή καμαροφρύδα με τα θαμ-
μένα χείλια, ή Μανησαλιά καλέ, τί καπνό
φουμαίνει;

—Πού να ξέρω, Ζαμφώ μου! Όλημε-
νης πίσω από το κανάτι του παραθυριού
στη καθεται. Χήρα είνε και παίρνει μία
σύνταξη γιατί ο άντρας της σκοτώθηκε σε
μία φάμπρικα. Γιατί μ' άρωτᾷς;

—Δε μ' άρέσει ή μούρη της. Πολυθαί-
λού και τσακίστρα! Μία μέρα—μὰ μην το
κάνης λόγο—την είδα με τον άντρα σου,
ψιλή κουδέντα στον αύλογυρο τῶ έκκλη-
σίας!

Η Μαργαρά την έκύτταξε:

—Άλήθεια; Κι εκείνος μούπε πῶς δεν
την ξέρε καθόλου.

—Μη με μαρτυρήσης, καυμένη Μαργα-
ρά, και δε μ' άρέσουνε τα κουσέλια και τα
λόγια. Εγώ στο λέω σαν άδρεφή!

Έφθασαν μπροστά στην έκκλησία. Ο
κόσμος ήταν μαζεμένος γύρω στο πρόχει-
ρο κρεβάτι του άγιασμού. Ο παπάς είπε
το: «Εν Ίορδάνη βαπτιζομένου σου, Κύ-
ριε... και όλοι πλησίασαν την κολυμπήθρα,
για να πάρουν την κατάλληλη στιγμή άγια-
σμό.

Η Ζαμφώ είπε στη φίλη της:

—Μαργαρά, για κύτταξε πίσω από το
διάκο το Μελέτιο, εκείνος με το κερί δεν
είνε ο Νικολάκης ο Τουτουτζής ο άντρας
σου;

—Καλά λές.

—Νά, νά, ανάδει το κερί τῆς χήρας τῆς
Μανησαλιάς. Δέ, τσάπια που του κάνει, ή-
μαρτον Θε μου!

Η Μαργαρά άναψε.

—Θα πάω να την ξεμαλλιάσω!, είπε.

—Στάσου, καλέ, μη γίνης πούμπλικο!
Έλα, Θε μου! Τώρα τῶδα με ν' άνάδη κα-
νείς κερί απ' τον άλλονε; Εγώ δεν τῶπα
περί κακία!

Τὰ μάτια της Μαργαράς ήταν καρφα-
μένα στον άντρα της.

Ο κόσμος τώρα ρίχτηκε στην κολυμπή-
θρα. Μπρίκια, κανάτια, κατασφαλάκια, για
λένια ποτήρια, γέμιζαν άγιασμό και με τα
κεράκια τους ένας-ένας γύριζε σπίτι του.

Η Ζαμφώ γέμισε το δικό της. Πιάϊ της
ή Μανησαλιά, έβαλε ένα φαφουρένιο κανά-

τάκι να πάρη άγιασμό.

—Το κερί τῆς το δαστά ο άντρας σου,
να μην τῆς σβύση! Μη χειρότερα! είτε ή
Ζαμφώ σιγά στην Μαργαρά.

Εκείνη, καταθυμωμένη, δούτηξε το κα-
ταρόλι της στην κολυμπήθρα και έκανε
θρύμματα το κανάτι της Μανησαλιάς.

—Χριστιανή μου! Δέ βλέπεις; είτε ή
Μανησαλιά.

—Βλέπω, μωρή! Βλέπω και βλέπει κι'
ουλος ο κόσμος. Άς μην ήμαστε μέσα
στον αύλογυρο τῶ έκκλησίας και σ' έσια-
χνα έγώ, μπομπωμένη, κουνίστρα!

Η Μανησαλιά την άγριοκύτταξε, δεν εί-
πε τίποτα άλλο παρά:

—Καλέ, λωλάθηκες, μέρα πούναι σήμε-
ρα;!

Κι' ύστερα γύρισε στον Τουτουτζή :

—Σιόρ Νικολάκη, δῶ μου το κερί μου
κι' ή γυναίκα σου δεν είνε με τα καλά
τη!

Κι' έφυγε μεγαλοπρεπώς.

Η Ζαμφώ είπε στον Νικολάκη, καθώς ή
Μαργαρά πήγαινε μπροστά, θυμωμένη:

—Μην τη συνειρίζεις τη γυναίκα σου,
καλέ γείτονα, και δεν είν' από λῶου της!

Άγουροδύτησε ή κακομοίρα! Και τί δεν
τῶ είπα για να μην πιάση καυγά, ή γλώσ-
σα μου ήμάλλισσε, μὰ εκείνη τῶ κάκου.

Κι' έδωνά που τα λέμε, α' θες να ξελογια-
σῆς, τη Μανησαλιά θα διαλέξης πούναι
σα δουρδουλαικάς μ' εκείνα τα φρύδια!

Πάω. Και τῶ χρόνον νάστε καλά, μονοια-
σμένοι κι' άγαπημένοι. Ρίξτε κομμάτι ά-
γιασμό στους τέσσερις γωνίες του σπι-
τιού σας, για τη γλωσσοφαγιά, καλέ!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τὰ δάσανα του Καραμπέτ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ

Σουρπουίτσα πολύ α-
γκαπίει μούζικα. Ραντιό-
φανος σευντά μέαλος έ-
κει.

—Άμάν, Καραμπέτ, έ-
να ραντιόφανος να πάρης
έμένα! Όυλο κόσμο ίμ-
πρόδα παίρνουνε, σὰ δα-
ρετούνε όπισσα ντινούε.

—Σουρπουίτσα, ότι τέ-
λεις τα πάρω έσένα.

Παλητζήδικα μπιτ-πα-
ζάρ ήτήγα, άμα ραντιό-
φανος ντέν έκει, γαρυ-
μόσανος έκει. Ένα γα-
ραμμόφανος άόρασα, με
20 ίπλάκα νταραβέρι τα
γίνετα.

Σουρπουίτσα πολύ καρούμενος ένηκε

—Άσκ όλσούν, Καραμπέτ, είπε έμένα,
τσόκ τατλή ίφίλησε.

Βράντυ γαρυμμόφανος ήκουρτισμένος
κάναμε, ίπλάκες δάναμε, γιαρούμπι για-
ρούμπι, τραουντισμένος πατιρντί ένηκε.

Όυλο νύχτα ίπλάκα δάσαμε, φαί ίτρώα-
με, κέφι ίκάναμε. Κάτω ίσπίτι μας άντρώ-
πος πόρτα χτυπάει.

—Άια λέει, μωρό μου ντέν μωρεϊ κοι-
μισμένο να ένετα.

—Εί! Μπαβιά νέ; είπα. Έμεις γαρυ-
μόφανος άόρασμένος ήτήραμε, κουρντισμέ-
νος τα κάναμε.

—Βρέ, τα σπάσω γαρυμμόφανος, φωνά-
ζει το γείτονα.

—Τα σπάσω κεφάλι έσένα, είπα. Έ-
μεις ζέφι τα κάναμε.

Ένα καρέκλα άσπαξε, ίπλάκες ίσπα-
σμένος ίκάνει, γαρυμμόφανος κομμάτια έ-
νετα. Κλαίει Σουρπουίτσα.

Ένα γροτιά ντύνω, ίσκάλα κάτω ήπέτα-
ξα.

—Άμάν, Σουρπουίτσα, άλλο φορά ντέν
έκει γαρυμμόφανος!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Μία στήλη

Α.Ο.Δ.Ο.

έγκυκλοπαιδικά

ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ Η ΟΝΟΜΑ-
ΣΙΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ;

Την έτυμολογία των ονομασιών, διαφῶ-
ρων γνωστών και σ' έμάς ύφασμάτων,
την δίνει ένα ξένο φιγουρίνι. Η ονομα-
σία λ. χ. «ταφτάς» προέρχεται από την
περσική λέξη «ταφτά», που σημαίνει
ύφαντο. Η ονομασία «σατέν» από την
λατινική λέξη «σάτα» παράγωγον του ό-
νόματος της έπαρχίας Σηρικλής της Άσί-
ας, όπου κατασκευάζονται αυτά τα ύφα-
σματα. Η «γάβα» προέρχεται από την πό-
λι Γάβα της Παλαιστίνης. Η «μουσελί-
να» από την Μουσσούλη. Από την Άνα-
τολή προέρχεται ή ονομασία «σαλί» (στην
άραβική γλώσσα σαλί). Ο άλπαγας όφεί-
λει την ονομασία του σ' ένα άναμηνευκα-
στινό της Νοτίου Άμερικής που φημιζό-
ταν για το μήκος και την λεπτότητα των
τριχών του δέρματός του. Όσον άφορᾷ
την νταντέλλα, ή ονομασία αυτή παράγε-
ται από την γαλλική λέξη «νάν», που ση-
μαίνει δόντι. Με «δόντια» παρομοιάζεται
ή άκρη μιάς νταντέλλας.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ

του Όλλενδέρσου

ΠΟΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΕΦΕΥΡΕ ΑΝΕΚΑΛΥ-
ΨΕ Η ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕ;

- 1) Την στερεοτυπία;
- Ο Γάλλος τυπογράφος Φιρμέν Ντιντό,
τό 1795.
- 2) Τον πρώτο δέκτη άσυρμάτου;
- Ο φυσικός Έντουαρ Μπραιλύ, τό
1890.
- 3) Τον άντιχολερικό όρρό;
- Ο Γάλλος γιατρός Γερσίν, τό 1866.
- 4) Τον άντιυλιστικό όρρό;
- Ο Γάλλος χημικός Παστέρ, τό 1885.
- 5) Το Ράδιον;
- Το ζευγάς Κιουρί, τό 1898.
- 6) Την πρώτη ύφαντική μηχανή;
- Ο Γάλλος Ζακάρ, τό 1801.
- 7) Την ραπτομηχανή;
- Ο Γάλλος ράπτης της Ρουέν Τιμονιέ,
τό 1830.
- 8) Την πρώτη αριθμομηχανή;
- Ο μέγας Γάλλος μαθηματικός Πα-
σκάλ, τό 1652.
- 9) Το πρώτο κυλινδρικό πιεστήριο;
- Ο Γάλλος μηχανικός Μαρινόνι, τό
1867.
- 10) Το άλεξικέρανο;
- Ο Βενιαμίν Φραγκλίνος, τό 1752.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΩΡΑ

Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Κατά μίαν στατιστικήν του Αυτοκρατο-
ρικού Γραφείου Στατιστικής της Μεγάλης
Βρεταννίας, μέσα σε μία ώρα συμβαίνουν
τά εξής σ' όλο τον κόσμο:

Καταχωρούνται 5.400 γεννήσεις και
4.600 θάνατοι.

Κατά το ίδιο χρονικό διάστημα, τα δι-
καστήρια καταδικάζουν 198.000 έγκλημα-
τίες.

Σε μία άρα, οι κάτοικοι της γῆς κατα-
βροχθίζουν 25.000.000 κιλά πατάτες,
10.000.000 κιλά λαχανικά, 3.500.000 κι-
λά κρέατος, 3.000.000 κιλά ψάρια, και
3.000.000 κιλά ζάχαρη.

Σε εξήντα πάντοτε λεπτά, παράγονται
180.000 τόννοι σιγαρών και πούρων, κα-
τασκευάζονται 7.500 αυτοκίνητα, άποστέλ-
λονται 115.000 τηλεγραφήματα και περισ-
σότερα από ένα διεκατομμύριο γράμματα
ή κάρτ-ποστάλ.

Τέλος, 400.000 μετεωρόλθοι πέφτουν έ-
πί της γῆς και 1.800 φῶτα φωτίζουν τον
όυρανό.

Ο ΑΓΝΟΣΤΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

Άστυνομικό άγνωση μυστηρίου,
άγωνίας, έρωτος και περιπετειών
— Υπό ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΪ —

3ον

Τό δλέμμα της που έφθανε πολύ μακριά, διέκρινε σιγά-σιγά σαν σέ όπτασία, μίαν άλλη Νοεμή. Μία Νοεμή πολύ σοβαρώτερη, με ύφος επίσημο, έμπαινε στο ιδιαίτερο γραφείο του δολοφονηθέντος θείου της, ενώ πίσω της ακολουθούσαν οι κυριότεροι υπάλληλοι του οίκου, διαζόμενοι να πάρουν και να εκτελέσουν τις διαταγές της.

Δέν σκεπτόταν καθόλου όπως ο θείος της "Ερζα και ήταν απόλυτως πεπεισμένη ότι θα κατάρθωνε αν και γυναίκα, να διευθύνει τó έργοσάσιο.

Ποιός λοιπόν είχε αποφασίσει ότι ήταν απόλυτως αναγκαίο να είνε πάντα άνδρας επί κεφαλής των επιχειρήσεων αυτών;

Για να διαδεχθώ τον Ουάλνταν, σκεπτόταν ή Νοεμή, έφθανε να συνεννοηθώ με την Λίλιαν, και δέν αμφεβάλλε καθόλου ότι ή έξασδέλφη της, νέα, έλαφρομυαλή όπως ήταν, θα παραχωρούσε σ' αυτήν τή διευθύνση του τόσο ώνειροπολούσε...

Δυό διακριτικά χτυπήματα που άκούσθηκαν στην πόρτα τού δωματίου της ξαφνικά, απέσπασαν την Νοεμή από τά άνειροπολήματά της.

"Ήταν ο Τζών, που, αφού είδοποίησε τον Πήτερ και τον "Ερζα, είδοποιούσε τώρα κι' αυτήν ότι ο άξιωματικός της άστυνομίας που είχε καταφθάσει την παρακαλούσε να κατέβει άμέσως στο σαλόνι.

"Εκαμε μία νευρική χειρονομία και ψιθύρισε δύσθυμα:

—Τί πρέπει πάλι;... Δέν μπορεί κανείς να είνε ήσυχος εδώ μέσα;... Αυτό καταντά άνυπόφορο!...

★

"Όταν τά τρία αυτά πρόσωπα, που είδοποιήθηκαν από τον Τζών, μπήκαν στο σαλόνι, βρήκαν την Λίλιαν ξαπλωμένη επάνω στον καναπέ και τόν Χάρβεϋ Γκρέχαμ μαζί με τόν ντετέκτιβ "Ερρικ να προσπαθούν να τής παράσχουν έσπευσμένες περιποιήσεις.

Πώς είχε σωθ ή νεαρή κόρη; Ποιό άνελπιστο θαύμα είχε γίνει τή στιγμή ακριβώς που έθεωρείτο χαμένη για πάντα;.....

"Αφού τó αυτοκίνητο τών άστυνομικών, μέσα στο όποιο βρίσκóταν και ο Χάρβεϋ, σταμάτησε για λίγες στιγμές έμπρός στο έλλινο φράγμα του κινητού διαδρόμου, για τή περάσση ή ταχεία άμαξοστοιχία, ρίχθηκε εύθως άμέσως πίσω από τήν μοτοσυκλέττα.

Σέ λίγο την διέκρινε που χανόταν σέ μία πάροδο. Οι άστυνομικοί έδιπλασίασαν τήν ταχύτητα τους, αλλά όταν κατάρθωσαν να τήν πλησιάσουν, την βρήκαν εγκαταλελειμμένη μέσα στο δρόμο.

"Αδικά ο Χάρβεϋ και οι άστυνομικοί έρευνήσαν προς όλες τές διευθύνσεις με τά μάτια τήν πεδιάδα. "Ο σωφέρ και τó θύμα του είχαν εξαφανισθί.

—Ασφαλώς βρίσκονται στο έργοσάσιο, έσκέφαζε ο Χάρβεϋ.

Κί' ενώ οι άστυνομικοί καταγίνονταν ψάχνοντας ένα-γύρω, ο χημικός έτρεξε διασπαστικός προς τά εκεί.

Διέκρινε τή μικρή χαμηλή πόρτα που είνε άνοιχτή, μπήκε απ' αυτήν κι' έφθασε

σιάσετε για μία στιγμή, σάς παρακαλώ, και να μου πείτε κι' έσεις ποιός είνε; "Ο νέος ύποκλήθηκε κι' άπήντησε:

—Χάρβεϋ Γκρέχαμ, έτών τριάντα, διευθυντής του χημικού έργοστηρίου του μακαρίτου Ουίνθρωπ Ουάλντων και υπάλληλος τής Ιδιαίτερας του έμπιστοσύνης.

ΚΑΙ ΝΕΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ

Τήν άρα που ο άρχηγός τής άστυνομίας άνέκρινε τόν Χάρβεϋ Γκρέχαμ, ο Πήτερ είχε πλησιάσει σιγά τήν έξασδέλφη του, που, μ' όλο που είχε ανακτήσει τές αισθήσεις της, παρέμενε ξαπλωμένη στο ντιβάνι και σπαρσασόταν άκόμη από τά δραματικά γεγονότα που παρ' όλίγο να τής στοιχίσουν τή ζωή.

—Νοιώθω τήν συγκίνησί σας, άγαπητή μου Λίλιαν, τής ψιθύρισε με ύποκριτική φωνή και λυπούμαι κατάκαρδα που δέν μπορώ να μετρίσω τόν πόνο σας που τόσο συμμερίζομαι. Μήν άνησυχήθω όμως! Μήπως δέν είμαστε άρραδωνισμένοι; Θά υπερασπίσω, έάν εύρεστηθίτε να μου τó έπιτρέψετε, θά υπερασπίσω πολύ καλά τά συμφέροντά σας!...

"Η Λίλιαν, που έπανήλθε απότομα στην πραγματικότητα, άνασκήωσε τó κεφάλι της και κυττάζοντας κατάματα τόν έξασδέλφο της, τού άπήντησε με ήπιο τόνο:

—Πήτερ, ξέρετε καλά ότι άρνήθηκα ήδη να ύποταχθώ στη θέληση τού πατέρα μου! Θά παντρευθώ τόν άνδρα που θ' αγαπήσω και όχι άλλον! "Αν θέλετε να μείνω με καλοί φίλοι, είνε άπαραίτητο να μη θίξετε ποτέ πιά τó ζήτημα αυτό, δέν είνε έτσι:

"Εκείνος έδάγκωσε τά χείλη του, αλλά δέν έτόλμησε να έπιμείνει κι' άπομακρύνθηκε τραυλίζοντας μέσα στα δόντια του σέ τόνο άπειλητικό:

—Θά τó δούμε αυτό άργότερα, μικρούλα μου...

Δέν είχε άπομακρυνθί και πολύ ο Πήτερ, όπότε ο "Ερζα, που στεκόταν πιό πέρα, πλησίασε κι' αυτός τήν άνεψιά του και τής έιπε με χαϊδευτική φωνή:

—Καυμένη μου Λίλιαν! Πολύ σκληρά άρχίζει για σένα ή μαθητεία τής ζωής!... Μή φοβάσαι όμως τίποτε για τó μέλλον. "Ο γηραιός σου θείος σ' αγαπά πολύ, τή ξέρεις. "Αν μάλιστα θέλεις, θ' αναλάβω εγώ τήν διευθύνση του έργοστηρίου άντί σου και σου έγγυώμαι ότι θά πέση σέ καλά χέρια.

"Η Λίλιαν έκούνησε τó κεφάλι της άρνητικά και έιπε άπαλά:

—Σάς εύχαριστώ, θείε μου. Φρονώ όμως ότι είνε άτομικό μου καθήκον να σιωπήσω έγώ ή ίδια τó έργον του πατέρα μου...

Καθώς μιλούσε, μία άστραπή ένεργητικότητας που άστραψε στή ματιά της, τήν έκαμε να σηκωθί στα πόδια της και τής έδωσε τήν δύναμη να προσέβη:

—Νοιώθω πως θά δείχνω ίκανή γι' αυτό!...

"Ο "Ερζα έκρυψε ένα κίνημα πείσματος και έκρινε σιωστό να μη συνεχίση, για τήν άρα, τήν συζήτησι αυτή.

"Η Νοεμή, άλλωστε, προχώρουσε τώρα προς τήν έξασδέλφη της.

Εφίλησε τήν Λίλιαν στο μέτωπο, χαμογελώντας χαριτωμένα, και με μία χειρονομία που προσπαθούσε να δείξη έκφρασι άγάπης, τής έιπε:

—Αγαπητή μου, έχεις άνάγκη περισσότερο από ποτέ άλλοτε τών συμβουλών και τής τρυφερότητος εκείνων που σέ περιβάλλουν... Μπορείς να ύπολογίζεις απόλυτως σ' έμένα...

"Ερριξε μετά ένα φευγαλέο βλέμμα προς τόν Χάρβεϋ...

Σκεπτόταν τάχα ότι στο πρόσωπο του χημικού είχε έναν αντίπαλο με τόν όποιο θά βρισκόταν στή άνάγκη να λογαριασθί μία μέρα; "Η μίπως έζήλευε άπλάως για τήν συμπάθεια που φαινόταν πως έτρεφε ο νέος προς τήν έξασδέλφη της;...

Χαμήλωσε ωστόσο τή φωνή της και έπρόσβησε με προφύλαξι:

—Πιστεύω ότι δέν θάχης και μεγάλη έμπιστοσύνη σ' αυτόν τόν Γκρέχαμ! Στήν συμπεριφορά του ύπάρχουν πράγματα που μάς φαίνονται κάπως ύποπτα, ξέρεις...

—Τί έννοεις; ρώτησε έκπληκτη ή Λίλιαν.

"Ενας πυροβολισμός, που άντήχησε τήν

στιγμή εκείνη μέσα στο σαλόνι, έμπόδισε τήν συνομιλήτριά της να τής άποκριθί...

★

"Αφού εγκατέλειψε τόν περίβολο τών χυτηρίων, δέβαιος πως τó φρικαλέο του έγκλημα θά έπετυγχανε, ο σωφέρ έτοιμάστηκε να πάν να βρή τόν άγνωστο με τή μαύρη κουκούλα για να τού άναγγείλη ότι οι διαταγές του είχαν εκτελεσθί.

Φεύγοντας μέσα στο σκοτάδι τής νύκτας είχε κρυφθί έπιδέξια από τούς άστυνομικούς που τόν είδαν από μακριά, και ήταν δέβαιοι πως θάφθαναν πολύ άργά για να βοηθήσουν τó άτυχο θύμα του.

Γι' αυτό, ή κατάπληξις του ύπηρεσε μεγάλη, όταν ύστερα από λίγες στιγμές, είχε δει από τó μέρος που είχε κρυφθί να ξασπυρνά όλοταχώς τó αυτοκίνητο τών άστυνομικών μαζί με τήν Λίλιαν μέσα.

"Ενόμισε πως ή γή θ' άνοιγόταν κάτω από τά πόδια του για να τόν καταπιή.

"Εκείνη είχε σωθί! Τί είχε συμβή, λοιπόν; Μή ποιό θαύμα έγγλύτωσε τόν δέβαιο θάνατο;

Κί' άναρωτιόταν τώρα με άγωνία τί θά λεγε ο άνθρώπος με τή μαύρη κουκούλα; Πώς θά τολμούσε να ξαναπαρουσιασθί μπροστά του;...

Συγκέντρωσε όλο τó θάρρος του, έτρεξε προς τόν πύργο, έπέρασε από τούς φρουρούς χωρίς να τόν άντιληφθί κανείς και έφθασε στον έξώστη τής οικοδομής.

"Η πλάκα, επάνω στην όποια στηρίζóταν ο άνδριάς του "Ενάχ Ουάλντων έκαμε μία στροφή και ο άνθρώπος με τήν κουκούλα έφανίσθηκε.

—Κύριε, έτραυλίζε θορυβήμονος ο σωφέρ, συγχωρήστε με! "Υπηρεούσα στις διαταγές σας... Δέν είνε σφάλμα μου αν άπέτυχά!...

—Τό ξέρω, έμούγγρισε ο άλλος μέσα στα δόντια του. "Ο καταρμένος εκείνος χημικός έπρόλαβε ν' άνατρέψη τά σχέδιά μου, αλλά, αν τó κορίτσι μάς έξυρνε τή φορά αυτή, δέν θάχη πάντοτε τήν ίδια τύχη.

—Τί πρέπει να κάμω, κύριε; Ικέτευσε ο συνένόχος του αγωνιζόμενος να φανή άξιος τής συγγνώμης του, διατάξτε.

"Ο άνθρώπος με τήν κουκούλα, άντί άπαντήσεως, τούδειξε με μία γρήγορη χειρονομία τó κατάφωτο δαμάτιο του πύργου.

—"Εκεί, έίπε, τήν μέτεφταν. Σκαρφάλασε στο παραπέτο... δές τί συμβαίνει εκεί μέσα και πές μου τó...

Χρησιμοποιώντας σαν γάντζους τά πόδια και τά χέρια του ο σωφέρ έφθασε γρήγορα στο μπαλκόνι.

—Βλέπεις, τίποτε; ρώτησε με χαμηλή φωνή ο άνθρώπος με τήν κουκούλα.

—Μάλιστα, κύριε, άπήντησε ο σωφέρ στον ίδιον τόνο. "Η μίς Λίλιαν είνε ξαπλωμένη επάνω σ' έναν καναπέ. Μία άλλη νέα, σκυμμένη επάνω της, τής μιλεί...

—Είνε ή Νοεμή! Έκαμε ο άλλος. Μόνες τούς είνε;

—"Οχι! Κοντά τους βρίσκονται δυό δολοφόνοι άνδρών... στον έναν είνε κι' ο άρχιστυνόμος.

—Είσαι γερός σκοπευτής;

—Τό ξέρετε καλά.

—Μπορείς να χτυπήσης από τή θέσι σου τήν Λίλιαν Ουάλντων;

—Μ' ένα καλό ρεβόλβερ, τó ύπόσχομαι.

"Ο άνθρώπος με τήν κουκούλα έτράβηξε ένα μορσάκι, ύψώθηκε στις μύτες τών ποδιών του και τού τó παρέδωσε.

—Νά ένα!

"Ο σωφέρ άρχισε να σκοπεύη. Κρατούσε τήν κοπέλλα στή μπόκα του πιστολιού και ήταν άδύνατον να τó ξεφύγη. "Εφθανε να πιέση τήν σκανδάλη...

Ξαφνικά, ένας πυροβολισμός άντήχησε. Δέν προερχόταν όμως απ' αυτόν. "Ο σωφέρ άπεναντίας, έπιασε προς τά πίσω και ξαπλώθηκε στο έδαφος σαν άμορφη μάζα...

—Κατάρτα! βρυχήθηκε ο άνθρώπος με τήν κουκούλα.

Κί' εγκαταλείποντας τόν συνένόχό του, έτρεξε να ξαναπιή στον άνδριάντα, που έκλεισε άμέσως πίσω του...

Ποιός έπυροδόλησε λοιπόν;...

"Ο χημικός Χάρβεϋ Γκρέχαμ που εκύταζε άφηρημένος στο παράθυρο, διασκόπωντας απότομα τήν συζήτησί του με τόν άρχιστυνόμο, έτράβηξε τó περιστρόφο του και τó άδειασε προς τήν διευθύνση ενός μικρού παραθύρου που άνοιγόταν στο βάθος του δωματίου, φωνάζοντας:

—"Αθλιε!...

ΜΙΑ ΣΦΑΙΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΘΑ

"Ο πυροβολισμός εκείνος έπέφερε τήν σύγκρησι στους παρευρισκόμενους. —Τί συμβαίνει; ρώτησε ο άρχιστυνόμος.

Χωρίς να φανή όμως ότι άκουσε, ο Χάρβεϋ είχε έξορμήσει παρακολουθούμενος από τά βλέμματα όλων που κατασυχνημένοι δέν καταλάβαιναν τίποτε από τήν παράδοξη αυτή σκηνή.

"Ετρεξε προς τó παράθυρο, άνέβηκε επάνω σ' αυτό κι' έξήτασε στο σελινόφως τήν γύρω περιοχή τού πύργου.

Τό πρόσωπό του φωτίστηκε τότε από ένα ίκανοποιητικό χαμόγελο και ψιθύρισε εύχαριστημένος:

—"Ωραία! ή σφαίρα μου δέν πήγε χαμένη.

Και άρμησε έξω από τó σαλόνι. "Ο σωφέρ έρρόγγαζε πληγωμένος κατάσπης.

—Τί σημαίνει αυτό; ρώτησε ο άστυνομικός που έτρεξε πίσω από τόν χημικό. Ποιός είνε ο άνθρώπος αυτός και γιατί τόν έπυροδόλησες;

—Είνε, άποκρίθηκε ο Χάρβεϋ, τó άτομο που είχε άπαγάγει τήν μίς Λίλιαν στην μοτοσυκλέττα. Μανιασμένος γιατί τó άποτρόπιό του έγκλημα άπέτυχε, έσχεδίασε νέαν άπόπειρα, αλλά τόν άντελήφθη έγκαιρώς και τόν έμπόδισα να τó διαπράξη!

★

"Ενώ δέ ο ντετέκτιβ "Ερρικ τόν συνέχαιρε για τήν ψυχραιμία και έπιδεξιότητά του, ο "Ερζα, ο Πήτερ και ή Νοεμή, άφώνοντας μόνη τήν Λίλιαν, δγήκαν στον έξώστη και ο Ένας εκύτταζε τόν άλλον σιωπηλά. "Αν και εκείνη τήν στιγμή έφαινόταν ότι έχαιρονταν γιατί ή νεαρά συγγενής τους είχε δάσους για δεύτερη φορά τόν θάνατο, στο βάθος τής καρδιάς τους θά μπορούσε να διαβασθί ότι όλοι λυπόταν γιατί δέν είχαν άπαλλαγί για πάντα από τήν κληρονομία τού Ουίνθρωπ Ουάλντων.

—Αναπνέει άκόμη; ρώτησε ο άρχιστυνόμος.

"Ο "Ερρικ έσκυψε επάνω στο ξαπλωμένο σώμα κι' άκούμπησε τó αυτί του επάνω στο στήθος.

—Ασθενώς; άποκρίθηκε.

—Μεταφράζω τόν στο σαλόνι. Θά προσπαθήσω να τόν ανακρίνω, να μάθω ποιός είνε και για ποιόν λόγο έσκέπασε έτσι τó πρόσωπό του.

Οι άστυνομικοί που παρευρίσκονταν, έτρεξαν και σήκωσαν τó σώμα και σέ λίγο έπέστρεψαν στο σαλόνι.

Εύχαριστημένος ο άρχιστυνόμος έτράβηξε παράμερα τόν ντετέκτιβ από τó μπράτσο και τού έιπε σιγανά:

—Αγαπητέ μου "Ερρικ, τó πρόγμα πηγαινε καλά! Νομίζω πως βρισκόμαστε σέ ασφαλή ίχνη. "Ο ένοχος δέν θ' άργήση να πέση στα χέρια μας!...

"Ο ντετέκτιβ όμως έκούνησε τó κεφάλι του και με ύφος λιγότερο εύχαριστημένο:

—Δέν νομίζω, τó ίδιο! Έκαμε.

—Και γιατί λοιπόν; "Υστερα από τριάντα χρόνους ύπηρεσία, θάταν ή πρώτη φορά που θά μου συνέβαινε κάτι παρόμοιο...

—Ίσως, στην ύπόθεσί μας όμως ύπάρχει κάποιο μυστήριο που με άνησυχεί και που δέν θ' ανακαλύψετε όσο νομίζετε εύκολα!...

"Ο άστυνόμος έσκασε στα γέλια.

—Έλάτε δά, "Ερρικ, δέν πιστεύετε δέβαια κι' έσεις σε κομμένα χέρια και σέ άνθρώπους τυλιγμένους με κουκούλες.

—Βέβαια, όχι! "Εχετε όμως να κάμετε με δυοτόν άντιπαλο. Θά δυσκολευθίτε πολύ, άγαπητέ, ν' ανακαλύψετε τόν δολοφόνο τού κ. Ουάλντων, γιατί, κατά τή γνώμη μου, είνε κάποιος από τó περιβάλλον μας.

—Τί σημασία έχει;...

—"Εχει, γιατί έξρει όλες τές ένεργείες σας, τές παρακολουθεί, και γιατί, υπό τας συνθήκας αυτές, δέν τού είνε καθόλου δύσκολο να ξεφυγή από τές έρευνές σας!...

"Ως προς αυτόν δέ τόν δυστυχισμένο, αυτό είνε άσχημονος κομπάρσος κι' άμφιβάλλω πολύ αν θά παρυσιάση τó ελάχιστον ενδιαφέρον!...

—Πιθανόν!... Έκαμε ο άρχιστυνόμος σκεπτικός. "Ωστόσο θά προσπαθήσω να τόν άναγκάσω να μιλήσ η και να τού άποσπάσω τó δνομα τού συνένόχου του...

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

"Ο τραυματίας είχε μεταφερθί στο σαλόνι και τόν ξαπλώσαν με προφύλαξι επάνω στο χαλί, μ' ένα προσκέφαλο κάτω από τó κεφάλι.

Τό αίμα έτρεχε σταγόνα-σταγόνα από τó τραύμα του κι' άπλωνόταν σέ μεγάλη κόκκινη κηλίδα επάνω στο ποικαμισό του. "Η σφαίρα τού Χάρβεϋ τόν είχε πλήξει κατάσπης.

Τού έβγαλαν τó μαύρο φουλάρι, που έσκέπαζε τó κάτω μέρος τού προσώπου του και στα μάτια όλων άπεκλύθη μία άκατοχη μορφή από τόν θάνατο που πλησίαζε, με χαρακτηριστικά συννησμένα και χυδαία.

Φορούσε στολή ποδηλατιστού από χονδρό ύφασμα και κασκέτο τζόκεϋ καρρέ. Γύρω από τόν τραχήλο του είχε ένα χονδρό μάλλινο κασκόλ.

Λίγος αίματωμένος άφρός έσκέπαζε τó ξανθό του μουστάκι.

Τί λόγο μπορούσε ναχή τó άτομο αυτό έναντιόν τών Ουάλντων και τής κόρης του;

"Ο Γκρέχαμ, που ήξερε όλκληρο τó προσωπικό τού έργοστηρίου, ποτέ του δέν είχε δει. Μπορούσε να βεβαιώση ότι δέν άποτελούσε μέλος τού προσωπικού.

"Ήταν φανερό λοιπόν, πως είχε ένεργήσει για λογαριασμόν κάποιου άλλου. Ποιανού όμως; Θά τόν φανέρωνε άραγε; Θά είχε τήν θέληση ή τήν δύναμη γι' αυτό;

"Ενώ ο Τζών τούδινε να πιή κάποιο τσιγάρο, που είχε φέρι από τά δωμάτια τής ύπηρεσίας, ο άρχιστυνόμος παρακαλούσε με γρήγορο βλέμμα τές τσισιγονιμίες τών παρισταμένων.

Κανένας απ' αυτούς δέν φαινόταν ναξερε τόν σωφέρ κι' αυτός επίσης φαινόταν ότι τού ήταν τελείως άγνωστοί.

"Ο "Ερρικ έχει δίκη, έιπε μέσα του ο άρχιστυνόμος, αν ο ένοχος βρίσκεται άνάμεσα σ' αυτούς, είνε πολύ δυνατός! Ποτέ δέν θά προδοθί!...

Και, σκυδόνοντας προς τόν άγνωστο τραυματισμένο, τόν ρώτησε:

—Δέν έχεις, φίλε μου, καμμιαν άποκάλυψη να κάμης στή δικαιοσύνη;

"Εκείνος έκούνησε τó κεφάλι του άρνητικά, ο ντετέκτιβ όμως, έπεμβαιόντας, έπέμεινε:

—"Ας δούμε, θά σέ περιποιηθούμε, θά σε θεραπεύσουμε, αλλά πές μας τήν αλήθεια. "Εσύ δέν έσκότωσες τόν κ. Ουάλντων;

Με φωνή που τίποτε πιά τó ανθρώπινο δέν είχε, ο έτοιμοθάνατος άποκρίθηκε:

—Δέν ένέχομαι καθόλου έγω στον θάνατό του. "Εγώ έπρεπε μόνο ν' άπαγάγω τήν μίς Λίλιαν!

—Ποιός σου τó διάταξε;

"Ο άγνωστος έσιώπησε.

—Είπες άρκετά, επανέλαβε ζωηρά ο άρχιστυνόμος, ώστε να μην ύπάρχη λόγος να μη μάς τά έξομολογήθης όλα. Ξέρεις τόν δολοφόνο τού διονηχάνου. Σ' έξορκίζω να μάς πής τó όνομά του!...

"Ενόμισε ότι ο σωφέρ μπορούσε να μιλήσει, αυτός όμως ήταν τώρα τόσο άδύνατος, ώστε ούτε ο ελάχιστος τόνος να μπορή να βγί από τά παγωμένα χείλη του.

—Μήπως βρίσκεσαι εδώ; ρώτησε ο άστυνόμος. "Υπόδειξέ τον όπως μπορείς.

"Ο έτοιμοθάνατος κατέβαλε μίαν υπέρτατη προσπάθεια, έρριξε τó βλέμμα του επάνω στα πρόσωπα που έσκυβαν επάνω του με περιέργεια και ή ματιά του σταμάτησε στον Χάρβεϋ Γκρέχαμ.

Μία άστραπή έπέρασε από τά σδυσμένα τώρα μάτια του και τó χέρι έδειξε με κόπο τόν χημικό.

—Αυτός... αυτός..., έιπε με φωνή που μόλις άκούγόταν.

"Η προσπάθειά του όμως αυτή τόν είχε εξαντλήσει. Τό κεφάλι του έγειρε προς τίσω.

"Ήταν νεκρός.

★

"Ενώ δέ ο χημικός κάτω από τήν άνέλιψη αυτή κατηγορία, είχε άνασκηωθί κατάχλωμος, σαν να έδεχθηκε ένα ξαφνικό χτύπημα, οι παρευρισκόμενοι στην δραματική αυτή σκηνή αλληλοκυττάθηκαν κατασυχνηνμένοι.

"Ήταν δυνατόν ο Χάρβεϋ να είνε ο δολοφόνος τού Ουάλντων;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια.

35

37

«ΔΕΝ ΕΊΧΑΝ ΦΩΤΙΣΤΗ ΤΑ ΝΕΡΑ...»

Επίκαιρη ναυτική ιστορία

Η μπρατσέρα «Αγία Θαλασσινή», ταξίδευε με τον καιρό δευτερόπριμα και μ' όλα τα πανιά της ανοιγμένα. Την τρίτη μέρα του «Αγία Βασίλη» είχε σαλπάρει από το μικρό και ήσυχο λιμανάκι του νησιού και τραβούσε για τα μέρη της Μαύρης Θάλασσας για να φορτώσει.

Ο καπετάν Γιώργης που ήταν και ιδιοκτήτης της μπρατσέρας είχε φήμη ανθρώπου αναποδιασμένου και πεισματάρη.

—Έχεις καιρό, καπετάνιο — του είχανε πη οι δικοί του και φίλοι — κάτσε να φωτιστούν τα νερά και μετά φεύγεις με το καλό για όπου σε φωτίσει ο Θεός.

—Εγώ δεν φοβάμαι Καλικαντζάρους και γοργόνες. Θά φύγω αύριο, τους άπαντες.

Και την επομένη, πρωί-πρωί, έλυσε από το μώλο τις πριμάτσες του, σαλπάρησε την άγκυρα και άνοιξε στο πέλαγος.

—Στο καλό, τούπαν, ο «Άγιος μαζί σας. Κι' έτσι ή «Αγία Θαλασσινή», παραμονές των Φώτων, ταξίδευε για τη Μαύρη Θάλασσα, με τον καιρό δευτερόπριμα, και τον Καπετάν Γιώργη χαρούμενο γιατί ο καιρός εκείνος ήτανε πολύ ενοίκιος για το πλεούμενό του, που πετούσε, λές, κι' όχι ταξίδευε επάνω στα νερά.

Μα στο νησί, οι πιο γέροι θυμούνται και περιμένουν ακόμα τον Καπετάν Γιώργη να γυρίσει πίσω από τότε. Περιμένουν να δουν την πλώρη της μπρατσέρας να καθατίζει το μώλο του μικρού λιμανιού. Μα η μπρατσέρα δεν γύρισε ποτέ, ούτε ο καπετάν Γιώργης, και η ιστορία της, που μοιάζει με θρύλο, είπώθηκε από το στόμα του μοναδικού ανθρώπου που γλύτωσε, του Νικολού του μούτσου, από ένα Ιταλικό πειράκι στην τύχη, και αφού παράδερνε τρείς μέρες πιασμένος από ένα κομμάτι του μπατοντιού της μπρατσέρας...

Πέρασε την Πόλη, τον Βόσπορο, τα Καρδία, το τελευταίο σημείο του Βοσπόρου, και βγήκε στην ανοιχτή θάλασσα με τα σκούρα νερά και τα βουβά κύματα.

Μα το δεύτερο βράδυ, φάνηκαν ύποπτα σημάδια στον ούρανο, που έδειχναν πως μπόρα θα ξέσπαζε στο πέλαγος από κείνες τις τόσο συχνές και άγριες στη θάλασσα κειμήλη.

Ο καιρός τώρα φύσαγε κατάπλωρα και το καράβι έκανε βόλτες για να μπορεί να προχωρήσει. Οι ναύτες, αν και συνηθισμένοι στην πάλη με τα κύματα, ένιωθαν κάποιο βάρος στην καρδιά. Ο καπετάν Γιώργης έδινε οδηγίες και διαταγές. Σιγουράρουν τα πανιά, τη δάρκα, τη φελούκα και περίμεναν το μπουρνί, που δεν άργησε να ξεσπάσει τρομακτικό και άγριο.

Βουνά σηκώθηκαν τα κύματα, άστραπες και κεραυνοί σπάθιζαν το στερέωμα και μια βοή άγρια σκέταζε το πέλαγος δ-

λο... Μαϊνάρανε όλα τα πανιά κι' αφήσανε μόνο τον κόντρα φλόκο. Η μπρατσέρα σκαμπανέβαζε άγρια και στην πλώρη ο θαλασσομάχος με κόπο έσφιξε τα κύματα. Και κάποια στιγμή, νικημένος, έσπασε μ' έναν δυνατό κρότο. Τα ξάρτια αφήσανε παράξενο ούρλιαχτο και στο πλωριό κατάρτι κάρησαν ξαφνικά τελώνια. Και τώρα υπήρχε φόβος οι κεραυνοί, που πέφτανε αδιάκοπα, να κάψουνε ολόκληρο το καράβι — γιατί είχε γνωστό πως τα τελώνια τραβάνε σαν μαγνήτης τον κεραυνό. Όλοι κάνανε το σταυρό τους, και ο καπετάνιος πήγε να τα ξεριζώσει με το μαυρομάνικο μαχαίρι του, που το κάρφωσε στο άρπουρο, λέγοντας: Ξέρω και προσευχές.

Μα τα τελώνια δεν έφευγαν. Και οι κεραυνοί πέφτανε τώρα σιμά στη μπρατσέρα. Και τότε θυμήθηκε ο καπετάνιος πως στο νησί έλεγαν ότι δεν πιάνουνε τα ξέρια στα τελώνια αν δεν έχουνε φωτιστή τα νερά με το Σταυρό. Θυμήθηκε ακόμα που του είπαν να περιμένει ως τα Φώτα κι' ύστερα να ξεκινήσει.

Μετανιωμένος τώρα, πάλευε μέσ' στη θύελλα, που δυνάμωνε αντίς να καμάρη. Έτρεξε πάλι στο τιμόνι και με τον τιμονιέρη προσπαθούσε με κόπο πολύ ν' αποφεύγει τα γεροβούνια, μα το σκάφος δεν άκουγε τιμόνι σχεδόν, γιατί δεν έκανε διόλου δρόμο χωρίς πανιά. Ένα κράκ δυνατό ακούστηκε και το μπατοντιού της μπρατσέρας κόπηκε σαν νάτανε χάρτινο. Παρασύροντας στη θάλασσα τον κόντρα φλόκο, το μοναδικό πανί.

Η «Αγία Θαλασσινή», έρμαιο των κυμάτων, παράδερνε επάνω σ' αυτά. Μάταια το πλήρωμα και ο καπετάνιος αγωνίζονταν να σώσουνε το πλοίο. Τα ξάρτια με τη σειρά τους κι' αυτά κομματιάστηκαν. Και το σκάφος έμεινε ξηλαμένο.

Ο καπετάνιος είδε τότε ότι κάθε έλπίδα για να σώσει το καράβι του χανόταν.

—Στις δάρκες, παιδιά!, φώναξε. Κα-

τεβάστε τις δάρκες!

Με κόπο πολύ ξεκοτσάρουν τις δάρκες από τα μικρά καπνία. Τρείς μπήκαν στη μεγάλη δάρκα και δύο στη φελούκα: Ο μούτσος και ένας άλλος ναύτης. Τα κύματα εϋθύς τους ξεμάκρυναν από το σκάφος. Με μεγάλη δυσκολία τραβούσαν κουπί.

Έκείνη τη στιγμή ένας κεραυνός έπεσε στο πλωριό άρπουρο της μπρατσέρας τραβηγμένος από τα τελώνια ίσως. Και το άρπουρο άρχισε να καίγεται σαν λαμπάδα. Τη βοή της θύελλας σχεδόν άμεσως σκέπασε μια στριγγιάρικη ξωτική φωνή, ένα άπαίσιο γέλιο, που έκανε τους ναυτικούς να τρέμουν και να σταυροκοπούνται με τρόμο. Κύταξαν στις δάρκες. Ήταν σωστοί. Κανείς δεν έλειπε. Δεν είχαν αφήσει κανέναν μέσ' στο καράβι.

Τα ρέματα, η θάλασσα απομάκρυναν τις δάρκες. Σαν ξημέρωσε και καμάρησε η φουρτούνα, ή δάρκα με τους τρείς από το πλήρωμα, μαζί με τον καπετάνιο, δεν φαινότανε πια.

—Θά βούλιαξαν, είπε ο γέρο-ναύτης ο σύντροφος του Νικολού. Ποιός μπορούσε να τους σώσει;

Η φελούκα με τους δύο από το πλήρωμα της «Αγίας Θαλασσινής» παράδερνε δυο μέρες στο πέλαγος. Πουθενά βοήθεια. Ο σύντροφος του Νικολού άρρώστησε. Δεν άντεξε.

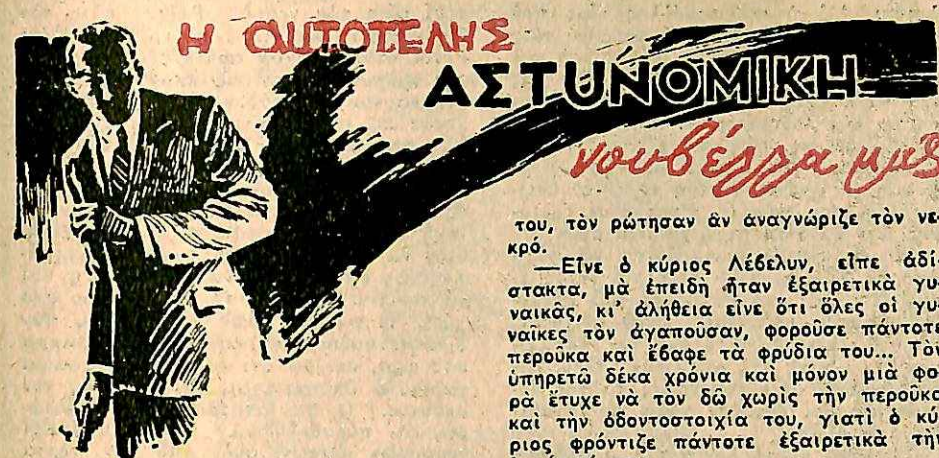
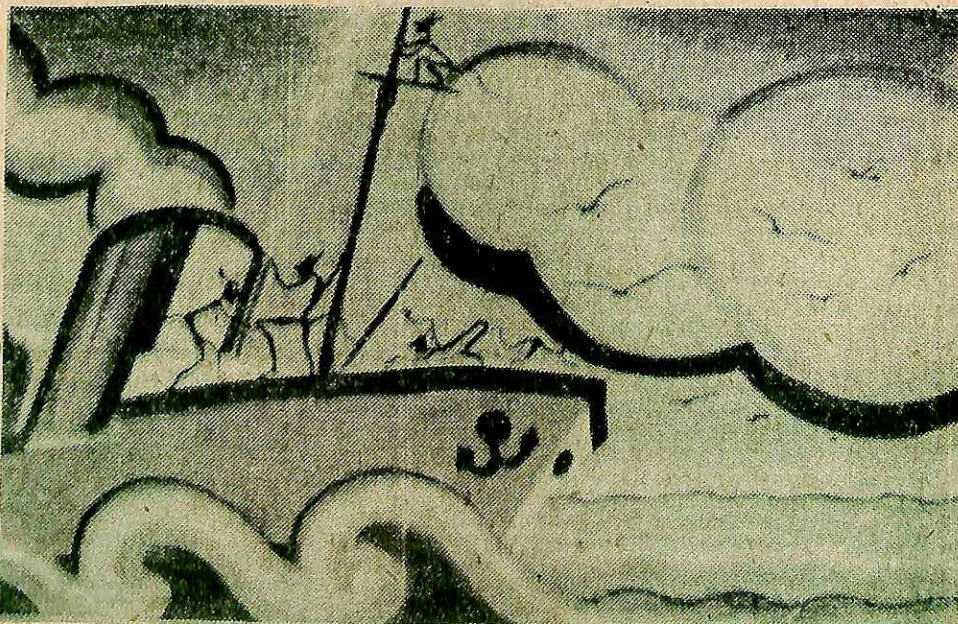
—Θά πεθάνω, παιδί μου, είπε στον Νικολό, που τον κούταγε δουρλωμένος. Μη λυπάσαι. Εγώ ξηρσα αρκετά. Τώρα τάφος μου θά γίνει η θάλασσα, που τόσο αγαπάω. Σήμερα ξέρεις τί μέρα είναι; Φώτα, γι' αυτό ήσυχασε η θάλασσα.

—Θά σωθούμε κι' οι δυο, μπάμπια Μαθιό, του είπε ο Νικολός. Ο Σταυρός, που πέφτει σήμερα στα νερά, θά μ' σώσει.

Μα ο μπάμπια Μαθιός δεν ξηρσε. Η θάλασσα έγινε ή στερνή του κατοικία. Ο Νικολός σώθηκε από το Ιταλικό καράβι, και διηγήθηκε στον καπετάνιο την τραγωδία τους. Έμεινε στα ξένα. Μα ο θρύλος της «Αγίας Θαλασσινής» έφτασε στο νησί. Και οι νησιώτες ακόμα τον θυμούνται και λένε:

—Τόν βούλιαξε ο όξαποδός. Δεν περίμενε να φωτιστούν τα νερά, ο εύλογημένος!

ΜΑΝΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΟ ΛΑΘΟΣ

ΤΟΥ ΕΛΙΣΑ
ΓΟΥΩΤΕΡΜΑΝ

ΠΡΩΤΗΝ ΕΚΠΛΗΞΙΣ

Η κυρά Στρόκ, ή καθαρίστρα, χτύπησε το κουδούνι του κ. Λέβελν και περίμενε. Ξανακτύπησε. Μα και πάλι δεν ήλθε κανείς να της ανοίξει. Κτύπησε και τρίτη φορά. Η ίδια ήσυχία και παύση.

—Τυχρόν αυτός ο Ούιλς, σκέφθηκε, όχι μόνον ο κύριος Λέβελν τον ντύνει με τα ρούχα του, μα και τον αφήνει μια φορά την εβδομάδα να κοιμάται έξω! Έσπρωξε το τζαμένιο παράθυρο της μόνης πόρτας του σπιτιού, έβαλε από μέσα το χέρι της, άνοιξε χωρίς κόπο την πόρτα και αφού πήρε τα δυο μπουκάλια το γάλα, πούχε αφήσει εκεί ο γαλατάς, προχώρησε ως την τραπεζαρία. Περνώντας απ' το χώλ έριξε ένα βλέμμα στο γραφείο. Ο κ. Λέβελν φορώντας μια κινεζική ρομπ ντέ σάμπρ καθόταν μπρός στο γραφείο του και φαινόταν να διαβάζει ένα γράμμα.

Μα ήταν ο κ. Λέβελν ο φαφούτης, ο φαλακρός αυτός άνθρωπος με το άχρο προσωπο και τα γκρίζα φρύδια ή μπήπας ήταν κάποιος κατά δέκα χρόνια μεγαλύτερος αδελφός του;

Η καθαρίστρα πλησίασε, για να δει καλύτερα, μα ο τρόμος της ήταν τόσοσ ώστε τα μπουκάλια με το γάλα που κρατούσε, ξέφυγαν απ' τα χέρια της. Ο άνθρωπος αυτός, που έμοιαζε με τον κ. Λέβελν και που φορούσε τα ίδια μ' εκείνον ρούχα, ήταν νεκρός και μια μικρή πληγή στην κρόταφο έδειχνε την είσοδο της σφαίρας.

Σαν τρελλή ή κυρά Στρόκ έτρεξε στο τηλέφωνο, για να καλέσει την αστυνομία και δέκα λεπτά αργότερα ο αστυνομικός Τρίπ συνοδευόμενος απ' τους δοηθούς του, έφθανε στην έδωμοκοστή οδό, όπου έμεινε ο κ. Λέβελν.

Η καθαρίστρα τους διηγήθηκε, ότι ήξερε.

—Μα δεν μπορώ να σ'ας βεβαιώσω, πως είναι αυτός εδώ ο κ. Λέβελν. Έκείνος που είχε όμορφα καστανά μαλλιά και καμπυλωτά σκούρα φρύδια. Είχε όλα τα δόντια του κι' ο νεκρός δεν έχει ούτε ένα...

Την ώρα εκείνη ή πόρτα άνοιξε και πρόβαλε ένας κύριος με ήμιψηλο και φράκο κάτω απ' το παλτό του. Ήταν ο Ούιλς, ο υπηρέτης του νεκρού, πούχε το ίδιο ακριβώς σώμα μ' εκείνον και έτσι έπαφελείτο από όλες τις παληές φορεσιές του κυρίου του.

Αφού βεβαιώθηκαν για την ταυτότητα

του, τον ρώτησαν αν αναγνώριζε τον νεκρό.

—Είπε ο κύριος Λέβελν, είπε αδιάστακτα, μα επειδή ήταν εξαιρετικά γυναικάς, κι' αλήθεια είναι ότι όλες οι γυναίκες τον αγαπούσαν, φορούσε πάντοτε περούκα και έβαφε τα φρύδια του... Τον υπηρέτω δέκα χρόνια και μόνον μια φορά έτυχε να τον δω χωρίς την περούκα και την δοντοστοιχία του, γιατί ο κύριος φρόντιζε πάντοτε εξαιρετικά την εμφάνισή του.

—Πού περάσατε τη νύχτα σας; ρώτησε στο υπηρέτη ο Τρίπ.

Ο Ούιλς φάνηκε κάπως στενοχωρημένος.

—Από τις 4 έως τις 6 το απόγευμα δρισκώμουν στη λέσχη μας, έπειτα... έπειτα... πήγα να δειπνήσω με μια γυναίκα στο μπαρ του Τούρφμαν, όπου μάλιστα ήλθε και με συνήντησε ο Μίκυ Γκούλ, ο προπονητής του σταύλου του Λέβελν και μου έφερε τα χρήματα από την πώλησι του «Ιπταμένου Όλλανδού» ενός αλόγου του κυρίου.

—Έπεμνε να μου παραδώσει τα χρήματα και επειδή εγώ δεν είχα καμμία διαθεσι να τραβώ μαζί μου όλη τη νύχτα δέκα χιλιάδες δολάρια, πήγα μαζί με την... συνοδό μου και περίμενα τον κ. Λέβελν έξω από το καμπαρέ Καπρίς όπου ήξερα ότι πήγαινε τακτικά. Ήλθε κατά τις δωδεκάμιση μαζί με τους Λόμας, άρνήθηκε όμως να τα πάρει. Αυτό μπορεί να σ'ας το βεβαιώσω και ο θυρωρός του κέντρου. Τα χρήματα αυτά τα κατέθεσα εϋθύς στο ταμειύχριο, σ' όνομα του κυρίου μου.

—Πού ήσουν ως τώρα;

Ο Ούιλς έδειξε και πάλι κάποια στεναχώρια.

—Ο... άντρας της... φίλης μου έρχεται ως παραμάγειρος σ' ένα νυκτερινό κέντρο ως τις έξη το πρωί. Έμεινα ως την ώρα αυτή μαζί της. Έπειτα πήγα στα τουρκικά λουτρά και έπειτα στο έστιάτοριο του Λούφρι, απ' όπου έρχομαι.

—Πώς ονομάζεται ή γυναίκα αυτή, που ήσουν μαζί της;

—Μα αυτό δεν έχει σημασία...

—Έχει και μεγάλη, αφού πρόκειται να εξακριβώσω την αφροίδια των όσων λες. Είσαι ο μόνος, που είχε το κλειδί της εξώπορτας.

Ο υπηρέτης εκλάμιασε.

—Είπε ή Μπέττυ Μπραουνσέττερ, τραύλισε.

Ο αστυνομικός Τρίπ αφού άφησε εκεί τους δοηθούς του και τον λατροδικαστή, έτρεξε στο σπίτι του Μόντε και της Κίττυ Λόμας, για να ανακρίνει χωριστά τους δυο συζύγους που δρισκόνταν μαζί με τον δολοφονημένο την προηγούμενη νύχτα.

ΟΙ ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ

—Ναί, είχαμε περάσει μαζί τη βραδυά, είπε ο Μόντε Λόμας. Δειπνήσαμε στο Κρουσάλ και κατόπιν επήγαμε στο θέατρο Τζέφερον, όπου μ'ας περίμεναν ο Φρέντυ Ρέιχ με την μηροστή του, την Νόνε Κραϊν. Μετά την παράστασι πήγαμε όλοι μαζί στο Καπρίς, όπου μείναμε έως τις δύο.

—Χωρισθήκατε τότε;

—Ο Φρέντυ και ή Νόνε έφυγαν, και μεις πήγαμε στο ρεστωράν Τίλλυ, να πάρουμε λίγο γάλα και χωρισθήκαμε πρό των τριών.

—Διμυοργνήθηκε κανένα έπεισόδιο μεταξύ σας;

—Όχι. Ο Φρέντυ ζηλοτυπούσε γιατί ή νηστή του χόρευε επανειλημμένως

με τον Λέβελν, μα αυτό δεν είχε καμμία σημασία. Όταν μπαίναμε στο Καπρίς, ο υπηρέτης του ήρθε και του μιλούσε για κάποιο ποσόν, σε λίγο δέ, ενώ χόρευε με τη μίς Κραϊν, ο ιδιοκτήτης του κέντρου τον είδωποίησε, ότι κάποιος ήθελε να του μιλήσει ιδιαίτερος και έμπιστευτικώς στο ιδιαίτερο γραφείο του ιδιοκτήτη του κέντρου.

Ο Τρίπ συνώδευσε το ζεύγος Λόμας στο νεκροτομείο και κατόπιν γύρισε στο Καπρίς για να εξετάσει το προσωπικό του κέντρου και να συλλέξει και άλλες πληροφορίες.

—Την ώρα που ο κ. Λέβελν και ή παρέα του έμπαιναν στη λέσχη, είπε ο Ίβαν Μπατζόρσκ, ο Ρώσος θυρωρός του κέντρου, ένας άλλος κύριος, πούχε το ίδιο ανώστημα και φορούσε τα ίδια, αλλά πιο τριμμένα ρούχα απ' τα δικά του, κατέβηκε από ένα αυτοκίνητο και τον πλησίασε ζωηρά. Όταν έδγαλε το καπέλο του παρήτηρησα πως ήταν φαλακρός.

Ο Μίκυ μου έδωσε τα χρήματα από την πώλησι του αλόγου και σ'ας τα έφερε, κύριε, είπε στον Λέβελν ο φαλακρός.

—Τί να τα κάμω εδώ; πήγαινε τα σπίτι.

—Δεν σκόπευα να γυρίσω πριν από αύριο το πρωί και δεν θάθελα να τα έχω μαζί μου, κύριε.

Ο κ. Λέβελν έριξε ένα βλέμμα στο αυτοκίνητο του άλλου, όπου καθόταν μια ξανθούλα και σήκωσε τους ώμους.

—Ε! τότε ακούμπησε τα σε κανένα απ' τα διανυκτερεύοντα ταμειύχρια, του είπα.

Ο άλλος, που φαινόταν ότι ήταν ο υπηρέτης του Λέβελν, τον ευχαρίστησε θερμά και ξαναβέθηκε στο ταξί που τον περίμενε, ενώ ο κ. Λέβελν μπήκε στο κέντρο.

Την ίδια σχεδόν στιγμή προέβαλε δίπλα μου ένας κοντός άντρας κακοντυμένος και δρώμικος, σαν νάταν πιατοπλύστης.

—Ποιός ήταν αυτός; μούπε δείχνοντας το ταξί του υπηρέτη του Λέβελν.

—Δεν είναι δουλειά σου! Τράβα από εδώ.

—Έδγαλε από την τσέπη του μια φούχτα νομίσματα.

—Πές μου, ποιός ήταν; με ξαναρώτησε.

—Ο υπηρέτης του κ. Λέβελν. Δρόμο τώρα.

—Έφυγε εϋθύς, μα κυττάζοντας προσεκτικότερα τα νομίσματα είδα, πως το μεγαλύτερο, εκείνο που τόχα νομίσαι για ένα δολλάριο, δεν ήταν νόμισμα, αλλά μια φίσσα του ξενοδοχείου «Πλατόε».

—Δώσε μου αυτή τη φίσσα, είπε ο αστυνομικός.

—Το ένα ζευγάρι από την παρέα του Λέβελν, συνέχισε ο θυρωρός, αφού έδωσε την μάρκα, έφυγε νωρίτερα και τους άκουσα που φιλονεικούσαν.

—Δεν είναι κατάστασις να σαλιαρίζεις με τον γέρο Λέβελν, έλεγε ο άντρας, ένας νέος κοκκινομάλλης.

—Ετσι μ' άρεσει. Κι' αύριο τ' απόγευμα μ' έχει προσκαλέσει σπίτι του σε τσάι.

—Δεν θά πάς, Νόνε!

—Μη ξεχνάς πως δεν είμαστε ακόμη παντρεμένοι.

—Γιατί πρέπει να ξέρετε, κύριε αστυνόμ, πως ο μακαρίτης ήταν σπουδαίος γυναικοκατακτητής, κατέληξε ο Ίβαν.

★

Στο σημείο αυτό συμφωνούσε και ή κατάθεσις του γκαρσονιού, που τους σέρβιρε το προηγούμενο βράδυ.

—Ο κ. Λέβελν φλερτάριζε πολύ έντονα με την πιο νεαρή από τις δυο γυναίκες, πράγμα που προκαλούσε την φανερή δυσφορία του συνοδού της και της κυρίας Λόμας.

—Γιατί της κ. Λόμας; ρώτησε ο αστυνομικός.

—Δεν ξέρω... μά αν συμπεράνω από διάφορες φράσεις, που έτυχε ν' ακούσω, φαίνεται πως συνεδέτο με τον μακαρίτη. Τη βραδυά αυτή ο κ. Λέβελυν χόρευε διαρκώς με την άλλη νύ, ως ότου ο κ. Ρούλμ μ' έστειλε να τον είδωποιήσω ότι κάποιος ήθελε να του μιλήσει εμπιστευτικώς στο γραφείο.

—Ποιός ήταν αυτός ο κάποιος;
—Ένας 'Ιταλός, ο Σκαρφαγγί, που άνηκε στους κύκλους των ιπποδρομιών. Τον άκουσα μάλιστα να λέει: «Θά του δείξω εγώ».

—Γιά ποιά ζήτημα;
—Δεν ξέρω.

Ήταν η σειρά του Ρούλμ, του ιδιοκτήτου του καμπαρέ να καταθέσει. Μά εκείνος προτίμησε να δώσει άοριστες και συγκεχυμένες απαντήσεις.

—Τί ξέρετε για τον Σκαρφαγγί; ρώτησε ο Τρίπ.

—Δεν τόν ξέρω!... μη μ' άνακατεύετε μαζί του!

—Θάχετε σπουδαίους λόγους φαίνεται, να κρύβετε τις άπειλες που έξεστόμισε κατά το Λέβελυν, είτε ο άστυνόμος.

—Ο Ρούλμ χλώμιασε.

—Α! το μάθατε... Είχε θυμώσει για την πώλησι του «Ιπταμένου Όλλανδού» που ήταν το μεγάλο φαβορί της μεθυσμένης ιπποδρομίας... Φαίνεται, ότι είχαν συμφωνήσει από πριν να κρητίσει ο Τζόκευ το άλογο, για να μπερδέσουν έτσι να κερδίσουν ο Σκαρφαγγί και οι φίλοι του, που στοιχηματίσαν σ' άλλα άλογα τεράστια ποσά. Συνηθισμένο κόλπο!

—Τί του είπα ακριβώς; Είσαστε άπ' έξω και άκούσατε.

—Ναι... θέλω να ξέρω τί γίνεται στο μαγαζί μου...

«Ο Ντόντ —έλεγε ο Σκαρφαγγί— είναι τίμιος και θ' αφήσει το άλογο να νικήσει, έτσι όμως έμεις χάνουμε χιλιάδες, πρέπει να μάς αποζημιώσετε.

—Μη τόν φαντάζεσθε, άπήντησε ο Λέβελυν. Δεν σκοπεύω να σάς δώσω πεντάρα.

—Καλά θά κάνης ν' αλλάξεις γνώμη, γιατί όσοι έμπλεξαν μαζί μου, τόν μετανόησαν» φώναξε ο 'Ιταλός.

Ο Λέβελυν γέλασε και έφύγε χτυπώντας πίσω του τις πόρτες, ενώ ο άλλος τλαστήμαγε.

Η ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΜΙΑΣ ΤΑΞΙΘΕΤΡΙΑΣ

Οι πληροφορίες που ο Τρίπ είχε μαζέψει στο Καπρίς ήταν αρκετά ένδιαφέρουσες. Για να έρευνήσει όμως καλύτερα, διευθύνθηκε στο θέατρο Τζέφερσον.

Όταν άκουσε περί τίνος έπρόκειτο, ή ταξιδέτις σήκωσε τρομαγμένη τὰ χέρια.

Ήταν τόσο χαριτωμένος κύριος, τόσο περιποιητικός! Είχαν δίκιο οι δυο γυναίκες να τον προτιμούν από τους άντρες τους, που τούς έκαναν όλο σκηνές.

—Τί σκηνές;

—Νά... ενώ ο ένας κύριος βοηθούσε τη γυναίκα του να βγάλει τόν παλτό της, άκουσα πού της έλεγε: «Μούχες πή, Κίττυ, πώς θά πήγαίνες στην 'Ελίνα, με τηλεφώνησα και δεν ήταν κανείς εκεί.

«Ο καίριός ήταν καλός και βγήκαμε να κάμωμε ένα περίπατο» άπήντησε εκείνη.

Ήθελα νάρω στο Λέβελυν, να έξακριβώσω αν ήσαν εκεί, μά ήθε κάποιος για μία δουλειά και με έμπόδισε».

Όταν πήγαν στις θέσεις τους, έξηκολούθησε ή ταξιδέτις, έγινε νέα ιστορία: Οι θέσεις ήσαν στην ίδια σειρά, αλλά έχωρίζονταν από τόν διάδρομο. Στίς δυο, κάθονταν ή πιά νέα από τις κυρίες, που τήν καλούσαν Νόνε και ο Λέβελυν, και στίς τρεις άλλες οι υπόλοιποι.

Μά ο κοκκινομάλλης νέος που συνάδευε τή Νόνε και πού φαίνεται πως ήταν μνηστήρ της, έγινε έξω φρενών και έννοούσε να καθήσει 'έκείνος δίπλα της και να σηκώσει ο Λέβελυν. Έκείνος άρνιόταν και λογομάχησαν.

«Μη ξεχνάς, πώς δεν είμαστε άκόμη παντρεμένοι και μπορώ να κάθωμαι μ' όποιον μ' άρέσει, είπε ή κοπέλλα. Οαρρώ μάλιστα, αν είσαι έτσι ζηλιάρης, δεν θά γίνω ποτέ γυναίκα σου».

Ο άστυνόμος ετοιμαζόταν να φύγει από τόν θέατρο, όταν ήλθε τρέχοντας ένας νέος και τού παρέδωσε μία δακτυλογραφημένη κατάθεση. Ήταν φοιτήτης, μά για να κερδίσει τη ζωή του, έργαζόταν τις νύχτες στο ρεστωράν Τέλλυ. Είχε διαβάσει στίς εφημερίδες τὰ της δολοφονίας και έρχόταν τώρα να καταθέσει όσα ήξερε.

Σύμφωνα με τὰ λόγια του, ο Λέβελυν και τόν ζεύγος Λόμαξ ήγχαν στο ρεστωράν κατά τις δυο. Λίγο άργότερα ο Μόντε Λόμαξ σηκώθηκε, για να πάει στο αποχωρητήριο και τότε οι δυο άλλοι άρχισαν να συζητούν χαμηλόφωνα, αλλά βία. Από τὰ λίγα λόγια, που έφθασαν ως εκείνον, ο φοιτητής συνεπέρανε, πως έπρόκειτο για σκηνή ζήλειας: «Η Νόνε είναι παιδί, δεν της δίδο καμιά προσοχή», έλεγε ο Λέβελυν προσπαθώντας να καταπραΰνει τήν σύμπνοή του. Μά εκείνη φαίνονταν πολύ θυμωμένη. «Τό βλέπω, τόν καταλαβαίνω, τόν νοιώθω: θέλεις να με ξεφορτώσης. Μά πρόσεξε, Τζών, δεν θά τ' άνεχθώ. Κι' αν έξακολουθήσεις αυτό τόν παιχνιδι, θά έκδικηθώ!» «Έξυςον», της είπε ο Λέβελυν. «Η λέξις αυτή, που προφέρθηκε κάπως δυνατότερα, έφθασε σ' αυτιά του Λόμαξ, πού τήν ώρα εκείνη επέστρεφε, και τόν έκαμε έξω φρενών.

—Τολμάτε άκόμη και να με κοροϊδεύετε; νομίζετε, πως δεν βλέπω τις βρωμιές σας; Μά είναι καιρός πιά, να σταματήση τόν τρυφερό αυτό είδύλλιο, αν δεν θέλετε να τόν πληρώσετε άκριβώς». Πλήρωσε, άρπαξε τη γυναίκα του και βγήκε από τόν ρεστωράν, ενώ ο Λέβελυν τούς άκολουθούσε διστακτικά.

—Αν θέλετε ταξί, μπορέιτε να πάρετε άλλο—τούτε απότομα ο Λόμαξ.

«Ο κ. Λέβελυν κάλεσε ένα ταξί, μά πριν προλάβει να μπει, ένας νέος κοκκινομάλλης, που μόλις κατέθηκε από ένα άλλο αυτοκίνητο, τόν άρπαξε από τόν χέρι.

—Αλήθεια, πώς καλέσατε αύριο τή Νόνε σέ τσάι; τόν ρώτησε.

—Μάλιστα — κάλεσα εκείνην και β-χι σάς.

Ο Λέβελυν έκλεισε πίσω του τήν πόρτα τού αυτοκινήτου και τράβηξε για τόν σπίτι του, ενώ ο κοκκινομάλλης νέος πήδησε και εκείνος σ' αυτοκίνητό του και τράβηξε προς τήν ίδια διέθυνσις».

ΠΟΙΟΣ ΉΤΑΝ Ο ΕΝΟΧΟΣ;

Εδώ τελειώνει ή έκθεσις τού φοιτητού, με τήν όποία συμπληρώνονταν ο άπολογισμός της τελευταίας βραδυάς τού κ. Λέβελυν. Στο διάστημα τεσσάρων - πέντε ώρών ο σαρανταπεντάρης αυτός, πούχε τόσες έπιτιχιές στίς γυναίκες, είχε δεχθή τις άπειλες τεσσάρων: Τού Σκαρφαγγί, τού 'Ιταλού παλαιανθρώπου, της Κίττυ Λόμαξ, τού άνδρός της και τού Φρέντι Ρέιχ — γιατί αυτός ήταν ο κοκκινομάλλης νέος. Παρ' όλα αυτά ο θυρωρός της πολυκατοικίας δεβαίνε, ότι είδε τόν Λέβελυν ν' άνεδείνη στο διαμέρισμά του μετά τις τρεις και ή ιατροδικαστική έκθεσις, πού ο άστυνόμος Τρίπ διάδασε, όταν μετά μερικές ώρες ξαναγύρισε στο σπίτι τού δολοφονηθέντος, έλεγε ρητάς, πως ο φόνος έγινε μετά τας 7 π. μ. και έξ άποστάσεως τεσσάρων μέτρων περίπου.

Λίγο άργότερα έφθασε εκεί και ο έπιθεωρητής της άστυνομίας.

—Από όλους αυτούς, πού κρατάτε ως υπόπτους, ποιόν σκοπεύετε να προφυλάκισετε; ρώτησε.

—Ούτε τόν Λόμαξ, ούτε τήν γυναίκα

του, ούτε τόν νεαρό Ρέιχ, ούτε τόν Σκαρφαγγί, άπήντησε ο Τρίπ. «Όλοι αυτοί δέδαια είχαν άρκετές άφορμές να τόν μισούν, κι' αν εύρισκαν τήν εύκαιρία να τόν σκοτώσουν θά τόν έκαναν εύχαρίστως. Μά στην περίπτωση αυτή κανείς από όλους αυτούς δεν τόν έκανε.

—Έχουν άκλόνητα άλλαθι;

—Όχι μόνον αυτό, αλλά έχουν και άλλα δεδομένα, πού αποκλείουν τήν ένοχή τους. Έν πρώτοις ο Σκαρφαγγί ήθελε να τού άποσπάζη χρήματα και έπομένως θά πήγαίνε να τού μιλήσει και να τόν άπειλήσει με τόν περίστροφο στο χέρι. Η στάσις όμως τού νεκρού, πού δρέθηκε καθισμένος και μ' ένα γράμμα στο χέρι, δείχνει ότι δέχθηκε τή σφαίρα χωρίς να υποπτεύεται, ότι κάποιος τόν σκοπευε. Ο δέ ιατροδικαστής δεβαίνε, ότι πυροβολήθηκε από άπώστασις τεσσάρων μέτρων, δηλ. από τήν πόρτα τού δωματίου.

—Σωστά, πρόκειται για έκδίκησι και όχι για έκδισμό.

—Μένουν οι τρεις άλλοι. Άλλά για να μπου, έπρεπε να έχουν κλειδί.

—Ίσως τούς άνοιξε ο ίδιος ο Λέβελυν.

Μη ξεχνάτε, ότι ο Ουίλξ, πού τόν ύπηρετούσε επί δέκα χρόνια, δεν τόν είδε χωρίς περρούκα και οδοντοστοιχία παρα μία και μόνη φορά. Πώς λοιπόν θά πήγαίνε ο ίδιος να άνοιξη σ' ένα ξένο;... Τὰ γράμματα πού βρέθηκαν έπάνω στο γραφείο του, ήταν σημερινά, έπομένως κατέθηκε ο ίδιος, ξεροντας ότι τήν ώρα εκείνη δεν θά τόν έδλεπε κανείς. Τόν είδε όμως ο δολοφόνος, πού παραμόνευε από άπέναντι — ο γαλατάς ανέφερε ότι είδε κάποιον να καιροφυλακεί στο άπέναντι πεζοδρόμιο και φοβήθηκε μήπως ήθελε να κλέψη γάλα. Κι' έπειδή ο Λέβελυν δεν ξανακλείδωσε τήν πόρτα του, ήταν εύκολο να μπει, όπως ακριβώς μπήκε και ή παραδουλεύτρα.

—Καλά, ποιός όμως έξ όλων είνε κατά τή γνώμη σας ο ένοχος; έπέμενε ο έπιθεωρητής.

—Και οι τρεις ύποπτοι, τόν ζεύγος Λόμαξ και ο Ρέιχ άγνοούσαν, ότι ο Λέβελυν φορούσε περρούκα και ψευδία δόντια. Κανείς από τούς τρεις δεν άγνώρισε τόν πτώμα στο νεκροτομείο. Όταν δέ τούς τόν έδείξα και οι δυο άνδρες φώναξαν τήν ίδια λέξι: «Αδύνατον». Η κ. Κίττυ Λόμαξ έμεινε έμβρόντητη: «Μά αυτός είνε γέρος!» είπε με φανερή άπογοήτευσι. Έπομένως κανείς από τούς τρεις τούς δεν θά μπορούσε να τόν άναγνωρίσει από τόν άπέναντι πεζοδρόμιο.

—Τότε κατά τή γνώμη σας ποιός είνε ο ένοχος;

—Αυτό θά τόν δώσω σέ λίγο.

Κάλεσε τόν Ουίλξ, τού παρήγγειλε να φορέση τήν κινέζικη ρόμπ ντε σάμπρ τού κυρίου του και τόν έδαλε να καθήση στη θέση, όπου βρέθηκε τόν πτώμα.

Παρήγγειλε σ' ένα άστυφύλακα κατί και σέ λίγο φάνηκε ένας κοντός λερωμένος άνθρωπάκος.

—Πέρασε από δώ, τού είπε ο Τρίπ δείχνοντάς του τόν γραφείο.

Ο νεοερχόμενος έκανε ένα - δυο βήματα προς τὰ εκεί και σταμάτησε άποτόμως. Τό πρόσωπό του παραμορφώθηκε από μία διαία σύσπασι και με κόπο έπνιξε μία φωνή.

—Έκανες λάθος κ. Μπραούνσβέττερ, έ; τούπε ο άστυνόμος.

Ο άλλος σήκωσε τόν χέρι του και έδειξε τόν Ουίλξ.

—Αυτός! αυτός είνε, πού μούκλεβε τη γυναίκα μου. Αυτόν ήθελα να σκοτώσω, γιατί τού άξιζε!

Κι' ενώ οι άστυφύλακες παίρναν τόν Μπραούνσβέττερ, πούχε σκοτώσει άλλον άντ' άλλου, ο Ουίλξ σηκωνόταν με άγανάκτησι.

—Τό κτήνος! μουρμούρισε. Μά ο κ. Λέβελυν χωρίς περρούκα δεν ήταν κανένας άρκετός!

Τ Ε Λ Ο Σ

MONTIAL

Καλλιτεχνική Ένωσις
ΚΥΡΙΑΚΟΣ - ΚΟΚΚΙ-
ΝΗΣ - ΦΙΛΙΠΠΙΑΝΣ

Η ΛΟΥΪΖΑ ΠΟΖΕΛΛΗ
Σε νέες δημιουργίες

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Νέα Αθηναϊκή ήθογραφία
ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ - ΕΥ-
ΑΓΓΕΛΙΔΗ

Μουσική ΡΙΤΣΙΑΡΔΗ
Σκηνοθέτης τού έργου
Δ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μακέττες και σκηνογραφία
ΜΑΡ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Πρωταγωνιστούν :
ΜΑΡΙΚΑ ΚΡΕΒΒΑΤΑ
ΛΑΙΚΗ ΒΕΜΠΟ
ΓΕΩΡΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ
ΜΙΜΗΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ
Γ. ΝΕΖΟΣ
ΦΡ. ΜΑΝΕΛΛΗΣ
Ν. ΠΛΑΤΗΣ
Γ. ΚΑΜΒΥΣΗΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

Λαμβάνει μέρος διά πρώτη φοράν εις Αθηναϊκήν ήθογραφίαν και έκτελεί τραγούδια ειδικώς γραμμένα διά τόν Ιδιόρρυθμον ταμπεραμέντο της

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Είναι νέα Αθηναϊκή ήθογραφία της οποίας ή έπιτυχία είναι γεγονός

Έκδοτην ΤΡΙΤΗΝ-ΠΕΜΠΤΗΝ και ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΑΪΚΑΙ
ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑΙ

*Αριθ. τηλ. 23.727

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΕΝΟΙ ΘΥΡΑΙ ΤΣ ΜΟΥΣΑΦΑΣ

ΕΝΩ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

21ον

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ

Τού διηγήθημε τις άποτυχημένες προσπάθειες πού έκαμε και ο άστυνός Όρμιασάν, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα γέλιο, όταν συλλογιζόταν τόν γιατρό Σακαμανκαμπουντι μπάμα. Για τήν προδοσία τού γέρο όμως έγινε έξω φρενών και ώργισόθηκε να τόν κρεμάσει με τὰ ίδια του τὰ χέρια, όπου τόν εύρισκε. Στόν άδελφό μου ύποσχεθηκε ήταν έτοιμος για βοήθεια, άμέσως μόλις εκείνο θά ανέλαμβανε από τόν ταξίδι.

Έτσι, ο Μουσταφάς έμεινε κ' εκείνη τή νύχτα στη σκηνή τού Όρμιασάν με τὰ χαράματα όμως ξεκίνησαν. Ο Όρμιασάν πήρε μαζί του τρεις από τούς πιά γενναίους άνδρες του, έφωδιασμένους με όλα ότ χρειάζονταν και καλά όπλισμένους.

★

Ταξίδεψαν τρέχοντας γερά, με τὰ άλογά τους και μετά δυο μέρες έφθασαν στη μικρή πόλι όπου ο Μουσταφάς, είχε αφήσει τή Φατιμέ. Από κεί μαζί με τή Φατιμέ προχώρησαν και έφθασαν στο μικρό δάσος, από όπου έδλεπε κανείς σέ μικρή απόσταση τόν παλάτι τού Θιουλί. Εκεί κρύφθηκαν και περίμεναν ως πού νάρθη ή νύχτα.

Μόλις σκοτεινίασε, ξεκίνησαν και οδηγούμενοι από τή Φατιμέ, έφθασαν στην πηγή από όπου άρχιζε τόν ύδραγωγείο.

Εκεί αφήσαν τή Φατιμέ κτλ έναν ύπρετή μαζί με τὰ άλογα και έτοιμάστηκαν να μπου να γυρίσουν πίσω άθέρυβα, γιατί κατάλαβαν πως είχαν κάμει λάθος, όταν από μία γωνιά πετάχτηκε μία ανθρώπινη σκιά και με φωνή πού τούς ήταν γνωστή φώναξε βοήθεια.

Τους έξήγησε δηλαδή ότι θά έφθαναν από τόν ύδραγωγείο εις τήν βρύση. Από κεί στην έσωτερική αυλή τού παλατιού.

Εκεί ήσαν δυο μικροί πύργοι. Άνάμεσα από τούς δυο πύργους στήν τοίχο τού παλατιού ήσαν πολλές πόρτες. Στην έκτη πόρτα, μετριώοντας από τόν δεξιό πύργο ήταν τόν διαμέρισμα της Φατιμής και της Ζοραΐδας πού τόν φύλαναν δυο ναύροι σιλάβοι.

Έφωδιασμένοι με όπλα και με λιστούς, ο Μουσταφάς, ο Όρμιασάν και οι δυο άλλοι άνδρες μπήκαν στο νερό και από κεί στο ύδραγωγείο. Βυθίστηκαν στο νερό ως τή μέση, αλλά αυτό δεν τούς έμπόδισε να προχωρήσουν με θάρρος. Έστερα από μισή ώρα έφθασαν στη βρύση και έδαλαν άμέσως σέ ενεργεια τούς λιστούς. Ο τοίχος ήταν παχύς και γερός, αλλά στίς ένωμένες δυνάμεις τών τεσσάρων άνδρών δεν μπόρεσε να άνθέξει και γρήγορα άνοιξαν μία τρύπα, αρκετά μεγάλη ώστε να μπου τόν να περάσουν άνετα.

Ο Όρμιασάν πέρασε πρώτος και βοήθησε και τούς άλλους να βγούν. Όταν βρέθηκαν όλοι στην αυλή, έρευνήσαν τήν πλευρά εκείνη τού παλατιού για να άνακαλύψουν τήν πόρτα πού τούς περιέγραφε ή Φατιμέ.

Εδώ όμως δεν έμειναν σύμφωνοι, ποιά ήταν ή πόρτα για τόν μετρώοντας από τόν δεξιό πύργο προς τόν άριστερό βρήκαν ανάμεσα στίς έξ και μία πού τήν είχαν κλείσει με τοίχο και δεν ήξεραν αν τήν είχε μετρήσει κ' αυτή ή Φατιμέ ή τήν είχε ύπερπηδήσει.

Άλλά ο Όρμιασάν δεν ήταν από τούς ανθρώπους πού πολυσκεπτόταν.

—Τό καλό μου τόν σπαθί άνοίγει κάθε πόρτα, φώναξε και διευθύνθηκε στην έκτη πόρτα, όπου και οι άλλοι τόν άκούσαν.

Άνοιξαν εκείνη τήν πόρτα και βρήκαν έξ από τούς σιλάβους να κοιμούνται έαλωμένοι στο πάτωμα. Έτοιμάζονταν να γυρίσουν πίσω άθέρυβα, γιατί κατάλαβαν πως είχαν κάμει λάθος, όταν από μία γωνιά πετάχτηκε μία ανθρώπινη σκιά και με φωνή πού τούς ήταν γνωστή φώναξε βοήθεια. Ήταν ο μικροκαμωμένος γέρος από τόν στρατόπεδο τού Όρμιασάν.

Πριν όμως προφθάσουν οι ναύροι να καταλάβουν τί συνέβαινε, πήδησε ο Όρμιασάν έπάνω στο γέρο, έσπασε στά δυο τόν ζωνάρι του, τού στούπωσε τόν στόμα και τούδωσε τὰ χέρια πισθάγκωνα. Έστερα γύρισε στους σιλάβους πού ο Μουσταφάς με τούς άλλους δυο, τούς

περισσότερους τούς είχαν κ' όλας δεμένους, και βοήθησε να τούς καθυποτάξουν.

Τώρα, άκούμπησαν τὰ μαχαίρια έπάνω στους δεμένους ναύρους και τούς άνάγκασαν να άπαντήσουν εις τήν έρώτησή τους: πού βρίσκονταν ή Μίρτα και ή Μουρμαχά. Έτσι εκείνοι ώμολόγησαν ότι βρίσκονταν στο δίπλανο διαμέρισμα.

Ο Μουσταφάς ώρμησε σ' εκείνο τόν διαμέρισμα και βοήθησε τή Φατιμέ και τή Ζοραΐδα πού είχαν έμπήξει από τόν θύρνο. Άμέσως αυτές μάζεψαν τὰ κοσμηματά τους και τὰ φορέματά τους και άκολουθήσαν τόν Μουσταφά.

Οι δυο λησται πρότειναν εις τόν Όρμιασάν να ληστέψουν τόν παλάτι, αλλά εκείνος τούς τόν άπγόρευσε και έλεπε:

—Δεν έπρεπε να δώσουν σέ κανέναν τόν δικαίωμα να λήη, ότι ο Όρμιασάν μπαίνει νύχτα στα σπίτια για να κλέψη χρυσάφι.

Ο Μουσταφάς με τις δυο έλευθερωμένες χώθηκαν γρήγορα μέσα στο ύδραγωγείο όπου ο Όρμιασάν τούς έλεπε ότι θά τούς άκολουθήσει άμέσως.

Όταν οι τρεις εκείνοι μπήκαν μέσα στο ύδραγωγείο, ο Όρμιασάν μαζί μ' έναν από τούς ληστές έφεραν έξω στην αυλή τόν έλευσινό εκείνο γέρο. Εκεί τού πέρασαν στο λαμό έναν γερό μεταξωτό σπάγγο, πού τόν είχαν πάρει έπιτηδες μαζί τους και τόν κρέμασαν από τήν πιά ψηλή κορφή της βρύσης. «Αφού μ' αυτόν τόν τρόπο έτιμώρησαν τόν προδότη, κατέβηκαν κ' αυτοί στο ύδραγωγείο και άκολουθήσαν τόν Μουσταφά.

Όταν βγήκαν έξω, ή Φατιμέ και ή Ζοραΐδα, με δάκρυα στα μάτια, έτρεξαν να εύχαριστήσουν τόν γενναίο σωτήρα τους τόν Όρμιασάν, αυτός όμως τις παρακίνησε να φύγουν γρήγορα, γιατί ήταν πιθανόν να στείλη σέ καταδίκη τους ο Θιουλί από όλα τὰ μέρη.

Τήν άλλη μέρα χωρίστηκαν με μεγάλη συγκίνηση από τόν Όρμιασάν. Πραγματικά ποτέ δεν θά τόν λημονήσουν. Η Φατιμέ ή έλευθερη σιλάβα πήγε μεταμορφωμένη στη Βαλόρα και από κεί μαπαρόρησε για τήν πατρίδα της. Οι δικοί μου ύστερα από ένα καλό ταξίδι έφθασαν στην πατρίδα μας.

Ο πατέρας μου παρ' όλίγον να τρέλλαθη από τή χαρά του, πού είδε να έπιστρέφουν τὰ παιδιά του. Τήν άλλη μέρα έκαμε μία γιορτή πού έλαβε μέρος όλη ή πόλις. Μπρός στους προσκεκλημένους και τούς συγγενείς, ο άδελφός μου διηγήθηκε τήν περιπέτειά του και όλοι με μία φωνή είπαν: μπράβο σ' αυτόν και στόν εύγενή ληστή. Ακολουθεί

ΛΕΣΒΙΑΚΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Στά χρόνια μας δὲν παρέξη
 γιγάτι πιὰ ἀν ἡ γυναικά καθή
 την ἀρχὴ ἡ ὁ ἀνδρας στήν ἐρω-
 τικὴ ἐξομολόγησι. Αὐτὸς ποὺ
 νοιώσῃ πρῶτος τὴν ἐρωτικὴ φλό,
 γὰ ν' ἀναβῇ σὰ στήθι του πρέ-
 πον νὰ τὴν μεταδίδῃ καὶ στὸν ἄλ-
 λον. Βέβαια δὲν εἰ συμβολεῖω
 νὰ πῆσῃ σὰ πόδια του καὶ νὰ
 ἐκπληροῦσῃ τὴν ἀγάπῃ του. Μὲ
 εὐχρημον τρόπο, δώσῃ του νὰ κα-
 ταλάσῃ αὐτὸ ποὺ αἰσθάνεται. Ὁ
 ἄνδρας πάντα κολακεῖται εὐκο-
 νικά καὶ μὴ πολὺ γρήγορα στὸ
 νόημα. Θὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ
 καταλάβῃ ἀπὸ τὴν πρώτη νύκτι
 ποὺ θὰ τοῦ κάμῃ, ἂν εἴναι προ-
 θυμος νὰ ἀνταποκριθῇ.

Ἡ Γραφολόγος Χ, ἔλαβε καὶ θὰ ἀναπληρῇ κατὰ σειρὰν ἀριθμητ., κτῆς καταχωρήσεως στὰ ὅψη, καὶ καθὼς ψευδωνυμία γράμματα, λη, φθέτα μέχρι τῆς ἑπταετίας 30ῆς Δεκεμβρίου 1939:

2789—Χαμένη Ὑπαρξίς Δ Ζ.
2790—Κασσιανή Κ. Π., 2791—
Ἀντούσα. 2792—Μαρία Τερέζια.
2793—Μάρτια 2794—Β. Ψ.
2795—Νοσταλγία Α. 2, 13 2796—
Πετὶ Νιδμυλ Π. Π., 2797—Νι-
νὸν Ε. Τ., 2798—Πετὶ Νευκρές.
2799—Διαβολάκι Π. Ν. 2800—
Ζαννὲ Λεγκράν 2801—Ἐ. Ν. Μ.
Θλοῖστος 2802—Κάτια. 2803—
Χαμενέκραν, 2804—Ἡρώ. 2805—
Αωρέτια, 2806—Λίλια Νίτυ. 2807—
Πτωχή Ὑπαρξίς Ρ Ν., 2808—
Μένα—Φόρος.

*Ο δοκτωρ Κάμα Ελαβε και 0α
 απαντησι κατὰ σειραν ἀριθμητι.
 κης καταχωρησεως, στα ύπο τὰ
 κάτωθι ψευδωνυμια γράμματια λη-
 φθησα μεχρι της εσπερας Σας.
 εστος 30ης Δεκεμβριου 1939:

2112—'Αθώο Διαβολάκι Φ Φ Φ.
 2113—Β. Ψ. 2114—Μ. 38
 2115—Δυστυχισμένη Φυσικη.
 2116—'Επλε μετ Βάδε. 2117—
 Γ Κ. 2118—Γκάρου Κούπερ.
 2119—Διάνα, 2120—'Ανίσχυο
 Πνεύμα Ζ 2121—'Ακρίτας 2122
 —Τρύλιος, 2123—Κοιτασμένη Ψυ-
 χή Πειρασμός, 2124—Λουγιάδα
 2125—Μεγάλη 'Ορφανή 2126—
 Μικρή 'Ορφανή, 2127—Θάρος —
 Μένα

Βέβαια ούτε κι' ἐγώ βάλεπα
το ἔμπόδιο στην ἀνυπαρκτη σου
γένεια μεταξύ ἑσού καὶ τῆς ἀ-
γαπημένης σου, ἀλλὰ στήν συμ-
βίωσι κατῶ ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη
καὶ μέσα στὰ σπλάχνα τῆς ἴδιας
οικογενείας, γεγονός πού σ' ἔ-
καμε ὅπως ἀπολογεῖς νὰ παροῦ-
σαισάσαι ὥς ἕνα αἰσιόπιστο μέ-
λος τῆς Αὐτῆς τῆς ἀπαράβλεπτης λε-
πτομέρειας σου ἔχει δημιουργη-
σει ἥδη ὠριμένες ὑποχρεώσεις
καὶ πολὺ φοβούμαι ὅτι τὸ σκάν-
δαλό θὰ ἐξοπιστοῦν ὁπωσδήποτε ἀν-
τιπερίτως πού εἰς θὰ ἀποφασί-
ζεις νὰ μὴν τὴν λογαριάσεις. Γιὰ
σκέψου λίγο λογικότερα τὸ πρῶ-
γμα καλὸ μου παιδί. Ὁ ἔρωας
κόπτεται τυφλῶναι. Ἐνας λιχουρ-
δῶς χαρακτήρ θὰ μπορούσε νὰ
ἀντιδράσῃ καλλίστα στὴν ἀδυνα-
μία τῆς καρδιάς του. Μὲ λίγα
λόγια ἡ γνώμη μου εἶνε νὰ προ-
σπάσῃς νὰ σκοτώσῃς τὸ αἶσθη-
το σου πού ὁπωσδήποτε θὰ φέ-
ρῃ ἀνυπαλξίες στὴν οἰκονομία
αὐτῇ, πρὸς τὴν ὅποιαν ὀφείλεις
σεσπασμὸν καὶ χάριτας, ἰσως δι-
καί νὰ ἐπηρεάσῃς ὀλεθρίως καὶ
τὸ μέλλον σου. Τί λέει;

ΚΑΙΣΑΡΑ Μ Κ. Μ. Ι.

Πιστεύει απολύτως ότι δεν έπαψε ούτε στιγμή να σ' αγαπάει, απέναντίς του μάλιστα το αίσθημα της θάξης υπακούει από την αντίδρασιν που συντάσσει εκ μέρους σου οίκεον της. Αυτό που δύς καταλογίζει την αιωπή της είναι τ' ένας ένας φόβος μήπως άποκαλύθῃ και πάλιν η συνέχισις αυτού που της άπηγορεύθη. Ή καύμεν ύδωλα! Ποιός έξερει με πόση σπατάλῃ έχει ύποταχθῇ στή θία τῶν κερβέρων της και με πόση άγνώστια θά περμιενή την κατάλληλῃν ύπεύθυναι γιά νά σου δώσῃ σῆ μέγιστη της ανώνιμης της πίστεως! Δέν της αξίζει ἡ ἀμφιβολία πού της δείχνεισς και πολύ περισσότερόν σου δέν πρέπει ποτέ νά την πληροφόρηθῃ. Κάμε ύπομονή και θά με θυμηθῇς.

Ρέα Ρ.

Την Παρασκευήν 5 'Ιανουαρίου κατ' ὥραν 6.30 μ. μ. διδεται εἰς τὸ θέατρον «Ἰντεράλ» ἡ τιμητικὴ τοῦ δημοφιλούς

ΑΠΟΣΤΟΛΗ

μὲ τὴν μουσικὴν ἡθογραφίαν τοῦ Χατζηπαυστολάου «Ἡ καρδιά τοῦ πατέρος». Πάίζει ὅλο κληρον τὸ συγκρότημα «Μηλιάδα - Μαυρέα», ἐξαιρετικὰ δὲ θὰ ἐμφανισθῇ διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν σκηνὴν ἡ χαριστομένη καλλιτέχνης ΑΦΡΟΔΙΤΗ, σύζυγος τοῦ τιμωμένου.

Ὁ θίασος τῆς κυρίας Εὐ-
φροσύνης Λόντου Δημητρακο-
πούλου «Παιδική καὶ Ἐφηβική
Σκηὴ» κάμνει προσεχῶς ἑ-

Κατάστημα Γουναρικών
ΚΑΙΤΗΣ

κού, Θεάτρον» Δεσποίνα και
 Κατίνα Καλαμήτρου, Μαρία
 Τσιριγώτου, Σοφία Γιαννακο-
 πούλου, Βιδή Πετρούτσου,
 Λουκία Δημητρακοπούλου, Γε-
 ώργιο και Μίμη Κυργούσιοι,
 Γιάννη Στεργίου, Άνδρέα Βεν-
 τουράτο, Σάκη Γιαννετόπου-
 λο κ. ά στο θέατρον «Κεντρι-
 κόν».
 Άγιου Μάρκου άρ. 18
 Άθήναι
 Παλτά - Ζακέτες και Ρενάρ-
 ζες όλους τούς χρωματισμούς.
 Ζάφονται και επιδιωρόνται
 όλα τα είδη γουνarikών. Έρ-
 γασία καθαρά και επιμελημέ-
 να. Τιμὰί λογικαί.

Αἱ ἑπιστολαὶ τοῦ θὰ ἀπευθύνονται «Πρὸς τὴν Γραφολόγον τοῦ «Θησαυροῦ» (Ξανταροῦ 5 'Αθήνας), πρέπει νὰ περιέχουν σαφὴ καὶ συγκεκριμένα ἐρωτήματα. Ἐὰν ἡ συμβουλὴ ζητήται δι' ἄλλο πρόσωπον καὶ ὄχι γιὰ τὸν γράφοντα, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ περιέχεται καὶ ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς ἢ σημειώματός του. Προσέξατε ὁμοῦ: «Ὅταν καθήσετε νὰ γράψετε, προσπαθεῖτε νὰ εἰσαθεῖ ἐντελῶς φυσικοί. Μὴν ἐπιθυπεύητε νὰ μιμηθῇτε αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν χαρακτήρα, γιατί αὐτὸ θὰ σὰς βλάψῃ χωρὶς νὰ σὰς ὠφελήσῃ σὺ τίποτα. Τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶνε κεφαλαιώδης. «Απαραιτήτως ἐπίσης πρέπει νὰ περιεχέται στὴν ἑπιστολὴ σας τὸ ψευδώνυμόν, στὸ ὁποῖον ἔχετε νὰ σὰς ἀπαντήσωμε. Ἐκάστη ἐπιστολὴ πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ πέντε δραχ. εἰς γραμματόσημα δι' ἑκστὴν ἀπάντησιν.

Κ ρ η τ ι κ ο π ο ύ λ α ν. — Ψυχρός και μεψιμώφης χαρακτήρ. Μικρά ζωτικότητα, αλλά μεγάλη προσήλωσις εις την εργασίαν και τούς σκοπούς του. Είνε από τούς ανθρώπους που δεν έχουν εύρειαν αντίληψιν, αλλά αφορίζονται με έπιμονήν και μεθόδον εις μιαν ώριμην κατεύθυνσιν. Αυτό θα τον κάμνι με σταδιοδρομίη καλώς. Αισθήματα όχι πολύ θερμά. Πείσμα και ισχυρό γυναικούν. Πολύ εγωιστής και κρινύσας. Αισθημα τάξεως και τὸ παρόν. Θά μεταβληθῇ μετὰ την ἀποκατάστασίν σας.

Μ ά ν ν α 50. — Δέν ελέγω πιθανότητα μεταβάσεως τῆς Γερμανίας. Ἡ οἰκονομική κατάσταση εἰς δὲν παρουσιάζει καμίαν βελτίωσιν. Τουναντίον θά στενοχωρηθῇτε ὀλίγον, ἀλλά προσωρινώς. Ἡ πρόσδος τῶν ἐργασιῶν σας θά ἀνακοπῇ ὀλίγον. Ἀπό τὰ κορίτσια σας θά δοκιμάσετε μεγάλες χάρες. Πρέπει ὅμως νά ἔχετε ὑπομονήν, διότι αὐτό ἀργεῖ αρκετὰ ἀκούη. Ἡ ζωή σας δέν διατρέχει κανένα κίνυον. Ἡρεμος βαλγας.

παιδαγωγία, Κοινωνία σχεδόν πρωτοβουλία. Σεις είσθε τυχερά και αίσθηματική φύση 'Αυθεντία θέλω. Αισθητική άρκετα θερμά. Δεν θέλω μεγάλην σύμπτωση των χαρακτήρων σας.

Ε Ξ Υ Π Ν Α Μ Α Τ Α Κ Ι Α. —

Τρυφερός χαρακτήρ, αλλά πολύ δύσπιστος και επιφυλακτικός. Μισώτε ζωτικότητα. Όνειροπόλος διάθεσις. Είσθε πολύ πλεονεκτική στὸν εαυτὸν σας. Μὴν ἐκτίθεσθε σὲ αλτρουιστικὰς περὶτιτεῖς, διότι δὲν ἐκτελεστούν.

Φ Ἀ Ρ Ο Σ Μ Π Ε Κ Α, 19. — Χα-
ρακτήρ δύσπιστος και ἀπειθαρχή-
τος. Βίαιος εἰς ὀφισμένας σχέ-
μας. Πολλὴ καλὰ ἀσθηματικὰ, ὅλ-
κὸν τὴν προϋπέσθαι τῆς ἀνταπο-
δόσεως. Τῆς ἀρεσῆς ἡ εὐθύμη ζωῇ.
Πρέπει να προεξήλτ τὰς ἐρωτικὰς
περιπετῖαις διότι δὲν ἐνοεῖται.
Γάμος ἐξ ἔρωτος, μὲ ἀνθρώπων α-
νεστέρητος ἐπαγγελίας. Ὁ ἐξ-
τὸν ἀρετὰς εὐτυχία. Οἰκονομική
εὐμερεια, ὅλκὸν ὄχι μεγάλως πλεον-
εῖ. Θεωρῶ ἀπίθανον ἀπρόσπο-
ν τῆς ἀρετῆς.

ἀσας ἐβουλόθη ἀπολύσθαι. Ὁ γάμος
σας θροῦναι. Θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐ-
τυχὴς καὶ θὰ σὰς κἀμὴν καὶ ζήσε-
τε μετὰ μεγάλῃ ἀνέναντι.

Π α ν. Μ π ά κ.— Εἴσθε χαρά-
στη πολλὸ κλεισμένους. Ἐκθρόνω-
νθε μετὰ πολλὴ μεγάλῃ δυσκολίᾳ καὶ
πολλὰς φορὰς κοβόλου. Ἀπὸ ἀπο-
στάσεις σας δυσκόλοι καὶ ὅχι πάν-
τες συμφωνοὶ μετὰ τὰς σκέψεις σας.
Εἰς διακρίνει κάποια διατίθῃς

Σ ε σ ι λ ι τ.— Χαριστὶ δύσ-
τροπος καὶ ἀνήλικος. Πολὺ ἐπλό-
τος καὶ μεμψιμοίρος. Διάδοσις
ὀκνηρὰ καὶ ραβδῶσις. Ἀσχολεῖται
περισσότερον μετὰ τῆς λεπτομερείας
καὶ θὰ ἀφήσῃ τὰς διαφυγὰς
πολλὰς ἐκκαίρει. Δὲν δημιουργοῦν
πολλὰς συμπαθείας γυρὸν της. Κα-
λὸς γάμος, ἀλλὰ πολὺ ἀργότερος.
Κίνουσι σοβαρὰς ἀσθενείας. Με-
γαλύτερα εὐνοία της τύχης ἀπὸ
τῆς ἀδελφῆς της.

Ε. Τ. Χ. — Τὸ θεσπικὸν ἐλαττώμα τῶν χαρακτηριστικῶν εἰς τὴν ἀτόλμια καὶ ἡ ἐλλείψις ἀποφαστικότητος. Καταναλίσκειται ἐν αὐτὸν σὰς εἰς σχέδια — δίστα — εἴθε ἀρκετὰ εὐφρογῆ καὶ ἐπιθυμία — ἀλλὰ δὲν καταπίνονται μετ' ἥπιότητος σοφῶρ. Καλὰ διαδέσει, ἀλλὰ κάποια φυσικὴ ὀκνηρία. Ἐσχῶρον αἰσθημα τῶσας καὶ ἀκριβείας. Παρὰ τὰ κάποια ἐλαττώματα τῶν χαρακτηριστικῶν σας, ἐλέτω τὴν ζωὴν σας πολὺ καλῶν. Θὰ προσέβητε ἀρκετὰ.

[illegible]

αὐτὸς ὁ Φ. Σ. — Εἶπατε χαρὰν πολλὴν τρωφὸς καὶ ἀσπασμῶδες. Κατὰ βάθος ποὺ ἐλίκρινε. Σὰς ἀρέσας μιὰ ἡμέρας ζωῆς διαταραχάς. Φυσικὸν αἰσθητὴ καλαιοθησάς. Εὐγενικὰ δια-
σεις, Φυσικὸς ἀφροσώσεως. Ὁ
λος σας εἶνε ἐπίσης καλὸς χα-
σαστῆρ, ἀλλὰ λιγυὰ ἐπιπόλας.
Ὁν εἶνε μεγάλην βέλτην καὶ στα-
ρότητα. Αἱ διαθέσεις του εἶνε
εὐγενικαὶ καὶ ἐλίκρινεῖς. Δὲν προ-
εἴπατο συντόμως γάμον. Ἦν οἰκο-
μικὴ σας κατὰστασις δὲν παρου-
σάζει αἰσθητὴν βελτιώσιν πρὸς

γονται από μίαν εμφάνιση μοχθηρίων. Πολύ λεπτόλογος, ηρωικός και άνησυχος φύσις. Δεν μένει εδω-
χαριστήμενη από τίποτε. Αι φιλίες της
δεν είναι ειλικρινείς. Δημιουργεί
πολλάς αντιπαθείας γύρω της. Δεν
έλεπε σοφάρων προσόν. 2) Διά της
Ρέναν. Χαρακτήρ ολίγων βλαβών
βλαβών, αλλά κατά βάθος καλός
και τρυφός. Πολύ επιποτασία.
Ασώτης εις τάς προτιμήσεις και
τάς αισθήματάς της. Δεν σκεπτεται
τίποτε κατά βάθος, διότι είναι πολ-
λό επιφανειακή.

σε μίαν διακριτή ανησυχίαν που δεν
σας αφήνει να ηρεμήσετε και να
λογικευθήτε. Σ' αυτήν παραφορ-
μάς φιλικός σας είναι περισσότερο
ψυχρός και καλοήμιος εις των ε-
σώντων. Έχει όμως καλὰ α-
ισθήματα. Αι εκδηλώσεις του με-
τρίως και όχι σφοδραί και
συνεχείς. Έχετε μεγάλας ικανο-
τήτας, αλλά αποκρίστε άργωτερα
έκφορτάς χρημάτων. Περιττόν γάρ
μου πρὸς τὴν παρὸν δὲν βλέπετε.
Προσέχω καὶ τὴν ἀποστολήν ὡς
ἐκείνη ἀπολυμένη ὡς.

Χρυσάνθεμον.—'Αἰ-
κας παραπονίσει. Σὰς ἔχω πρὸ
πολλοῦ ἀπαντήσει.
'Ιοὺ δ' ἠθ' α.—Πολλὴ εὐφρ-
νὴς, μὲ ὀδεῖαν ἀντὶψιν, ἄλλ' ἑ-
πιπολαία. Πολλὴ φιλάρεσκος. Ἡ
ἐντύπωσις πρὸ προκαλεῖται σὰς ἐν-
διαφέρει περισσοτέρῳ ἀπὸ δ' τυπώ-
σεως ἄλλο. Αἰσθημάτων καθόλου
ἁθεαίει. Συγκινεῖσθε ὁμως πολὺ
εὐκόλα καὶ ἀπὸ τὴν πρῶτην ματιά
ποῦ θὰ σὰς ρίξῃ ἐνὶ ἄνδρας.
'Ἄλλ' ἡ συγκίνησις σας εἶνε παρὸ
δικῇ. Ἰάμος εἰς ἑρώτος. Ἀρκετὰ
σύστημα καὶ εὐτυχία. Φιλία πολ-
λὰ ἄλλ' ὄχι σταθεραί.

Χ Α Ρ Α Δ Ι Α Θ Ο Λ Ο — Καλὸς χαρακτήρ, ὅλῳ χωρὶς μεγάλῃν ἐπιτυχίᾳ καὶ πρωτοπόλοιαν. Ρωμαιοκρατικὴ διὰθεσις. Φυσικὴ νοστή. Πρέπει νὰ τὴν καταπολεμήτε. Ἡ πρόδοίς σας θὰ εἶνε ὀλιγὴ, ὅλῳ κῶπως θροῦσα. Μὴν ἐλπίζετε σὲ ἀποτόμα ὤματα. Μετρίαν οἰκονομικὴ κατὰστασις, μὲ προσκαυρὸν θελτικόν. Πιθανόν γάμοις ἄρκετα ἐπιωφελῆς. Δὲν σας ἐννοοῦν αἱ ἀισθηματικὰ περιπέτειαι.

Κ Α Ι Π Ρ Ο Σ Τ Ο — Θὰ σᾶς ἀπαντήσω μὲ ἐπικρίνειον Βιλέτω σὲ σᾶς μὴν ἐπιλογίᾳ ἐπιτολῶν. Ἐπὶ ταῖς καὶ μὴν μεγαλοῦσαν προσήλκων πρὸς τοὺς τύπους καὶ ὅχι πρὸς τὴν οὐσίαν. Κατὰ ἑσᾶς δὲν ἔχετε θέλησιν καὶ εὐσεβ. ἄντα

Φίλων τοῦ «Ἡσαίου»
 οὐδ' ἄν. Χαριεπὴς ἀνίθυνος, ὁρ-
 κητικός, ἀλλὰ χωρίς προσηλοῦσι
 καὶ συνέχειν. Δὲν ἐπιγέμεινε τί-
 ποτε μὲ ἐπιμονή, μέθοδον καὶ
 καταθερίματα. Ἐνθουσιασμοὶ καὶ
 ἀπογοητεύσεις ἐξοκλοῖ. Παρασέρ-
 ρειται πολὺ ἀπὸ τῶν πρώτων ἐντυπώ-
 ρει. Ζωὴ ὅχι πολὺ ὁμαλὴ. Συ-
 ναι ἀναλογαὶ τῆς καταστροφῆς
 αὐτοῦ. Πάντως ὅμως ἔχετε ἀρκήντη
 ὠκεϊότητα καὶ θὰ προσδέσετε.
 Ἐπιθήματα πολὺ ἐξοκλόα, ἀλλ' ὅχι
 ἐκτάληθ διαρκεῖς.

Γ. Τ., Δράμαν. — Χαρακτήρ δύστροπος καὶ μετ' ἡμῶν, ἀπειθαρχητικὸς, χωρὶς καὶ ἀνὰ ἀσθενήτων, ὑπολογισμὸς ὅλα. Ποῦ ἐπλητύνει καὶ μειν-
 ῖται. Ὅχι πολὺ εὐχαριστιμὸς ἀπὸ τὴν ψαῦν. Εἰς τὴν ζωὴν ἄρκεται τακτικῇ. Εἶνε δύναται ἡ ἀγαπήσει καὶ νὰ ἀραιοθῇ.
 ἈΝΘΙΣ ΜΕΝΟΝ ΔΙΚΤΑ-
 ΟΝ. — Χαρακτήρ ἀσθενητικὸς

διαθέσει προς τὸν νοσητικὸν ἔργον. Ἡ ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου εἰς πολλὰ εὐκρινεῖται, ἀλλ' ἔχουν δὲν μόνον κίνητρον τὴν νεανὰν τὸν ἡλικίαν. Πρὸς τὸ παρόν, κατέχετε τὴν τὴν σκέπην τὴν. Ἄλλ', αὐτὸν ἂν θὰ συμβαίη πάντοτε. Ἀκούετε με. Δὲν ἔχετε νὰ διαλέξετε πρὸς ἀνάμεικτα δύο αὐτὰ πράγματα: τὸ εἶνα εἶναι νὰ μὴν προορῆτε περισσότερο, γιὰ νὰ ἀφύγεται μελλοντικῶς λύσεις καὶ ἐνοχολίες, πού εἶνε ἀναπόφευκτοι. Τὸ ἄλλο εἶναι νὰ ὑποκύβετε, πού βλάπτετε καλὰ, στὸ μυαλό σας ὅτι: ὅτι, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ ἐρῇτε μιά μερὰ μόνη. Ἄν καὶ λαβαίνετε ὅτι ὁ πόνος πού θὰ κινεῖσαστε δὲν θὰ εἶνε μεγάλος, τε ἀκολουθεῖτε τὸν πρώτον δρό-

1) τῆς σὺν δόξῃ. — 2) Ναὶ. 2)
 ἡμεῖς μεταβολὴ πρὸς τὸ παρόν.
 Βραδύνει ἀκούην. Πρέπει να ἔ-
 ται ὑπομονή. Διὰ τὸ πρόσκαιρον
 τοῦ μοῦ γράφετε ἑλθέτω τὰ ἑξῆς·
 ἀπέστην σας ἀλυσήματά τοῦ
 ἐν εὐκλείῃ. Δὲν ἔλατω διώας
 ὁρμήσαν ἡμέου πρὸς τὸ παρόν.
 Μὲ ε λ α χ ρ ο ἱ ν ἑ ν··· Χα-
 ρά··· ἀπολαύς καὶ χωρὶς μεγάλῃ
 τρυφή. Ἀνήσυχος διὰθεσις
 ἰ διαρκῶς μεταβαλλομένη. Γά-
 ρας πολὺ ἀργότερα. Πολλὰ ἀσθη-
 τικὰ περιπέτεια. Ἡ ζωὴ σας
 εἶναι ἀρκετὰ εὐτυχία, ἀλλὰ μὲ
 κινὰς μεταποτασεις, καὶ ἀλὸν-
 ῶν κατὰστασις. Προσέχετε τὴν
 εἶναι σας πού δὲν εἶναι πολὺ στα-
 θεῖα. Μερικὰ οἰκονομικὰ ἀτυ-
 χήματα. Ὀλίγα ταξιδίαι, ἀλλ' ὄχι
 τὰ σοβαρὰ.

Η ΑΠΟΙΟΝ ΕΓΝΩΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΟΓΩΣ ΑΛΛ' ΟΧΙ ΣΤΑΘΕΡΑ.
 Δ. Μ.—Χαρακτήρ θερμός ἀλ
 βίος καὶ ἀκατάστατος Ζήτε
 Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ

Ongepòc

